

Autor/Author: [DawnFade](#)

Preklad/Translation: Máro - Maroš Bály

E-mail: maro.pisatel@gmail.com

[Stránka](#) / [FB Page](#) / [Fórum](#)

Fanmade hudba - [Octávia](#), [Scordatura](#), [University Days](#)

[Kapitola dvanásta](#)

[Kapitola trinásta](#)

[Kapitola štrnásta](#)

[Kapitola pätnásta](#)

[Kapitola šestnásta](#)

[Kapitola sedemnásta](#)

[Kapitola osemnásta](#)

[Kapitola devätnásta](#)

[Kapitola dvadsiata](#)

[Kapitola dvadsiata prvá](#)

[Epilóg](#)

Vinyl a Octávia

Dni na univerzite

Kapitola dvanásta

Vinyl nikdy predtým nebola tak nervózna. Alebo nadšená.

Nepohla sa odkedy Octávia opustila miestnosť. Nedokázala sa pohnúť. Všetky svaly jej zmrzli a myšlienky jej priviazali kopýtka k zemi.

Povedala, že sa jej to páčilo.

Djka si znova oblizla pery, presne tak sito ako to robila poslednú polhodinu, no necítila nič viac než kožu.

Nie, povedala len, že jej to nevadilo. To je rozdiel. Len mi nechcela ublížiť.

Túto bolestnú myšlienku však rýchlo vytlačila sila jednoduchého faktu.

Pobozkala ma prvá.

Konečne sa na jej utrápenú tvár predral úsmev. Vo chvíli, keď slnečný svit preťal oblaky a jeho lúče osvetlili izbu, všetky jej tmavé myšlienky a obavy boli razom spálené na uhol. Nech už sa stane čokoľvek, keď sa Octávia vráti, vždy to bude vedieť.

Preklusala k počítaču, už nemala náladu vytvárať hudbu, to čo pôvodne malo byť útekom pred realitou sa stalo jej najväčšou pripomienkou. Všetku svoju námahu uložila a vybavenie vyplá.

Bez nepatrného hučania počítača sa miestnosť stala zvláštne tichou. Absencia akéhokoľvek zvuku bola nepríjemná rovnako ako príliš hlasná hudba.

„Poponáhľaj sa, kobylka...“ povedala a hneď potom čo slová opustili jej ústa sa začala cítiť hlúpo.

Áno, pridaj a vyrieš si svoje emocionálne problémy, ktoré som ti len tak mimochodom spôsobila ja, vráť sa pretože sa cítim osamelo.

„Prečo som tak blbá?“ zašepkal jednorožec a kopýtko si prirazil k tvári. Skôr ako si stihla vhodne odpovedať, dusné ticho prerušila otáčajúca sa kľučka. Zadržala dych, keď do miestnosti vstúpila šedá kobylka, okolo ktorej sa točili všetky jej myšlienky.

Čelistka sa usmievala, no Vinyl bola až príliš nervózna na to, aby úsmev opätovala. Prehltla a dovolila svojej spolubývajúcej, prehovoriť ako prvej. Tých pár chvíľ, kým Octávia zavrela dvere a podišla k nej boli plné napätia. Každá sekunda bola nekonečnou, každý krok bol hlasitý ako

hrom. Nezazneli však žiadne slová, tie nahradili rozmazané pohyby a náhly pocit tepla na hrudi. Vinyl ju tiež, úplne bez zaváhania objala, konečne dovolila úsmevu, aby sa rozprestrel.

„Hádam, že teraz sa už cítiš lepšie?“ pousmiala sa Djka.

Octávia ju stisla ešte silnejšie a tvár si zahrabala do jej bielej srsti.

„Mmh-hmm.“

Vinyl si nedokázala pomôcť, snažila sa vdýchnuť toľko čelistkinej vône, koľko len mohla, aby si ju navždy zapamätala. Vôňa sa nedala popísať, nech sa už akokoľvek snažila, nedokázala nájsť dostatočne výstižné slová. Napadalo ju len meno.

Octávia.

Obsahovalo všetko čo vôňa predstavovala, všetky pocity, ktoré v nej vyvolávala, všetok hnev a vášeň a nevinnú túžbu, ktorú si upierala už týždne, všetko v jednom slove.

„Octávia.“ povedala roztrasene, zavrela oči, aby lepšie cítila šedú srst', ktorej sa dotýkala.

„Áno, Vinyl?“ odpovedala kobyľou odpoveďou.

„Prosím, povedz mi, že toto znamená, čo si myslím, že to znamená.“

Spoločne sa od seba odtiahli, tak aby si videli do tváre. Djka pomaly zdvihla hlavu, aby videla violončelistkin pohľad.

„Čo si myslíš, že to znamená?“ spýtala sa, zatiaľ čo sa Vinyl snažila nestratiť sa v nekonečne fialových očí.

Srdce jej tlklo až v ušiach, snažila sa usporiadať slová, ešte pred chvíľou sa to zdalo byť tak jednoduché. „M-máš... ma...“

„Mám ťa rada.“

Odpoveď vytvorila horúčavu, ktorá sa prerútila cez jednorožcovu telo, no musela si byť istá. „Rada ako?“

„Rada ako rada.“ zachichotala sa čelistka.

A tým sa čas na slová uchýlil ku koncu. Vinyl oslávila moment tým, že sa priblížila a pobožkala svoju spolubývajúcu tak silno ako len mohla. Octávia prekvapene zapišťala, no neodtiahla sa.

Izba bola tichá, no naplnená zvukom spojených pier, ťažkého dýchania a tou najtichšou verziou radosti. Bol to moment, o ktorý nikdy nemohli prísť, moment, ktorý určí aké silné bude ich puto v nadchádzajúcich dňoch.

Stáli v prašnom, sklom filtrovanom slnečnom svite, ktorý pripomínal nový úsvit oznamujúci ich nový, spoločný začiatok. Až keď Octávii z hrdla ušiel trocha menej uhladený zvuk, začali znova vnímať realitu.

Kobylka si prečistila hrdlo a do tváre sa jej nahrnulo ešte viac červene. „P-predstierajme, že sa to nestalo.“

Vinyl sa priblížila, aby sa k nej pritúlila. „V žiadnom prípade.“ zašepkala pomedzi usmievajúce sa pery.

Octávia spravila krok späť, mimo Džkin dosah a ťažko odľukovala. „Myslím, žeby sme mali na chvíľku prestať, ja, ehm, od raňajok som nič nejedla.“

Na pár sekúnd, Vinyl uvažovala nad tým, že bude pokračovať. Niečo v čelistkinej reči tela jej prezrádzalo, že by sa to nestretlo s množstvom námietok. No nebola práve prehnaná pribojnosť dôvodom toho, že bola Octávia vystresovaná? Nie, tentoraz spraví veci správne.

„Chceš vybehnúť a niečo si dať?“

Vďaka za pár sekúnd, počas ktorých stihla chytiť dych, šedá kobylka zamyslene zdvihla obočie. „Máš na mysli niečo konkrétne?“

„Čo keby sme len tak vybehli a jednoducho niekde skončili?“ navrhla Vinyl a mágiou si zo stola pritiahla okuliare.

„To znie skvelo.“ no ako sa jednorožec pokúsil dostať k dverám, Octávia mu zahatala cestu. „Ehm, mohla by si si okuliare nechať tu?“

Heh?

„Prečo?“

Violončelistka rozpačito hrabla pravým predným kopýtkom o zem. „Pretože... máš krásne oči. Nemala by si ich schovávať.“

Vinyline ústa pracovali, no nevydali ani hlásku. Za osemnásť rokov života nikto, nikdy nikto nevyslovil kompliment vzťahujúci sa na jej oči. Aspoň nie úprimný. Aj keď mala dostatok šťastia na to, predchádzať posmievaniu sa počas strednej, aj tak sa zopár incidentov udialo.

Avšak teraz, aspoň na moment, Džka zabudla na všetkých poníkov z jej minulosti. Namiesto toho si zložila okuliare a uložila ich späť. Keď si spomenula na to ako vyzerá svet spoza sklíčok, náhle sa cítila veľmi zraniteľne. „Naozaj?“ spýtal sa slabý hlások.

Druhá kobyľa musela pocítiť zmenu v jej nálade a rýchlo sa pritiahla bližšie. „Vinyl, sú nádherné.“ dotkla sa jej líc. „Ty si nádherná.“

„Aj napriek tomu, že je to strašné kliše... ďakujem.“ Spoločne sa pritísli k sebe a letmo sa pobožkali, opatrne, tak aby sa znova nepozabudli.

„Nuž,“ Octávia si znova upravila hrivu, „môžeme?“

Ako sa dalo očakávať, ulice boli stále šedé a chladné. Ľadový vietor vrážal do každého, kto sa odvážil vyjsť von, rozfúkaval papiere a strapatil hrivy. Väčšina obchodov bola otvorená, len s tým rozdielom, že kaviarne premiestnili všetky stoly a stoličky dovnútra a pozatvárali okenice. Spoza mnohých dverí sa predieralo teplo vyžarujúce svetlo.

No Vinyl bolo dobre tam, kde bola teraz, kráčajúca vedľa istej šedej kobyľky, ktorá sa zúfalo snažila upraviť si hrivu.

„Toto bol otrasný nápad.“ prekričala vietor.

„Jednoducho to tak nechaj!“ odpovedala smejúca sa Djka.

„Budem vyzerat' smiešne!“

„Nikto nikde, čo ťa po tom?“

S posledným márnym pokusom napraviť si účes, čelistka porazenecky povzdychla a sklonila kopýtko. Už za pár sekúnd sa jej hriva farby, čierna ako uhoľ, voľne kolísala za ňou. „Cítim sa hlúpo.“ trucovala.

„Och, ale prosím ťa, tiež mám účes celý rozbombardovaný.“

Octávia sa na ňu škaredo pozrela. „Tvoja hriva je strapatá, či už fúka alebo nie. Rozdiel je v tom, že tebe to pristane.“

Jednorožec sa uškrnul a bokom ťukol do toho Octáviinho, čo vyvolalo zábavné zapišťanie. „Môžeš sa upraviť, keď sa dostaneme do... hocikde, kde vlastne ideme. Dovtedy sa cíť voľne, maličká!“

Hoci úsmev po chvíli váhania opätovala, čoskoro získal... diabolský výzor. Octávia sa bez rozmyslu vrhla na Djku a jemne ju pohrýzla do odhaleného uška. Trvalo to kratšie ako sekundu,

ale výsledok bol naozaj presvedčivý. Vinyl sa potkla a následne sa rozplásla o zem, zadné kopýtka jej vyleteli do vzduchu. Kobyľka s husľovým kľúčom sa začala nepríčetne smiať, no prestala, hneď ako si uvedomila, čo sa stalo.

„Celestia, prepáč mi to! Si v poriadku?“ rýchlo pomohla svojej spolubývajúcej postaviť sa späť na všetky štyri. Jej biele líca boli červene, pravdepodobne si ich oškrela o zem, no okrem toho nemala žiadne viditeľné zranenia.

„To... bolo naozaj hnusné.“ jednorožec sa pokúsil vyzerat' nahnevane, no aj tak nedokázal potlačiť samolúbi úškrn.

Ak by Octávia bola jedným z tých poníkov, ktorý nemajú práve „najčistejšie“ myšlienky, zaujímalo by ju, či sa Vinyl uhryznutie do uška páčilo. Našťastie taká nebola a rozhodne nad ničím podobným nerozmýšľala.

Vinyl znova obrátila svoju pozornosť na cestu pred sebou. Uľavilo sa jej, keď zbadala malé, lákavé pohostinstvo na rohu ulice. Bolo staršie alebo postavené, aby tak vyzeralo. Reštaurácia mala červené sedadlá zoradené v malých boxoch, v strede stál dlhý bar, u ktorého sa brali objednávky. Podlaha bola kockovaná, práve to najviac dodávalo budove rozhodný, staromódny nádych.

Djku, aj napriek jej láske k technológii, ihneď zaujala.

Staromódne rande v staromódnej reštaurácii. Stavím sa, že Octávia bude nadšená!

„Čo si myslíš o tomto mieste?“ spýtala sa ľahostajne.

Octávia zdvihla obočie a prezrela si budovu, o ktorej Vinyl hovorila, na tvári sa jej čoskoro zjavil hrejivý úsmev.

„Rozhodne má svoje čaro.“

Obe kobyly rýchlo preklusali cez dvere a unikli chladu. Ako sa dalo predvídať, bolo to ako vkročiť do otvorenej miestnosti za letného dňa. Octávia sa ihneď pustila do práce a pokúsila si upraviť hrivu, aby vyzerala aspoň sčasti súco, zatiaľ čo Vinyl si to namierila k strednému boxu, vykúkajúcemu na ulicu.

Väčšina kabínok už bola obsadená poníkmi, ktorý si toto miesto tiež vybrali za svoj úkryt pred počasím. Ich prítomnosť a konverzácie vytvárali v celom objekte príjemnú atmosféru.

Djka si sadla a posunula sa tak, že okno mala hneď vedľa seba, spravila tak zámerne, aby

prinútila svoju spolubývajúcu vybrať si, či bude sedieť vedľa alebo oproti nej. Nevýslovne ju potešilo, keď si kobyľka sadla vedľa nej, tak blízko, že ak by sa na seba otočili, dotýkali by sa ňufáčikmi.

Aby skryla svoj úsmev, rozprestierajúci sa od jedného ucha k druhému, pozrela sa von oknom do tmavnej ulice.

Neuvedomujúc si radosť svojej priateľky, Octávia si nervózne odkašľala a zašepkala. „Som príliš blízko?“

Vysoké steny oddeľujúce kabínky zabraňovali ostatným vidieť ich, Vinyl sa teda otočila a kopýtkom smelo chytila Octáviu okolo pásu. Pritiahla ju k sebe bližšie, aby ju rýchlo objala. „Žriebätko, nikdy mi nemôžeš byť príliš blízko.“

Octávia sa zachichotala a zariskovala s malým božtekom na líce, po ktorom sa obe hlasno rozosmiali. Až náhla blízkosť čašníka ich vytrhla z radostnej nálady. „Čo si dáte?“ spýtal sa s úškrnom na tvári, prezrádzajúcim, že mu nič neušlo.

„Ech, ja si dám... viete, vlastne ani netuším čo je v menu. Nejaké odporúčanie?“

Vinyl sa pokúsila naďalej vyzerat' nedbalo, zatiaľ čo nepatrne stiahla kopýtko druhej kobyľke z pásu.

„Nuž, naše menu obsahuje všetko od mrkvovej pečienky až po tekvicovú polievku. Alebo,“ dodal prefikane, „máme aj špeciál pre páry, ak by ste mali záujem.“ Octáviine ušká sa stiahli dozadu a pozrela sa naokolo ako keby si myslela, že uvidí ešte niekoho iného schovávať sa v boxe. Vinyl mu venovala plochý, nenadchnutý pohľad. Poník zdvihol obočie a keď pochopil, zažmurkal.

„Och, ospravedlňujem sa. Aj tak... ech... držíte to v tajnosti, áno? Nie žeby to bola moja vec, samozrejme.“ žrebec stíšil hlas. „ale dali by ste si teda špeciál pre páry?“

Keďže violončelistka sa mu nedokázala pozrieť do očí, Vinyl za ňu odpovedala jemným kývnutím hlavy. Čašník žmurkol a rýchlo im odklusal z dohľadu.

„Prepáč, Vinyl.“ povedala Octávia previnilo. „Asi všetko čo robím je... príliš očividné, všakže?“ trocha sa odtiahla, aby neboli tak nápadne blízko.

„Hej, tiež práve nehrám najlepšie divadlo. Jednoducho musíme byť opatrnejšie.“ jednorožca striaslo. „Dokážeš si predstaviť, čo by to bolo, ak by na to prišiel Psych?“

„Niečo hrozné, predpokladám“ Octávia sa vykukla z kabínky, akože hľadajúc tútora, schovávajúc tak svoj malý úsmev.

„Yeah a tá Lýra. Je to taká k-“

„Jazyk! Sme na verejnosti.“

„Ach, áno.“ Vinyl sa poškrabala na zátylku a tvár jej obsadil rozpačitý úsmev. „No, jednoducho je.“

Čelistka iba mierne pokrčila ramenami, rozhodla sa nevybrať si stranu, kým nezistí výsledok jej posledného stretnutia s pravdivo, necivilizovanou, mentolovo-zelenou kobyľou. Koniec koncov, Octávia dobre vedela, aké je to byť súdená od prvého pohľadu, najmenej čo mohla spraviť, bolo nepokračovať v tom.

Zatiaľ čo ich jedlo konečne dorazilo, slnko zmizlo z oblohy a ulicu vonku pokryl stúpajúci čierny závoj, ktorý bol občas prerušovaný svetlom pouličných lúč. No mizerné počasie vôbec nepríťahovalo ich pozornosť.

Stáli pred nimi dve misky s polievkou, ktoré so sebou priniesli intenzívnu, štipľavú arómu. Octávia ochutnávala opatrne, no nakoniec usúdila, že o jedle sa dá len ťažko hovoriť ako o ostrom. Bola tak zmätená kontrastom medzi chuťou a vôňou, že nedokázala prísť ani na jedinú ingredienciu. Chuť bola zvláštna, no zďaleka nie nepríjemná, nevysvetliteľne sa podobala na jej prvý bozk s Vinyl. Myšlienka jej do krku vohnala vlnu tepla, čo si Djka všimla.

„Korenie začína účinkovať, heh? Našťastie, moja je slabá.“ nabrala ďalšiu lyžičku a vložila si ju do úst. „No aj tak je naozaj dobrá.“

„Ach, áno. Korenie.“ čelistka si obrúskom utrela ústa. „Nuž, hádam nás udrží v teple, kým sa vrátíme domov.“

Vinyl sebou trhla, keď sa pozrela von. „Och kurník, na to som zabudla. Myslím si, že na to by sme museli mať v žalúdkoch niečo silnejšie.“ Myšlienka sa jej zasekla v hlave a otočila sa na svoju spolubývajúcu.

„Hej, môžem mi znova povedať, kedyže to máš narodeniny?“

„Och... čoskoro.“

„No tak, hovor. Keď sme boli v Blues, povedala si mi, že ich budeš mať za pár týždňov a odvtedy už ubehli tri mesiace.“

„Nuž, len sme sa stretli, nemala som v pláne ti povedať, svoje osobné údaje.“ odpovedala Octávia rozhorčene, ako keby termín narodenín bol nejakou posvätnou znalosťou.

Vinyl zagúľala očami. „Myslím, že odvtedy až doteraz sme sa dosť dobre spoznali.“

Čelistka sa znova začervenala a nahovorila si, že to musí byť polievkou. „V poriadku, ak na tom trváš. Narodeniny mám za tri týždne, presne po skúškach.“

„Paráda! Usporiadam pre teba party!“ Djka sa pri tej predstave nesmierna nadchla, čo spôsobilo, že sa Octávia za svoje nasledujúce slová hanbila ešte viac.

„Ehm, Vinyl... koho by som pozvala?“

Po chvíli, jej spolubývajúca viditeľne sklesla, len aby sa v sekunde znova narovnala. „Stačí, ak na nej budeme len my dve! Budeme mať svoju vlastnú party s kartami a chlastom.“

„Celý deň s tebou? Och prečo Vinyl, to je presne to čo som chcela.“ šedá kobyľka si kopýtkami zakryla ňufáčik v predstieranom úžase.

„Hej, nezavrhuj to, kým to nevyskúšaš. Ver mi, bude to super.“

Ich misky sa pomaly vyprázdnil a reštauráciu začala vyplňať prázdnota, pár sa teda rozhodol absolvovať dlhú cestu späť domov. Šedá kobyľka sa zadívala do tmy a zatriasla sa. „M-mali by sme si kúpiť topánky.“ zašepkala.

„A š-š-šály.“ súhlasil biely poník.

Pár minút ticho kráčali, slová nahrádzalo drnčanie zubov a pomalé plahočenie sa po dlažbe. Vinyl si nedokázala pomôcť len sa zachichotať nad hlúposťou celej situácie. „Ak zamrzeme v strede Manhattanu, tak sa fakt naštvem.“

Octávia neodpovedala, radšej sa pritisla bližšie k svojej spolubývajúcej a vychutnávala si teplo, ktoré vyžarovala. „Heh, dobrý nápad. Staré dobré telesné teplo. Vždy sa naň dá spoľahnúť. S ním nemôžeš nič pokaziť.“ Djka si uvedomila, že len blaboce, a tak nervózne prehltna. Po zvláštne chutiacej polievke, začínala mať zaujímavé myšlienky a vôbec jej nepomáhalo, že predmetom väčšiny bol poník, ktorý sa na ňu teraz tlačil.

Očividne, druhá kobyľka cítila tiež niečo podobné, pritisla sa ešte bližšie a líčko si začala otierať o Vinylin krk. Oči mala zatvorené a na tvári mala hlúpučký úsmev, prezrádzajúci, že neuvažovala tak racionálne ako obvykle.

Och, Celestia, je tak mäkká...

„Si v poriadku, Octávia?“ aj keď tento moment nerada prerušovala, toto nebol spôsob, akým chcela, aby sa dialo... hocičo čo sa práve dialo.

Kobylku s hrivou čiernou ako uhlie otázka vytrhla z jej omámenia a rýchlo prestala so svojim zasnením túlením sa. „Hm? Ach, prepáč. Ja... na chvíľku som úplne prestala vnímať.“

„Áno, ja tiež. Myslím si, že ten týpek si nerobil srandu, keď povedal „špeciál pre páry“.“ Vinyl sa nútene zasmiala, aby myšlienkami zas nezablúdila inam.

„Čo tým myslíš?“ Octávia sa rozhodla hrať hlúpu, dúfajúc, že rumenec na jej tvári nie je v tme vidno.

„No... necítiš sa tak.... vieš...“ zahrabala v mysli, aby našla to správne slovo. „Hravo?“

„Ja... zvalila som to na to, že som v tvojej tesnej blízkosti.“ priznala sa.

Triumfálny úškrn sa rozťahol Vinyline pery, poník vytrčil hrud'. „Yeah, mám taký vplyv na poníkov.“

„Och, nenaľuj sa.“ Octávia jemne strčila do jednorožca.

Fakulta bola omnoho lepšie osvetlená ako mesto, za čo boli obe vďačné. Jedinými zvukmi široko v okolí bolo tie, ktoré prichádzali smerom od univerzitného baru. Okolo neho sa obšmietalo niekoľko hýrivých poníkov. Octávia zatriasla hlavou a vzdychla si. Niektorí študenti jednoducho nevedeli čo s voľným časom.

Keď vchádzali do svojej izby, všetky zvláštne pocity sa už dávno vytratili. Prevládal len pocit ospalej spokojnosti. Tentoraz, keď sa Octávia naklonila k Vinyl, zívla a pokúsila sa priblížiť bližšie.

Djka sa zachichotala a následne prehovorila tak potichu, že sa nedalo s istotou povedať, či chcela, aby ju druhá kobyla počula.

„Si tak roztomilá.“ Vinyl ju doviedla k posteli, moc sa nezaujímajúc o to, či je naozaj jej. „No tak, aj ja som dosť unavená.“

Octávia sa vyštverala na posteľ, ku ktorej bola dovedená, vliezla pod prikrývku a zahrabala sa do nej. Napriek tomu, že ju perina celú zakrývala, stále sa mierne triasla.

Biela kobylka sa zamračila ako snažilo nájsť riešenie, to ju však rýchlo napadlo. S pulzom unavenej mágie, jednorožec pretiahol prikrývku z druhej postele a uložil ju na čelistku. Tá očividne, stále vnímala, keďže znepokojene zdvihla krk. „Ale tebe bude zima.“ povedala

potichu.

Vinyl pokrčila ramenami. „Prosím ťa, už som spala aj na ulici. To je v pohode.“

„Nie, pod' sem.“

Trvalo to až celú milisekundu, kým Djka uposlúchla žiadosť svojej spolubývajúcej. „Nuž, ak inak nedáš.“ pokúsila sa potlačiť úsmev na tvári, ktorý sa jej sformoval, keď sa začala ukladať vedľa Octáviu. Užívala si teplo oboch prikrývok, a aj to, ktoré vyžarovala druhá kobyľa.

Jej otázne pocity sa už vytratili, no to čo po nich ostalo, nebolo o nič slabšie. Ležala tam a maznala sa s poníkom, ktorý tak dlho okupoval jej myseľ. Mala množstvo snov, ktoré sa skončili podobne. Len vždy, keď sa ráno zobudila, zistila, že je úplne sama. Pritisla sa silnejšie ku kobyľe odmietajúc pustiť ju. Ak to bol len sen, tak potom sa už nikdy nechcela zobudiť.

„Vieš, čo je na tomto všetkom najzvláštnie?“ zašepkala Octávia.

Vinyl nepatrne zatriasla hlavou. „Čo?“

Čelistka sa pritúlila bližšie k Djke.

„Že to zvláštne vôbec nie je.“

Kapitola trinásta

Bezo snov.

To bola myšlienka, ktorá jej utkvela v pamäti, keď sa vynorila z hlbín snov.

Túto noc sa jej nič nesnívalo a ona vedela prečo. Posledných pár týždňov bola každá noc zamorená tou istou halucináciou, husľové kľúče plávajúce v temnote... a vedľa nej stál poník. Šedý, presnejšie zemný.

No túto poslednú noc spala pokojne, s veľkým úsmevom na tvári sa natiahla, aby objala príčinu jej príjemného spánku. Keď jej kopýtka zachytili len rozhrnuté periny, Djka prudko otvorila oči, zisťujúc, že miesto vedľa nej je prázdne.

Srdce jej skoro stuhlo, na chvíľu ucítila ako sa na ňu rúti neuveriteľný smútok, hlavne keď si spomenula na včerajšiu noc. „Nie,“ zašepkala, oči jej zvlhli, „nie znova, prosím...“

Dvere do kúpeľne sa otvorili, pomedzi ne prekĺzol obláčik pary, ktorý sa kĺzal tesne nad zemou. Octávia vyšla von, hriva sa jej lepila na lesklú srst'. Tíško si pohmkávala, vôbec si nevšimla, že z

jednej z postelí ju sledujú červené oči. Až dovtedy, kým poník, ktorému patrili jedným skokom neprekonal vzdialenosť medzi nimi a nezvalil ju.

Octávia zrazu musela čeliť veľmi šťastnému jednorožcovi, ktorý sa na ňu tisol. Vinyl bolo jedno, že jej srst' začína poriadne vlnúť z objímania čerstvo osprchovanej kobyly alebo to, že vďaka ležaniu na zemi sa jej priateľka vlastne čistila zbytočne. Všetko na čom jej teraz záležalo bolo to, že Octávia je skutočná, že noc ktorú si pamätala sa naozaj stala, že jej želanie sa jej splnilo.

Čelistka však nič z toho nevedela, a tak, keď sa od nej Vinyl trocha odtiahla, aby na ňu videla, mala na tvári zmätený výraz. „Predpokladám, že takto ma už budeš vítať každý deň ‚všakže?‘“ povedala napoly seriózne.

Djka sa prihlúplo zasmiala, konečne sa úplne prebrala a uvedomila si čo vlastne robí. „Heh, prepáč. Ja som... spanikárila, keď si nebola vedľa mňa.“ teraz, keď už premýšľala s čistou myslou, prišli jej slová strašne hlúpe, Octávii si to však očividne nemyslela.

Stiahla Vinyl k sebe a odhodlane ju pobožkala, dúfajúc, že zničí strach v jej vnútri takým spôsobom, akým by to slová nedokázali. Fungovalo to. Vinyl si počas bozku vzdychla, jej napnuté telo sa skoro okamžite uvoľnilo. Ostali tak dobrých pár sekúnd, ale ako vždy, nakoniec všetko skončilo až príliš skoro. Tentoraz však z dobrého dôvodu. Octávia odtiahla svoje pery, preklínajúc teplo vo svojich lícach. „Ehm, Vinyl, nechcem byť zlá, ale asi by si si mala najprv vyčistiť zuby?“

„Och! Áno, hneď, prepáč!“ povedala a uvažovala nad tým, či je možné sa od samotného poníženia prepadnúť sa pod zem.

Čo som si to myslela? Nie som filmová hviezda! Ráno som odporná ako každý iný poník!

Rozmotala kopýtko a zakopávajúc odišla do kúpeľne. Rýchlo sa pustila do práce a popritom pozorovala Octáviu ako vstala a začali si upravovať hrivu. K jej nevýslovnej vnútornej radosti na ňu čelistka hodila vyzývavý pohľad. Na moment zvažila, že sa spýta: „na čo sa pozeráš?“ s ústami plnými zubnej pasty, no rozmyslela si to. Toto ráno sa už strápnila dosť.

Keď bola hotová, s veľkým úsmevom na tvári vyskákala spoza dverí. „Takže, kde sme to skončili?“ Octávia stála nad Vinylinou posteľou a sťahovala z nej jednu z obliečok. „Ehm, čo to robíš?“

„Beriem si spať svoju prikrývku. Ak by niekto videl moju posteľ v takom stave, hanbila by som sa.“

Jej nadšenie sa začalo vytrácať, ľavým predtým kopýtkom hrabla do zeme. „Takže... dnes budeš spať vo svojej posteli?“

„Je s tým snád' nejaký problém?“ Octávia sa zamračila a prestala sa pozerat' na Djku.

„Nie... nie naozaj... Ale, ech, ja som si tak trocha myslela, že by sme mohli, ehm...“ hlas sa jej vytratil, zase sa raz pozerala všade naokolo, len nie na kobyľku pred sebou.

„Spať spolu?“ spýtala sa Octávia tíško.

Vinyl prikývla, no keď zbadala ako sa jej spolubývajúca začala červenat', rýchlo postavila veci na pravú mieru. „Myslím len spať! Nemyslela som, ech, nič iné. J-jedine, žeby si to sama chcela. Ale ak nechceš, tak sa nič nedeje! Myslela som len spať.“ situácia jej začala preklzať pomedzi kopýtko, teraz, keď bola téma oživená. Nedokázala pochopiť ako je možné, že jej pôsobivé sociálne schopnosti ju začínali v čase núdze opúšťať.

„Ehm, asi by sme to mali dnes večer prediskutovať. Stále je trocha skoro zhovárať sa o... o tomto.“ načúvajúc čelistkiným slovám, Vinyl sa na chvíľu uľavila, uvedomila si, že to nie je len ona, kto sa pri tejto téme cítil nepríjemne. Octávia sa zahryzla do pery. „Pravdu povediac... páčilo sa mi zobúdzat' sa hneď vedľa teba.“ pousmiala sa nad spomienkou. „Bez prestávky si ma objímala a usmievala si sa. Trvalo až pol hodinu, kým som tvojím kopýtkam konečne ušla.“

Djka sa zachichotala a pokrčila ramenami, nebola vôbec prekvapená. „To isté by som robila asi aj vtedy, keď by som bola hore.“ priznala.

Octávia sa zasmiala a nechala prikrývku, tam kde bola, toto budú riešiť až neskôr. Podišla k Vinyl a neisto ju pobožkala na líce. „Raňajky?“

Odolala nutkaniu udusiť čelistku bozkami a usmiala, odhaľujúc zuby. „Hladujem.“

Ako sa blížilo poludnie a z raňajok ostali len spomienky, Vinyl bola donútená sa s nechut'ou ospravedlniť a odísť na svoju lekciiu kreslenia. Octávia jej navrhla, žeby mohla znova poslúžiť ako model, no očividne už preberali iné témy. To však jednorozca nezastavilo od toho, aby ľstivo

navrhol, že jej ponuku možno prijme dnes večer, vďaka čomu bola z čelistky ešte dlho po skončení konverzácie len červenajúca sa troska. Octávia sa pokúsila potlačiť svoj nezadržateľný úsmev. Tváre ju boleli a bolo jej jasné, že musí vyzerat' nesmierne hlúpo, no nedalo sa to zastaviť. Prešla cez trávnatý dvor, nachádzajúci sa v strede areálu, šťastie ktoré cítila ju priam zaplavovalo a prúdilo v každou jej žilkou.

Zdalo sa, že vesmír sa rozhodol na ňu byť konečne dobrý. Po rokoch osamelosti na strednej a neustálom dozore jej matky, prešla celý tunel a svetlo na jeho konci bolo nesmierne jasné. Už viac sa jej v hlave neskryvala myšlienka, ktorá by jej neskoro v noci hovorila: „Si sama, Octávia.“ Už viac nebude plakať až kým nezaspí pri myšlienke, že bude musieť cez obed sedieť sama.

Skončilo sa to.

A zároveň to len začalo.

Čoskoro si uvedomila, že ide okolo budovy, v ktorej pracoval Psych. Pripúšťajúc si, že súhlasí so svojím podvedomím, šedá kobyľka vstúpila dovnútra a pristúpila k recepcnej. Psych jej pomohol zbaviť sa bariér, ktoré si jej myseľ vybudovala, a tak bol zodpovedný za všetko jej šťastie, rovnako ako Vinyl. V poriadku, možno trochu menej, no aj tak hral veľkú rolu a bola rozhodnutá uistiť sa, že vie ako veľá to pre ňu znamená.

„Znova vás zdravím, slečna Octávia! Ako môžem poslúžiť?“ spýtala sa recepcná nadšene.

„Zdravím, zaujímalo by ma, či je Psych práve voľný.“

„Určite je! Len vybehnite hore a ja mu dám vedieť, že ste na ceste!“ kobyľka sa na ňu usmiala tak, že bolo možné vidieť jej perfektne biele zuby.

„Ďakujem vám.“ Octávia rýchlo ušla nepríjemnému pohľadu a vybrala sa k tútorovej kancelárii.

Rovnako ako predtým, pracovníci jej slušne ustupovali z cesty. Sama seba sa čudovala prečo jej je to také nepríjemné. Áno, študenti boli tí, ktorí mali uvoľniť učiteľom a pracovníkom cestu, z rešpektu k nejakej nepísanej sociálnej hierarchii, no možno Manhattenská Univerzita bola pokrokovým inštitútom, ktorý sa snažil takéto správanie vypudiť.

A možnože sa tak zamestnanci snažili vyjadriť svoju vieru v mladých poníkov a symbolicky „vytvoriť cestu“ pre mladšiu generáciu plnú inovatívnych poníkov.

Octávia si náhle uvedomila, že sa pozerala na dvere do Psychovej kancelárie dlhšie, než bolo spoločensky prípustné a zdržovala premávku na chodbe.

No keď sa pozrela na čakajúcich poníkov, skoro sa jej zdala byť uveriteľná predstava, že majú všetok čas na svete. Nikto z nich sa ju nepokúsil ani len posúriť.

Čelistka rozpačito zamrlala ospravedlnenie a otvorila dvere, keď vošla do miestnosti, okamžite ich za sebou zatvorila. Žrebec s kučeravou hrivou už na ňu čakal a na pozdrav jej radostne zamával.

„Ahoj Octávia! Rád ťa tu zas vidím! Teda. Neteší ma, ak máš nejaké problémy, potom nie som rád, že si musela prísť. Teda, mám na mysli, že som rád, že si si vybrala mňa, aby som ti pomohol s tvojimi problémami. No teší ma... keď... nemáš... problémy?“ zamračil sa a s kopýtkom do vzduchu vpísal kruh ako keby posúval hodinovú ručičku. „Ahoj Octávia!“ zopakoval, no tentoraz už nedodal nič navyše.

„Ahoj Psych.“ odpovedala. Bolo to trochu zvláštne, volať učiteľa po mene, no preniesla sa cez to. Mala dôležitejšie veci, o ktorých sa chcela porozprávať.

Keď si sadla na opačnú stranu stola, žrebec sa zohol a zo zásuvky vytiahol známy spis. „Takže, ako ti môžem pomôcť?“ jeho výraz bol nezvyčajný, zachytený medzi jeho normálnym energetickým stavom a tým serióznym, odhaľujúcim neoblomného psychológa, ktorý si už vypočul stovky usmrkaných príbehov.

„Našťastie, nič.“ usmiala sa a psychológ sa vrátil do svojho pôvodného rozpoloženia. „Spravila som presne to, čo ste mi povedal.“ Na všetko si znova spomenula, celý príbeh sa pokúsila prerozprávať rovnako rýchlo ako sa jej vybavil v mysli. „Vrátila som sa späť k Vinyl a objala som ju, ona sa ma spýtala, či to znamená, čo si myslí, že to znamená. Tak som sa jej spýtala, že čo si myslí, že to znamená, aj keď som to už vedela. A potom povedala: „že ma máš rada“, no trvalo jej to trochu dlhšie a ja som bola nadšená, tak som jej len odpovedala, že ju mám rada. A ona sa spýtala: „Rada ako rada?“ a ja som jej odpovedala: „Rada ako rada.“ potom sme sa pobožkali a bolo to úžasné!“ trochu poskočila na stoličke, na tvári mala úsmev, tiahnuci sa jej od ucha k uchu. Bolo jej úplne jedno ako hlúpo asi vyzerá.

„Tak to sú úžasné správy! Som tak rád za vás obe!“ Psych sa slabo zachechtal. „Vždy začnem byť paranoidný, či som niekomu náhodou nedal zlú radu, takže ma teší, že všetko dobre

dopadlo.“

„Práve naopak, vaša rada bola perfektná. To je vlastne dôvod prečo som tu. Ja...“ zhlboka sa nadýchla. „Som tak šťastná ako som ešte nikdy nebola.“ bol to fakt, ktorý so sebou priniesol zmiešané pocity. Na jednej strane, mala množstvo zlých spomienok, no na tej druhej už boli nenávratne preč. „Pomohol si mi dostať sa až sem, Psych.“ zoskočila zo stoličky. Žrebec vyzeral byť na moment trocha vyvedený z miery, no okamžite si oddýchol, keď ho objala a on ju váhavo tiež.

Vinyl by si rozhodne myslela, že objímať učiteľa je tak trápne ako sa len dá, avšak ani predstava smejúcej sa Djky jej nemohla pokaziť dobrú náladu.

„Ďakujem.“ zašepkala. Odsunula sa a postavila sa späť na všetky štyri. K jej prekvapeniu, zazdalo sa jej, že v žrebcových očiach zazrela lesknúcu sa slzu, no zažmurkal a bola preč.

„Len si robím svoju prácu, nič viac.“ povedal s hrejivým úsmevom na tvári. Keď sa Octávia vrátila na stoličku jeho veselá nálada sa ihneď rozplynula. „Takže... predpokladám, že si zatiaľ nepočula od...“

„Od mojej matky?“ zatriasla hlavou. „Nie, ale budem počítat' dni, dokým nezavolá.“

„To rád počujem. S trochou šťastia budeš mať od nej pokoj až do Srdcia Hrejúceho Predvečera. (Hearts Warming Eve)

„Moc tomu neverím... no neprestanem dúfať.“ čelistka rozhodne prikývla. Jej matka bola dosť hrozná tvárou v tvár, a tak nepotrebovala ani predstavu toho, ako sa jej podarí všetko zničiť.

„Jasne môžem vidieť zmenu v tvojom prístupe a veľmi sa mi to páči!“ Psych sa zarehotal a tľapnutím spojil kopýtka. „S Vinyl musíš byť naozaj rada, keď dokážeš svoj myšlienkový postup zmeniť tak rýchlo.“

Octávia očervenela, no prikývla. „Rozhodne. Keď som s ňou, cítim sa tak normálne.“ viečka sa jej rozšírili. „Nie že by bola nenormálna! Chcela som... no, pri nej sa necítim ako koleso navyše. Akceptuje ma takú aká som a to úplne bez váhania. Je to tak krásny pocit, byť s niekým, kto ma pozná, naozaj pozná. Nie je len ako nejaká skupina poníkov, ktorých učitelia prinútili, aby so mnou pracovali a myslel si, že mi tak pomáhajú.“ Psych si odkašľal a kobyľka pokračovala. „Pamätám si všetkých tých poníkov zo strednej a na všetky tie ich hlúpe skupinky a štýly. Vedela som, že ak by som chcela, dokázala by som sa zmeniť natoľko, aby som do jednej z nich

zapadla. No nikdy som to nespravila.“

„Nechcela si v sebe zakopať ten kúsok individuality, ktorý ti ostal.“ povedal žrebec s porozumením v hlase.

Octávia znovu prikývla. „Áno, presne. Radšej som sa utiahla do samoty, namiesto toho, aby som sa vzdala toho kto som. Ale s Vinyl, môžem mať oboje. Môžem byť sama sebou a zároveň mať niekoho, komu na mne záleží. Splnil sa mi sen.“

„Som na teba hrdý, Octávia. Tvoj spis je plný nepríjemných vecí, ktoré ťa tvoje matka prinútila zdieľať. Veci, na ktoré máš právo, nechať si ich sama pre seba. Avšak, aj napriek tomu ako sa k tebe správala si to zvládla. Už som videl deti, ktoré sa zrútili kvôli omnoho menej nepríjemným veciam ako si zažila ty, no aj napriek tomu, si tu a si šťastná. To je... obdivuhodné.“

Po dlhšej chvíli, Psych prudko zavrtel hlavou a niekoľkokrát zažmurkal. „Vau, práve som bol asi tak seriózny ako ešte nikdy.“ zachechtal sa. „Takto mi čoskoro zruinuješ moju reputáciu.“

„To ma mrzí.“ zasmiala sa čelistka. „A vďaka za to, čo si povedal.“ znova zliezla zo stoličky a natiahla si kopýtku. „Už by som však mala ísť, skôr ako sa zasekneme a budeme si donekonečna navzájom dávať komplimenty.“

„Múdre rozhodnutie, takéto veci nie sú sranda.“

S posledným zamávaním Octávia opustila miestnosť a začala odchádzať z budovy. Recepčná jej smerom hodila umelý úsmev a nervózne jej ho vrátila. Keď zas bola na chladnom vzduchu, uvedomila si, že nejde svojou obvyklou cestou. Svah ju viedol dole do prázdnejšej časti školského areálu, kde bolo schovaných zopár malých výklenkov, vedúcich dole do skladov a miestností údržby.

Zo žiadneho zrejmého dôvodu, okrem toho, že nemalo nič iné na práci a zároveň preto, že jej pocit hravosti sa po čase strávenom s Vinyl zvýšil geometrickým radom, kráčala ďalej po ceste, až kým niečo neupútalo jej pozornosť. Z jedného z výklenkov sa ozýval nervózny hlas.

Octávia spomalila a pokúsila sa ostať potichu, keďže konverzácia, ktorú viedol schovaný poník začala byť počuteľnou.

„Nie, prosím neskladaj...“ známy ňufáčik smutne potiahol.

Lýra? Čo tá tu robí?“

„Prosím, Bon, vypočuj ma. Prisahám, zmenila som sa.“

Čelistka vypúlila oči a pokúsila odísť čo najrýchlejšie preč, pritom sa snažila vyrovnať rýchlosť s tichosťou. Tento rozhovor nebol určený pre jej uši.

Vinylinu súkromie bolo to jediné, do ktorého si dovolila špárať sa a pritom nespravila nič zlé. Džkin mobil ani zďaleka neobsahoval niečo ponižujúce alebo osobné.

Tesne pred vrcholom svahu, predtým ako znova vkročila na obrovský dvor, Octávia za sebou začula kroky. Vynasnažila sa vyzeráť tak ako obyčajne, stála vedľa steny a kopýtkom si drhla bradu ako keby nad niečím premýšľala.

Lýra sa čoskoro zjavila na dole pod svahom, agresívne si drhla oči a pomaly kráčala hore kopcom. Keď sa dostala až nahor, namiesto toho, aby sa pozrela stovkou iných smerov, pozrela sa rovno na Octáviu.

„Ech, čo tu robíš?“ spýtala sa. Oči mala stále trochu červené od plaču, šedá kobyla v sebe nedokázala potlačiť ľútosť.

„Uvažujem nad záhadami života.“ bradu si poškrabala silnejšie, aby tak ilustrovala svoje slová.

„Blízko údržbárskych šôp?“

„...Áno.“ Octávia náhle zložila kopýtko na zem a rýchlo nasadila znepokojený pohľad. „Och, Lýra, si v poriadku?“

Zelená kobylka sa na ňu zachmúrene pozrela. „Som v pohode. Len.... som v pohode.“ pokúsila sa odkráčať preč, no Octávia šla popri nej.

„Rozmýšľala si nad tým, čo som ti naposledy povedala?“ pripomenula violončelistka.

„Yeah... možno.“

„A?“

Lýra sa zastavila a poobzerala sa okolo seba, uisťujúc sa, že nikto nie je nablízku. „Pozri, viem že sa mi z nejakého neznámeho dôvodu snažíš pomôcť, no určite nechceš byť mojou priateľkou, okej? Ver mi, radšej sa odo mňa drž ďalej.“

Octávia sústavne premýšľala nad tým, či nie je druhá kobylka vlastne nahnevaná viac sama na seba, ako na niekoho iného. „Kvôli čomu si to myslíš?“

„Jednoducho ma nechaj tak, okej? Pokúšam sa udržať si priateľov, ktorých mám, nepotrebujem sa strachovať o ďalšieho.“ znova vyrazila a tentoraz sama.

Stála uprostred dvora a sledovala, ako zmätený jednorožec odchádza preč. Octávia cítila vo

svojom vnútri stúpať pocit viny. Zatiaľ čo ona sa slnila vo svojom vlastnom šťastí, ostatní poníci sa naďalej trápili s vlastnými problémami. Vo svete s takým množstvom zložitých životov nemohli byť šťastní všetci.

Ako sa blížila k Vinylinej triede jej srdce zatiaľ sužovala táto deprimujúca myšlienka.

K čomu je dobré byť šťastná, ak niekto iný nie je?

Biely jednorožec vyšiel z miestnosti, spoločne s vlnou ostatných poníkov a na sekundu zazíval. Znudenými očami, plnými nezáujmu prebehla po okolí. Zorničky sa ihneď sa rozžiarili, keď zbadali Octáviu. Uši sa postavili do pozoru a s úsmevom na tvári už cupitala za ňou.

„Zdar, spolubydla! Žriebätko, tak rada ťa vidím!“ povedala nadšene.

Octávia sa tiež usmievala. To bola odpoveď na jej smutnú otázku.

Jednotlivcovi bolo šťastie na to, aby ho mohol šíriť vôkol seba.

Kapitola štrnásta

„Octávia, no tak, musím si predsa udržať svoj imidž.“ Vinyl zamrmlala s lícami plnými červene a pokúsila sa pretiahnuť si čiapku cez oči.

„Ale prosím ťa, hovoríš rovnako ako Ps-“ violončelistka sa náhle zasekla, ako keby na mieste zmrzla.

„Ako kto?“

„Ako... chcela som povedať ako pokazená platňa.“

„Na tom nezáleží, stále vyzerám hlúpo.“ Vinyl si strhla čiapku z hlavy a znova ju položila na háčik.

Našťastie, takto skoro ráno bol obchod pomerne prázdny. Okrem nich sa tam nachádzali len ďalší dvaja poníci, ktorých prezeranie si rôznofarebných brašien zamestnávalo až príliš na to, aby si druhý pár všimli. Mali šťastie, dnes si totiž nedávali obzvlášť veľký pozor.

Djka bola tak blažená zo skutočnosti, že spolu znova spali v jednej posteli, samozrejme, len pri všetkej počestnosti, až doslova náhlivo súhlasila s plánom, ktorý pre dnešok jej spolubývajúca pripravila. Bol štvrtok, čo znamenalo, že šedá kobyľka bude mať popoludní dve prednášky, práve preto toho chcela ráno stihnúť čo najviac.

Pri spomienke na problémy, ktoré ich postihli po ich pikantnom rande si Octávia zmyslela, že vhodné oblečenie bude pri ďalšej podobnej príležitosti viac, než potrebné. Pre seba si už zabezpečila prekrásne modré topánky a biely šál a teraz sa snažila pre svoju priateľku tiež niečo zohnať.

„Ale vyzerala suprovo! Perfektne sa ti hodí k hrive.“ trvala na svojom Octávia a nasledovala Djku, ktorá prešla k ďalšiemu stojanu.

„Hmm... v poriadku, myslím, že táto nie je až taká zlá.“ Vinyl zložila šedastú čiapku z háčika a natiahla si ju na hlavu. Väčšina hrivy jej stále spod čiapky vytrčala v podobe ostnatého neporiadku, no tak, že vlastne vyzerala roztomilo. Samozrejme, Octávia sa neodvážila to povedať nahlas. „Sexy, nie?“ poznamenala Vinyl.

Čelistka jej neodpovedala slovami, namiesto toho zažmurkala a usmiala sa. Možno bola vo flirtovaní nováčik, no rozhodne sa učila rýchlo, čoho dôkazom bola aj Djka, ktorá práve na chvíľu zabudla dýchať. „Deje sa niečo, Vinyl?“ úsmev na tvári sa jej rozšíril. Ako tak zotavený

jednorožec k nej pristúpil bližšie. „Kurňajs, Octávia.“ zašepkala. „To nebolo fér.“

„Absolútne netuším, o čom hovoríš.“ Odpovedala jej šedá kobyľka nevinným hláskom a následne prešla k výkladu s vecami na kopytá a pritom sa obtrela o svoju spolubývajúcu. „Čo keby si si teraz vybrala topánky? Budeš ich potrebovať, hlavne, ak budeme znova kráčať v noci.“

„Dobre, dobre.“ Vinyl sa otočila a prezrela si výklad. „Čo povieš na tieto temné s čiernym pásikom?“

„Vyzerajú smiešne, nemyslíš? Mimo to, od teba by som očakávala trochu farebnejší výber.“

„Ale šedá a čierna sú moje obľúbené farby!“ odpovedala Djka na svoju obranu.

„Len vravím, že je to... trochu... zvláštne...“ Octávia povedala a stíchla a keď sa na ňu Vinyl pozrela, šedá kobyľka sa na ňu potmehúdsky škerila.

„Čo je?“ zamračila sa Vinyl.

„Vyzeráš roztomilo, no neuškodilo by, ak by si si vybrala aj nejaké svetlejšie farby. Naozaj sa tebe hodia viac.“

„Ja... ech?“

Teraz to bola Octávia, komu sa na tvári objavil zmätený výraz. „Chceš mi povedať, že toto nerobíš schválne?“

„Čo presne?“ Djka bola zvláštnym správaním svojej spolubývajúcej trochu vyvedená z miery.

Jej zmätený výraz však začal pomaly ustupovať slabému úsmevu, zamávala kopýtkom a rozoberanú tému ním rozmazala.

„Och Vinyl, si rozkošnejšia ako si myslíš. Nič si z toho nerob.“

„O-kej...“ Biela kobyľka obrátila svoju pozornosť späť na topánky. „Kašlem na to, kúpim si tieto a nechcem proti nim počuť už ani slovo.“

„Ani slovko.“

Počas krátkej cesty k pultu bolo vidno, že Octávia stojí bližšie, než bolo na verejnosti vhodné, no Vinyl sa aj tak neprinútila ustúpiť. Ako keby ich státie pred majiteľom obchodu mohlo dostať do problému. Nenávidela sa za to, že prvé čo ju napadlo bolo, čo si budú myslieť ostatní poníci. Takýto druh obmedzenia bolo niečo, čo už roky nezažila. Počas strednej školy jej sebadôvera len rástla a iba málo čo ju teraz naozaj dokázalo rozhodnúť.

Teraz však mala slabosť. Nádhernú, neuveriteľne úžasnú slabosť, stále však slabosť. Octávia

bola štrbinou v jej brnení, slabé miesto v jej mysli. Bola tou najcennejšou, no zároveň aj jej najzraniteľnejšou časťou.

Preto si pre Octáviine dobre domýšľala, čo si asi ostatní poníci naozaj myslia. Nemohla si už dovoliť nevšímať si názory iných rovnako, ako keď zodpovedala len sama za seba. Jej rodičia sa už dávno prestali snažiť o to, aby dala na ich názor a tiež nemala súrodencov. Vďaka tomu je dnes taká sebaistá, aj napriek svojim zlyháním – svet od nej nič neočakával, preto sa ani o nič nezaujímal.

Uvedomila si, že túto, už neoddeliteľnú slabosť, s Octáviou zdieľala. Nech už to bolo čokoľvek, bolo to podstatné, bola to totiž medzera, ktorou prenikali všetky tieto pocity a myšlienky.

Vinyl doslova automaticky zaplatila za veci, stále zahĺbená vo svojich myšlienkach. Keď vyšli na ulicu, chvíľu len tak stáli, zatiaľ čo dav okolo nich neustále rástol. Octávii bolo hneď jasné, že niečo nie je v poriadku, keď Vinyl nič nevrávi.

„Vinyl? Si v poriadku?“ spýtala sa znepokojene, pretože jej priateľka bola neobvykle potichu.

„Hu? Och, yep, som v pohode.“ jednorozec bol razom vytrhnutý zo svojich myšlienok a rýchlo nasadil úsmev, ktorý upokojil znepokojené srdiečko jej spolubývajúcej.

„Chceš ešte niekam ísť, predtým ako vyrazíme domov?“

Domov, spoločný a náš.

„Nieee, poďme späť, už ma nebaví deliť sa o teba so zvyškom sveta.“ odpovedala Djka a v duchu zajasala, keď sa Octávii na tvári zjavil rumenec. Zvyčajne to znamenalo, že hneď po tom, čo prekročia prah, tie krásne do ametystu sfarbené oči sa na ňu budú pozerat' s extrémne malej vzdialenosti. Chvenie v jej hrudi prezrádzalo, že sa z toho stalo jej obľúbené hobby.

Našťastie sa zdalo, že aj violončelistka bola z ich najnovšej spoločnej aktivity nadšená, bozkávanie bolo zábavné. Byť hore do skorých ranných hodín v spoločnom objatí a jediným zvukom boli len tiché dotyky pier... bolo to magické. Dokonca magickejšie ako skutočná mágia.

Ako kráčali späť ulicami Manhattanu, Vinyl mala pocit, že Octávia do nej svojimi bokmi strká viac než obvykle. Nie o moc, no Djkina myseľ sa začala rýchlo presúvať na šikmý svah. Bola to téma, o ktorej sa skôr či neskôr budú musieť porozprávať, sama si previnilo priznala, že sa vôbec nesnažila nemyslieť nad tým.

Keby len bozkávanie bolo dostatočnou zábavou...

Toto však boli nebezpečné vody. Vinyl pochovala myšlienky pod hromadou starostí a vynasnažila sa ich odignorovať, aspoň na teraz. Jej čelistka veselo klusala popri nej, vôbec si nevšímajúc nečisté myšlienky hmýriace sa v hlave bieleho poníka.

Keď vstúpili na školský pozemok, Octávia si začala nenápadne prezerat' stále sa usmievajúcu Vinyl. Čelistka vedela, že nemusí robiť potajomky a tiež jej bolo jasné, že ak by Vinyl požiadala, či by mohla zvyšok dňa – roka, života, nekonečna – študovať výrazy na jej tvári, nenamietala by. Jediná vec, ktorá jej v tom bránila bol strach z toho, žeby sa príliš vtierala.

Áno, v poslednej dobe sa vyrovnala s mnohými vecami, no nebol dôvod posúvať hranice. Vinyl jej nepovedala ani slovo, keď sa zobudila a zbadala ju, ako rozpačito tlačí svoju posteľ k tej jej, aby mali viac miesta pre svoje... experimenty – tak ich rada nazývala.

A vlastne to experimenty naozaj aj boli. Potrebovala vedieť, či je možné bozkávať poníka tak dlho, až nebude schopná artikulovať. Bolo, stále však potrebovala danú problematiku preštudovať hlbšie a Octávii štúdium išlo.

Violončelistka si uvedomila, že na tvári má rovnaký úškrn ako jednorožec vedľa nej a ten mal zas myšlienky veľmi podobné tým jej.

Pokračovali po ceste vedúcej do študentskej dediny, keď v tom si všimli istú čašníčku v utajení, ako vychádza z jednej z budov. Okamžite ako ich zbadala, k ním pricupitala, modro-ružová hriva poskočila pri každom ďalšom kroku.

Vinyl sa napäto a inštinktívne prisunula bližšie k Octávii. Tej sa zas na tvári zjavil hrejivý úsmev, obe si vnútorne pripravovali vhodné slová.

„Octávia, hľadala som ťa.“ povedala Bon Bon a zastavila sa pred nimi. „A, ehm, ahoj Vinyl.“ dodatok bol nútený a znel až príliš trápne, čo si čelistka všimla.

Takže, z nejakého dôvodu som jej viac po chuti ako Vinyl... zaujímavé.

„Zdravím Bon Bon, ako ti môžem pomôcť?“ odpovedala jej Octávia, voliac priateľský tón.

„Vlastne, už si mi pomohla. Len som ti chcela poďakovať.“

„Vážne?“

„Ech, nedávno si sa rozprávala s Lýrou, všakže?“

Šedá kobyľa prikývla, kvôli prekvapenému výrazu, ktorý sa zjavil Djke na tvári sa cítila trochu previnilo. Mohla jej o tom povedať skôr. Lýra bola rovnako Vinyliným problémom ako bola jej.

„Dala snád' na moje slová?“

„Dost'.“ Bon Bon podišla bližšie a predtým ako pokračovala sa uistila, že sa v okolí nikto iný nenachádza. „Prišla do obchodu, kde pracujem. Nebudem zachádzať do detailov, no bola na tom naozaj zle. Prešla som k nej, zobrat' jej objednávku, zabudla som však, že som jej nepovedala o tom, že tam pracujem. Nebola to... práve moja najjasnejšia chvíľa.“ kobyľa sa zapýrila, no pokračovala. „Hneď ako ma zbadala, začala plakať. Nikdy som ju kvôli niečomu nevidela nariekať. Je pravda, že ju poznám len semester, aj tak... nie je ten typ čo by sa potreboval vyrevať. Och a prosím vás, nikomu nehovorte, čo vám teraz rozprávam.“

Obe rýchlo prikývli.

„Dobre. Využila som obednú prestávku a šli sme sa porozprávať do zadnej miestnosti. Zrútila sa a povedala mi o veciach, o ktorých som vôbec nevedela a nemyslela si, že je schopná ich pochopiť. Nakoniec som sa jej spýtala ako prišla ku všetkým jej záverom. Prezradila mi, že si sa s ňou pohovárala, Octávia. A práve tvoja slová ju donútili sa nad všetkým znova poriadne zamyslieť.“

Violončelistka sa pokúsila vymeniť si s Vinyl nervózny pohľad, tá však bola príliš zaneprázdnená obrovským, hrdým úsmevom.

„A práve preto,“ pokračovala Bon Bon, „som sa ti chcela poďakovať. Úprimne si myslím, že si mi zachránila najlepšie priateľstvo, aké som kedy mala. Nikdy sa ti nebudem schopná dostatočne odvd'ačiť.“

Octávia si začala uvedomovať, že Vinyl nebola jediný poník, ktorý bol omnoho komplexnejší ako sa sprvu zdalo. Očividne mal každý poník svoj vlastný príbeh, a aj keď im všetkým nechápala, rozhodne bola ochotná im pomôcť.

No bol tu jeden malý problém...

„Veľmi ma teší, že vy dve ste opäť priateľky. Akokoľvek, musím sa spýtať, či si jej... povedala o mne a o Vinyl to, že vlastne nie sme nepriateľky?“

Bon Bon rozšírila oči. „Och, nie, rozhodne nie! Niečo také by som nikdy nespravila.“ po chvíľke, zvedavo nahla hlavu do strany. „Viem, že ma do toho nič, ale... ste vy dve... spolu?“

Octávia zložila obranu, hneď ako si uvedomila, že Bon Bon nemala v pláne nič zlé, a tak namiesto toho, aby odpovedala pomocou starostlivo vypracovanej, presvedčujúcej odpovede,

vyprskla pár nezmyselných zvukov a následne stíchla. Našťastie, Vinyl vstúpila do rozhovoru, aby odpovedala za ňu.

„Prečo sa pýtaš?“ pokúsila sa spýtať nenútene. Potom si všimla, že krémová kobyla upiera svoj pohľad na oblečenie, ktoré mal pár na sebe. Vinyl pochopila a zároveň si konečne uvedomila, o čom to Octávia predtým v obchode hovorila.

Šedá čiapka a čierne topánky. Ako som si to mohla nevšimnúť?

Časť z nej bola závratne šťastná, keď si všimla, že čelistka na oplátku nosí jej farby. Bolo to totálne nemoderné a vôbec to neladilo, no aj tak ich nosila. Bielu a modrú na šedej...

Na to by som si zvykla.

„Ech, tak nosíme veci, ktoré majú náhodou rovnaké farby ako hriva a srst' tej druhej. To nič nedokazuje.“ povedala vzdorovito Vinyl. Bola to však nepresvedčujúca odpoveď a ona vedela, že majú problém.

„Keď to vravíš. No z môjho pohľadu je mi všetko celkom jasné.“ Bon Bon sa na ne obe zaškerila, tak aby vedeli, že neuverí žiadnej výhovorke.

Octávii znova nadobudla schopnosť tvoriť ucelené vety. „N-nuž, verím že nie si taký poník, ktorý by šiel šíriť podobné teórie medzi ostatných.“

Kobylka s modro-ružovou hrivou mala dosť slušnosti na to, aby sa zatvárala dotknuto. „Samozrejme, že nie! Ohováranie bolo to, čo skoro zničilo moje priateľstvo s Lýrou.“

„Napriek tomu, prosím, snaž sa byť opatrná.“

„Nikomú nič nepoviem, sľubujem. Je to to najmenej, čo môžem pre vás obe spraviť.“

„Pre nás obe?“ zopakovala Vinyl, zdvíhajúc obočie.

„No, áno. Teraz mi je jasné, že nie si taká hrozná ako tvrdila Lýra. Prosím, pokús sa chápať, že je veľmi komplikovaným poníkom.“ Bon Bon mala zrazu na tvári napätý výraz, pomocou ktorého sa snažila Vinyl prinútiť, aby videla Lýru pod iným svetlom. „Nemysleli sme nič zlého vtipmi v triede, prisahám. Vtedy bola iný poník a ja... nuž, pre seba nemám výhovorku. Prišlo mi to vtipné. Aj tak sa však ospravedľujeme.“

Vinyl sa na chvíľu zamyslela a následne sa znova usmiala. Vzala do úvahy, že poníci, ktorý v sebe živili svoju nevraživosť voči ostatným sa vo svete nikam nedostali. „Netráp sa tým.“

Šedá kobyla vedľa nej sa tiež začala usmievať. „Vždy budem mať radšej priateľa ako

nepriateľa.“

Bon Bon sa rozžiarila. „Paráda! Priznám sa, že bolo trocha skľučujúce vám o tomto všetkom povedať. Ale Psych mal pravdu, vy dve ste naozaj dobrý poníci.“ obom padlisánky, bez toho, aby si to šťastný krémovo sfarbený poník všimol. „Nuž, uvidíme sa neskôr, kamarátky!“ šťastne sa zasmiala a odkráčala preč, smerom k hlavnej časti areálu.

„Psych...“ Vinyl zlyhal hlas.

„Je niečo, do čoho ten poník nie je zapletený?“ spýtala sa Octávia neveriacky.

Jednorožec zalapal po dychu a otočil sa na čelistku. „Čo ak to vie? Povedal jej snáď on, aby za nami prišla? Ako vie, kde bývame?“

„Ehm, Vinyl, asi by sme to mali ísť rozobrať do našej izby.“ Octávii bolo jasné, že už nie je možné pred Vinyl schovávať pravdu o Psychovi. Vina zaplnila jej myseľ, keď si uvedomila, že jej to mala povedať už pár dní vzad.

Ponáhľali sa do budovy a následne do izby, ktorá ich privítala príjemným teplom. Zima ich už toľko netrápila, keď teraz mali oblečenie, no rozhodne ju stále pociťovali. Octávia sa zámerne s vyzúvaním neponáhľala, snažiac sa tak oddialiť moment, ktorého sa obávala aspoň o chvíľku.

Vinyl si stiahla čiapku a umožnila tak svojim vlasom vrátiť sa do ich pôvodného tvaru. Postáhovala si topánky a pomaly prikrčila k svojej spolubývajúcej. Za iných podmienok by pobozkala, no teraz bola až príliš nervózna.

„Vieš snáď niečo, čo ja nie?“ spýtala sa potichu.

Octávia sa skrčila a pozrela sa na zem. „Prosím, nehnevaj sa.“

Pri tej predstave jednorožec ihneď pocítil bodajúcu bolesť v hrudi. „Nebudem sa hnevať. Len mi povedz, čo sa deje, pretože sa cítim byť vyradená z diania.“

Octávia sa zhlboka nadýchla a začala. „Psych je momentálne študentským poradcom. Keď som chcela ísť za profesionálom, ukázalo sa, že je ním on.“ zatvorila oči a rýchlo pokračovala. „Povedala som mu všetko. O tom, že sme hádky len predstierali, ako sa z nás stali priateľky, ako... ako sa pri tebe cítim...“ jej hlas sa razom zmenil na šepkanie. „Všetko.“ Neodvážila sa otvoriť oči, aby zistila aká je Vinylina reakcia, bála sa, že v jej granátových očiach uvidí sklamanie alebo hnev a možno aj smútok. Bolo by to príliš veľa. „Vinyl, je mi to ľúto, v-veľmi ľúto. B-bola som zmätená z toľkých vecí a-“

Pocit pier tlačiacich na tie jej naznačili, že bol čas na to zmlknúť. Bol to len krátky, letný bozk, ktorý ju mal utíšiť a zároveň aj upokojiť.

„Čo ti povedal?“ spýtala sa Djka.

„Dal mi zopár rád. Dodal mi odvalu vrátiť sa späť k tebe a... no, vieš čo sa stalo.“

„Nepovedal nič ako „ja som to vedel“ ani nič podobné?“

„Nie, rozhodne nie. Bol úplne profesionálny.“

Vinyl si s úľavou vzdychla. „Rada počujem, že nie je taký debil ako som si o ňom myslela, no stále sa cítim byť trocha dotknutá, že si mi to nepovedala.“ Náhle si užívala extrémnu blízkosť ametystových očí, o ktorej dnes premýšľala. „Mmfgh!“ Nebolo možné čelistkine ospravedlnenie ihneď neprijat'. „Zrazu mi to už nevaďí.“ po slovách sa priblížila, aby opätovala paľbu. Toto bolo niečo, nad čím, počas ich návštevy obchodu, nepremýšľala. Rozmýšľala o nej ako o slabosti, bez ktorej síce nedokáže existovať, no stále ako o slabosti. Mohla to byť síce pravda, no nie celá, Octávia jej život ovplyvňovala viac.

Ako práve pocítila, violončelistka jej dodala silu nenechať sa ovplyvniť zbytočnosťami. Bola jej najväčšou silou a zároveň aj jej najzraniteľnejším miestom. Nezáležalo na tom, že to Psych vedel alebo na tom, že si to Bon Bon všimla, ale na tom, že to pravdepodobne bude všetkým jasné.

Všetko na čom záležalo, bola Octávia, sťažka dýchajúca a slepo sa snažiaca pritiahnuť k sebe Vinyl bližšie, než bolo fyzicky možné. Nakoniec, pokiaľ mohla každý deň prísť domov za svojou čelistkou, na ničom inom nezáležalo.

Kapitola pätnästa

Octáviin prvý neučebný týždeň ubehol až príliš rýchlo.

Napadlo ju staré porekadlo: „čas beží rýchlejšie, keď sa zabávaš“ a v tomto prípade to rozhodne bola pravda. Tento týždeň si užila tak ako žiadny iný v celom jej živote a to len vďaka Vinyl.

Práve dokončili ďalší experiment a Vinyl teraz sedela za počítačom a horúčkovo stláčala tlačidlá. Moc ju to neprekvapovalo, po bozkávaní mala Djka vždy hlavu plnú nápadov.

Zato Octávia naďalej ležala na ich provizórne vyrobenej dvojposteli a sledovala, ako sa pohár s vodou položený na stole, trasie. Aj napriek tomu, že trasenie zeme bolo esenciálnou súčasťou tohto štýlu, v skutočnosti sa jej začínal páčiť. Okrem svojich umelých zvukov, Vinyl v poslednej dobe experimentovala s klasickými hudobnými nástrojmi. Od tej prvej skladby, vytvorenej v osudný deň, boli jej nahrávky stále lepšie a lepšie, až do takej miery, že sa Djka nevedela dočkať na ďalší koncert, aby ich mohla predviesť.

„Toto zmení svet, žriebätko.“ povedala Vinyl pár dní nazad, keď dokončovala jednu skladbu. „Len sa pozeraj. My neprepisujeme knihu s pravidlami, my ju pálime a šňupeme prach z nej.

Aj keď to znelo totálne nechutne, Octávia musela uznať, že ich výtvary sa nepodobali žiadnym momentálnym hudobným trendom. Zabávala sa fantazírovaním o tom, ako ona a Vinyl vedú ľubozvučnú revolúciu, pomocou ich skombinovaných talentov, aj keď si nebola celkom istá, ako by sa pri tejto predstave mala cítiť. Okrem toho, ešte ani nemala diplom.

A práve posledná myšlienka jej pripomenula aktuálny problém. Skúšky sa už črtali v dialke a boli zreteľnejšie každým dňom. Jej neštudijná taktika ju začala znervózňovať.

„Myslíš, že bude Psychovi vadieť, ak sa budem trochu učiť?“ prekričala hlasnú muziku.

Skladba bola náhle prerušená komickým škrabnutím platne a páchatel' sa otočil na svojom počítačovom kresle. „Nooo, ani nad tým nepremýšľaj.“ Vinyl sa pokúsila udržať si prísny pohľad, ale sedačka sa ďalej pomaly otáčala, a tak si najprv prezrela celú miestnosť, skôr ako sa znova mohla pozrieť na Octáviu. „Ak povedal žiadne učenie, tak žiadne učenie! Nenúť ma zamknúť ti knihy.“

„Ale skúšky sú už za týždeň“ trucovala čelistka, aj keď vedela, že nedokáže zmeniť rozhodnutie svojej spolubývajúcej.

Vinyl zaffrkala. „Ohúrila by si ich, aj keby si nikdy nešla na čo i len jednu lekciu.“

„Teší ma, že každý poník si je tak strašne istý mojimi schopnosťami, no odpusť mi, ak nebudem zdieľať tvoju istotu.“ Octávia sa obrátila, hlavu strčila do vankúša a zlostne zafučala.

Neschopný vzdorovať, jednorožec si prezrel neodolateľné pozadie. „Si roztomilá, keď trucuješ.“

Kobylka s husľovým kľúčom na boku sa stočila do kľbka, a tak nechtiac pomohla nečistým chúťkam jej Djky. „Netrucujem.“ ozval sa jej tlmený hlas.

„Ale áno a si pri tom roztomilá!“

Octávia sa otočila a po svojej spolubývajúcej hodila vankúš, mínajúc ju o meter. „Nie som roztomilá!“

S chichotom, Vinyl zliezla zo stoličky a prešla k posteli. „To, že sa budeš mračiť ti moc nepomôže.“

„Ty si tak nemožná!“ vyhlásil podráždený zemný poník. Octávia zoskočila z postele a napochodovala rovno pred Djku, s úmyslom jej povedať, čo si myslí. Avšak ako zvyčajne, jej zradcovské telo si zmyslelo, že bude omnoho zábavnejšie, ak Vinyl prehodí kopýtko okolo krku a venuje jej nahnevanej bozk.

Keď sa oddelili, jednorožec mal na tvári arogantný úsmev ako keby ani nič iné nečakala. Octáviu to nehorázne rozzúrilo.

Prečo si je zrazu všetkým taká istá?

Počas ich prvého bozku Vinyl váhala rovnako ako ona, dokonca možno aj viac. No teraz si Djka čo hodinu, doslova vykračovala za zábavou. Nie, že by to Octávii naozaj vadilo, upokojovalo ju, že aspoň jedna z nich vedela, čo robí. Napriek tomu, náhly vzrast sebadôvery bol až príliš okatý

a vyžadoval si prešetrovanie.

Prenikavý pohľad zmenila na žmurkanie, ktoré sa zdalo, že jej spolubývajúcej nevysvetliteľne páči. Octávia začala opatrne zarývať. „Dnes si veľmi milostná. Čím to je?“

„Žriebätko, vždy som milostná, keď si mi nablízku.“ zastavila sa. „Čo to znamená?“

Violončelistka sa zachichotala. „To je, keď chceš... byť niekomu veľmi blízko.“

„Och.“ Vinylin úsmev sa zmenil na úškrn. „Ochhhh. Už chápem.“

Octávia si vyčistila hrdlo, aby ju nič nerozptyľovalo. Aj keď ich videla zblízka každý deň, červené oči ju hypnotizovali rovnako ako po prvýkrát. „Len sa zdáš byť, ehm, smelšia než obvykle.“

Djka pokrčila ramenami a odhrnula spleť vlasov. „Čo ti mám na to povedať? Spoločnosť s prvotriednym poníkom ako si ty robí s mojim egom divy.“

Bolo stále ťažšie nenechať sa zhypnotizovať, hlavne po takých sladkých slovách. Vinyl začínala byť naozaj zbehlá vo vytváraní nových spôsobov, ako jej vytvoriť na tvári rumenec. Bola to jedna z vecí, ktorú na nej Octávia milovala, vždy presne vedela, čo má povedať. Presne toto bola vlastnosť, ktorá nebola ich spoločnou. Zalamentovala. Zakaždým, keď povedala niečo romantické alebo koketné, tak to buď nevyznelo dobre alebo jej Vinyl povedala, že je to gýčovité, nech už to myslela akokoľvek úprimne. Niekedy si nedokázala pomôcť, len svojej spolubývajúcej závidieť jej surovú charizmu, hlavne teraz, keď sa z trávenia celého dňa spolu začal stávať zvyk.

Nie žeby sa pri Vinyl cítila zle, práve naopak. Cítila sa pri nej tak príjemne, že chcela povedať a vyskúšať nové veci, no nikdy to nedokázala spraviť tak, aby zo seba nespravila hlupáka.

Och, čo by som dala za to byť schopná povedať ti o veciach, ktoré si želim...

Ako zvyčajne, jej myseľ sa rýchlo posunula ďalej, aby náhodou neskĺzla po istej cestičke. Bolo to príliš skoro, nedávalo to zmysel, boli príliš mladé, utvrdzovala sa a hromadila na seba kopu výhovoriek, len aby danú myšlienku vo svojej hlave schovala pred svojou myšliou.

„Vinyl.“ povedala, snažiac sa vymyslieť niečo, čo by odvieďlo jej pozornosť od danej témy. „Už... už si niekedy predtým bola vo vzťahu?“ srdce jej na stotinu zastalo. „Je to správny výraz pre to, čo je medzi nami?“

Djka na moment vyzerala prekvapeno. „Áno... myslím, že to tak môžeme nazývať.“ podišla

bližšie a pritisla líčko na to Octáviino. „Vlastne sme jedna druhú ani poriadne nepopýtali, všakže? Jednoducho sa to... stalo.“

Jemná kobyľka zavrela oči a užívala si teplo sálajúce blízko jej ústochiek. „Nie, nemyslím si.“

„V tom prípade...“ Vinyl o krok ustúpila a vystrela sa. „Budeš mojou kobyľkou?“ Tep Octáviinho srdca sa okamžite prudko zvýšil. Napriek tomu, že spolu boli len krátko, bolo podivne vzrušujúce, vidieť Vinyl, ako to so všetkou vážnosťou chce spraviť oficiálne. Za hrudou pocítila jemné motýliky. A fráza „cítiť motýle v žalúdku“ náhla dávala zmysel.

Jednorožec si odkašľal. „Ech, Octávia?“

„Áno! Prepáč, áno!“ vrhla sa na svoju kobyľiu priateľku, aby ju pohltila objatím. „Prepáč mi to! Stratila som sa vo svojich myšlienkach.“

Keď ju pustila a odhalila si tak rozľad, uvidela Vinyl ako si kopýtkom drží hrud', akoby ju bolela. „Žriebätko, to mi už nerob!“ chrapľavo sa zasmiala. „Je to kruté!“

„Pardón!“ Octávia zdôraznila každé ospravedlnenie malým božtekom uloženým na kobyľin alabastrový krk. „Prepáč, prepáč, prepáč, prepáč!“

Jemný, avšak vysoko položený hlások vykĺzol Vinyl z úst. Violončelistka na mieste stuhla, pery stále pritisnuté ku krku. Niekoľko vecí sa tým vyjasnilo.

Vinyl sťažka dýchala, aj keď sa to snažila ukryť tým, že dýchala nosom. Prenikavo hriala, veľmi hriala, bol to druh teploty, ktorý poníci dosiahnu len v určitých situáciách. Srdce jej bilo omnoho rýchlejšie ako to Octáviino, tá mohla cítiť pulz na perách.

„Octávia...“ zašepkala Vinyl roztrasene. „Tam si ma nemala bozkávať.“

Čelistka pomaly odtiahla hlavu, aby mohla vidieť Vinylinu tvár. Červené oči sa jej vyhli, akoby sa v nich zjavila bolesť. Vina pohltila Octáviinu myseľ, spravila krok späť s pocitom, že si nezaslúži byť k Djke tak blízko. „Chceš... chceš sa o tom porozprávať?“ spýtala sa. Rozhovor bol dobrý. Vždy sa veci snažila riešiť rozhovorom

„N-netuším. Chceš sa o tom rozprávať?“ Vinyl sa jej konečne pozrela do očí, aj keď len na sekundu.

„Sama neviem.“

Mlčky stáli, každá premýšľajúc nad tým, čo si asi myslí tá druhá, namiesto toho, aby porozmýšľali nad problémom samotným. Nakoniec, keď sa ukázalo, že telepatia nefunguje,

Octávia sa rozhodla, že sa pokúsi vytvoriť únikovú cestu pre obe. Bolo to to najmenej, čo mohla po vytvorení takejto situácie spraviť.

„Vždy sa o tom môžeme porozprávať aj neskôr...“ ponúkla možnosť.

Ako dúfala, Vinyl chytila príležitosť za pačesy. „Jop, veď predsa, nikam nejdeme-“

„-a skúšky sa celkom rýchlo blížia-“

„-ja mám hromadu hudby, na ktorej musím makat’-“

„-mala by som nám začať pripravovať ťaháky-“

„-a internet sa sám neprehľadá-“

„-moje violončelo tiež potrebuje vyčistiť-“

„-party, ktoré musím odštartovať, sánky, ktoré z nich musia popadať-“

„-takže sa o tom rozhodne-“

„-môžeme porozprávať neskôr.“ dokončila Vinyl.

„Rozhodne.“

Po ďalšom momente plnom uprených pohľadov, obe vybuchli o smiechu, rozptyľujúc tak všetku trápnosť, ktorá sa v miestnosti nahromadila.

„Vau, v tomto sme fakt hrozný.“ zarehotala sa Vinyl.

„Ja viem!“ odpovedala Octávia pomedzi smiech.

„Možno sme tu boli zatvorené až príliš dlho. Chcela by si niekam vyraziť?“

Čelistka prikývla. „Rozhodne. Trocha čerstvého vzduchu nám spraví len dobre.“

„Do baru!“ vyhlásila Djka, vetu dramaticky vyzdvihujúc, predtým, než vyrazila k dverám.

„Och Celestia.“

Octávia sa zadívala na modrú tekutinu v malom pohári pred ňou. Pulzovala v nej magická energia a osvetľovala zopár škrabancov na tvrdom, tmavom dreve baru. Pod správnym svetlom, aj tá najlepšie udržiavaná budova v areáli školy nedokázala schovať svoj vek.

Bolo skoré popoludnie, a tak boli v bare skoro sami. Vinyl sa uškŕňala a prikyvovala hlavou, čakajúc na to, že jej kobyľia priateľka bude piť.

Violončelistka kopýtkom odsunula pohár preč a sledovala ako sa jej obsah neprirodzene víri. „Vravela som ti, že nie som plnoletá.“

Nevyvedená z miery, Djka zas pritlačila pohár bližšie. „A ja som ti povedala, že je to nealkoholické.“

„Je to magický koktail! Je to pravdepodobne ešte horšie ako alkohol samotný.“

„A zároveň úplne legálny, ak máš viac ako šesťnásť. Paráda, že?“ Vinyl vyzerala byť so sebou neskutočne spokojná. „Došlo mi, že budeš niečo potrebovať kvôli všetkému tomu neučeniu sa.“

Octávia poklesla na stoličke. „Och Celestia, ani mi to nespomínaj. Zbláznim sa, ak nad tým budem ďalej rozmýšľať.“

„Jop. Nuž...“ jednorozec prisunul pohár ešte bližšie, „chod' na to a exni to.“

„Naozaj si práve povedala ‚nuž‘?“ zachechtala sa Octávia.

„Nemeň tému.“

„Vinyl, jednoducho nechcem piť nič takéto, fajn? Nemôžeme sa zabávať bez toho?“

Djka sa konečne vzdala, pohár nechala na pokoji a po priateľke hodila samolúby úškrn. „Myslela som, že sa o tom porozprávame až neskôr.“

„To som nemala na mysli.“ namietala šedá kobyľka, mysliac si, že jej Vinyl nebude veriť.

„Samozrejme, že nie.“ povzdychla si. „Prepáč, nemala by som ťa nútiť piť a ani nič podobné. Je to vlastne jediná vec, ktorú som robila s mojimi priateľmi zo strednej, a tak ma jednoducho napadne vždy, keď sa začneme nudiť. Napadajú ma síce aj iné veci, ale... uhm, radšej už držím pysk.“

Octávia sa rozhodla nechať to tak, sama sa totiž k jednej konkrétnej téme neustále vracala. Bolo to frustrujúce, čím viac sa na to snažila nemyslieť, tým väčšmi tá myšlienka obsadzovala jej myseľ. Povzdychla si a rozhodla sa postaviť sa problému čelom, alebo aspoň presnejšie určiť, kedy v budúcnosti sa mu postaviť.

„Vinyl, myslím si, že by sme sa o tom mali naozaj porozprávať.“

Biela kobyľka prezieravo zamávala kopýtkom. „Veď áno. Neskôr.“

„Nie, musíme si určiť presný čas a dátum. Inak budeme len donekonečna hovoriť ‚neskôr‘.“

Vinyl otvorila ústa, aby vyslovila ďalšiu výhovorku, no všetko čo z nich vyšlo znavený povzdych. „Yeah, yeah, máš pravdu. Kedy by sme to teda mali spraviť?“ k tvári si prirazila

kopýtko.

Octávia sa zahryzla do pery a popremýšľala. „Možno... v stredu? Dovtedy by sme mali zopár dní, a ak by sme to museli nutne prebrať, a ak by to dopadlo zle, stále budeme mať niekoľko dní, aby sme sa pripravili na písomky.“

„Hej, ale no tak!“ Vinyl upokojujúco zašepkala a prisunula sa na stoličke bližšie, tak aby mohla svoju čelistku objasť okolo krku. „Nedopadne to zle. Nech sa stane čokoľvek, ja... ja zostanem s tebou. Tak dajako.“ trhla sebou. „V tomto nie som tak dobrá ako ty. Len mi ver, nič zlé sa nestane.“

Vinyl sa chcela nakopať. Toto bol jeden z tých momentov, pri ktorých slová znamenali všetko a predsa nedokázala vybrať tie správne. Jej spolubývajúcej sa z jazyka neustále kĺzali sladké maličkosti, ktoré ju hriali pri srdci, no Djka na ne nikdy nič nedokázala odpovedať. Mohla snáď porovnať svoje myšlienky s tými neodbytné zradcovskými?

A to nepočítala všetky triky spojené s rečou tela, ktoré ovládala. Vinyl si nedokázala odpustiť spadnutú sánku, vždy keď Octávia na pohľad nevinne zažmurkala alebo zapózovala a následne sa tvárila, ako keby ani nevedela, že ju dráždi.

Občas, neskoro v noci, keď už Octávia tvrdo spala, si na to Vinyl spomenula a cítila sa nehodná. Zo strany rafinovanej, šedej kobyľky to rozhodne bolo niečo ako hra komplikovaných pytačiek alebo dačo také. Vinyl ju však vôbec nevedela hrať. Existujú snáď nejaké kurzy randenia pre vysokopostavených poníkov? Dovolili by mi vstúpiť do nich? Došla k záveru, ktorý tvrdil „určite nie“. Bola otrávená už len pri predstave všetkých tých snobov. Ukáže im. Stane sa z nej úžasná priateľka aj bez ich pomoci. Kašľať na nich!

„Ďakujem.“ odpovedala jej usmievajúca sa Octávia a pobožkala jednorozca na líce. „Asi máš pravdu, dopadne to dobre.“

„Možno viac, než len dobre, ak chápeš čo tým myslím.“ povedala Vinyl inštinktívne. Za hlasného úderu sa kopýtko znova stretlo s tvárou. „Ak znova niečo také zatrepem, tak mi jednu šľahni.“

„Prečo? Odvádzaš dobrú prácu.“ šedá kobyľka vyplazila jazyček a zachichotala sa.

Slnko začalo pomaly tmavnúť, čo si však dvaja poníci v baru sprvu ani len nevšimli. Objednali si len dva hrnčeky vody, medzi ktorými stál malý pohár, naplnený modrou tekutinou. Barmanovi

bolo jasné, že nebudú jeho najlepšimi zákazníkmi, no aj tak nemal to srdce prinútiť ich kúpiť si niečo ďalšie alebo im povedať, aby vypadli.

A hlavne, také správanie bolo vhodné používať na neskoré nočné skupinky, nie na dve kobyľky, relaxujúce v sobotu večer. Takže ich nikto z obsluhy nevyrušil, rovnako ako vlastník samotný.

Až keď zvonček nad dverami začal zvoniť každých pár minút, došlo im, že znova pozabudli na čas. Slnko sa už netýčilo vysoko na oblohe a študenti, rovnako ako personál, končili s dennou prácou.

Keď sa ocitli stlačené medzi dvoma statnými študentkami telesnej výchovy sediacimi za barom, jednoznačne sa zhodli na tom, že je čas vypratať priestor. Predsa len, jediný dôvod prečo im davy v bare nevadili, bolo pretože všetci poníci boli tak ožratí, div, že ich cutie marky nemali opicu. No keď sa pri nich ocitli dve triezve kobyly, bolo len koledovanie si o problémy.

Pár sa pretlačil cez dvere a vyšiel von, kde panovalo zvláštne, bezmračné počasie. Teplota bola stále mizerná, no boli rady, že znova videli slnko.

Trvalo však len pár chvíľ, kým ich pripomienka na Celestiu neopustila. Začali túžiť po novom, teplom oblečení, ktoré bolo v apartmáne.

No skôr, ako stihli spraviť čo i len tri kroky na ceste vedúcej k ich domovu, zastavili sa pri pohľade na prichádzajúceho učiteľa psychológie. Vinyl si želala, aby si ich nejakým spôsobom nevšimol a jednoducho okolo nich prešiel, vedela však, že je to len márna nádej.

„Och, zdravím vy dve! Prekrásny večer, no nie?“ povedal žrebec nadšene.

„V poriadku, jednoducho to zo seba vyplňuj a daj mi pokoj.“ bola Djkina drzá odpoveď, ktorá zastavila Octáviinu, omnoho priateľskejšiu.

Psych sa neusmial, zdvihol však obočie. „Vyplňuť čo?“

„No to, že si o všetkom celú dobu vedel.“ Vinyl sa pripravila.

„O čom som vedel celú dobu?“

„O tom... ech, že...“ jednorožec začínal byť rýchlo zmätený, hodil pohľad na Octáviu, ktorá sa iba usmiala a pokrčila ramenami.

„Vau! Dobré som si s vami pokecal, ale musím vás dve, nepriateľky na život a na smrť, opustiť. Vo vnútri už na mňa čaká džbánok plný alkoholu s mojím menom navrchu.“ Psych veselo odklusal pomedzi ne, zastavujúc sa len na okamžik, aby pošepol Vinyl do uška. „Ak sa niekedy

budeš chcieť porozprávať o tom ako veľmi Octáviu nenávidíš, moja kancelária je vo veľkej budove, hneď pri šopách údržby.“ potom prakticky preskočil do baru.

Čelistka si nedokázala odoprieť štuchnúť do jej šokovanej spolubývajúcej. „Vravela som ti, že nie je taký zlý.“

Kapitola šestnásta

„**H**ej.“ Vinyl potichu zašepkala. Octávia sa otočila na svoju priateľku a venovala jej ospalý pohľad. Provizórna dvojlôžková posteľ zaškrípala.

„Ahoj.“ povedala so stále mierne zadržnutým, niekoľko hodín nepoužívaným hlasom.

„Už ti niekedy niekto povedal, aká si sexy, keď máš strapatú hrivu?“

Octávia sa potichu zachichotala, silnejšie stisla Vinylinu hrud', ktorú mala namiesto vankúša a ešte väčšmi sa na ňu natisla. „Práve si mi konečne objasnila záhadu, nad čím asi tak uvažuješ, keď sa ráno zobudíme.“

„Rozmýšľam aj nad inými vecami.“ bránila sa Djka.

„Tvoje búšiace srdiečko mi však vraví niečo iné.“

Vinyl sa začervenala a odvrátila pohľad. „Podvádzaš.“ po chvíli sa pozrela späť. „Čo je dnes za deň?“

Octáviino objatie takmer nebadane stuhlo. „Streda. Ak mi pamäť slúži.“

„Och, ech.“

Trvalo celú minútu, kým bola ktorákoľvek z nich v debate pokračovať. Vinyl sa jemne vymanila z priateľkinho zovretia a začala sa pripravovať na vstávanie. „Dnes mám kreslenie a hudobnú teóriu. Mala by som sa pripraviť.“

„Ale ty príjemne hreješ.“ zaprotetovala violončelistka, líhajúc na miesto, kde predtým ležala Vinyl. „Nemôžeš pri mne ešte chvíľu zostať?“

Vinyl sa pozrela na šedú sochu dokonalosti, z polovice schovanú pod perinami. Pristihla sa rozmýšľať nad tým, že áno, áno mohla by v posteli zostať trochu dlhšie. Avšak zopár malých usadenín predstavujúcich jej sebakontrolu jej zabránilo znova sa ponoriť do perín. „No taaak, vieš o čom by sme sa nakoniec rozprávali, potrebujem ešte pár hodín navyše, aby som si to mohla poriadne premyslela.“

„Odkedy si ty tá rozumná?“ zašomrala Octávia, ktorá kopýtkami zvierala prameň modrých vlasov a hrala sa s nimi.

„Asi si o mňa čosi otrela.“ Vinyl pokrčila ramenami a šťuchla svoju kobyliu priateľku do nosa tak, aby jej bolo jasné, že dvojzmyselnosť bola úmyselná. Čakala, že Octávia schová hlavu do perín alebo sa začne len nekontrolovane červenat', no namiesto toho sa zemný poník len zaškeril a žmurkol na Vinyl.

„Nie dost', predpokladám.“ zašepkala.

Vinyl bola typ vždy vyrovnaného poníka, ktorého nikdy nič nestresovalo, až na takéto momenty, keď sa jej ústa zmenili na púšť a skoro sa udusila vzduchom, ktorý dýchala. Octávii sa nezbedný pohľad rýchlo vytratil z tváre. Kobyla sa znepokojene posadila. „Prepáč, si v poriadku? Spravila som to nesprávne? Ach, bolo mi jasné, že som to mala viac precvičovať pred zrkadlom.“

„Som v poriadku.“ uistila ju Djka, hlas sa jej trochu zatriasol. „Ty, ech, spravila si to veľmi

dobre. Ver mi. Dnes kvôli tomu v triede nebudem schopná spraviť vôbec nič.“

„To nevrav. Len... kresli rovnako, ako keď hrám na čelo.“ vymenili si úsmevy. Ich spoločné umelecké posedenia boli len občasné, avšak práve preto s na ne tak ľahko spomínalo. Octávia bola vždy ohúrená kvalitou Djkíných výtvorov. Nenápadne zopár z jej kresieb poschovávala medzi svojimi šatami, pre prípad, žeby Vinyl stratila svoj skicár.

Raz, hneď po sedení, sa Octávia Djky spýtala na jej kresby, teda hlavne na tú, ktorej bola modelom. Ležali na zemi, skicár otvorený medzi nimi.

„Vinyl, spôsob akým si ma nakreslila... naozaj ma tak vidíš?“ spýtala sa, aj keď jej to prišlo zbytočné, nechcela vyzerat', že sa z nej snaží vymámiť komplimenty.

„Nie je... nie je to len ako ťa vidím... je to aj čo cítim. Nedokážem to vysvetliť.“ Vinyl napoly pokrčila ramenami a obzrela sa preč, no Octávia si všimla farbu v jej lícach. Toto bol jeden z tých momentov, ktorý tak veľmi milovala. Keď vďaka vtipom a podpichovaniu vyšli najavo čisté pocity, dovtedy schovávané vnútri. Čelistka odsunula knihu nabok a pritiahla sa bližšie, aby Djku objala. Vinyl bez slov ochotne objatie opätovala.

Octávia si pri spomienke zasnene povzdychla, no rýchlo sa zastavila. Predsa len malé hlúpe kobyľky vzdychali nad romantikou. Jej nos sa s odporom pokrčil, keď si uvedomila, kto jej to povedal. Vynútila ďalší romantický povzdych, aby mohla rozhnevať aspoň predstavu spomínanej kobyly.

„Žriebätko, si v poriadku?“ spýtala sa jej Vinyl, ktorá si práve sušila svoju pred chvíľou umytú hrivu. Očividne počas Octáviinho... zasnena sa, využila príležitosť a pripravila sa.

„Prečo ma voláš žriebätko?“ spýtala sa Octávia, vyhýbajúc sa tak otázke.

„Heh? Netuším. Je to ako keď niekoho volám kamoš. Jednoducho to robím.“

Jej rozptyľujúci manéver bol účinný. Octávia si práve uvedomila, že sa vlastne chcela spýtať na niečo, čo s týmto súviselo. „Vinyl, keď sme sa prvýkrát začali naozaj spoznávať, rozprávali sme sa o prezývkach. Spomínaš si?“

„Myslela som, že chceš, aby som predstierala, že sa to nestalo, nie snád?“ opáčila s úsmevom Djka.

Octávia sa zachichotala a zoskočila z postele. Podišla ku svojej kobyľej priateľke. Voňala po mydle a kvetinách, no držala sa na nej ešte iná vôňa, ktorú nedokázala opísať. Bola sladká a

pižmová. „Nuž, odvtedy sa veci trocha zmenili, nemyslíš?“

Presne ako čakala, Vinyl sa natiahla a letmo ju pobožkala. „Len troška.“

„Uvažovala som, nikdy sme si žiadne prezývky nedali.“

Jednorožec sa zamračil. „A naozaj ich potrebujeme? Celkom rada hovorím „Octávia“ a počuť teba, hovoriť moje meno je ako počúvať dokonalú sub-bassu.“

Octávia zdvihla obočie. V poslednej dobe sa naučila zopár vecí o Vinylinej muzike a nemala v pláne nechať takýto veľký kompliment len tak sa rozplynúť vo vzduchu. „Myslíš to... vážne?“

„Jep. Naozaj.“ Vinyl vyzerala smrteľne vážne, preto Octávia držala ústa zatvorené. „Snažím sa byť romantická, okej? Ak zniem hlúpo, pokojne ma zastav. Dobré?“ mentálne sa pripravila. „Stále som ti nedala prezývku... pretože ma nenapadá žiadna, ktorá by sa ti hodila. Existuje len jedno slovo, ktoré ťa vážne vystihuje, chápeš? Jedno jediné slovko, definujúce tvoju podstatu, všetku tvoju dokonalosť a pôvab a láskavosť. Hovoriť ti hocijako inakšie, než tvojím menom, by bolo nesprávne, rovnako ako prekrásnu levicu nazývať mačaťom alebo dačo. Nechápem. V hlave mi to všetko znelo omnoho- mmfgh!“

Octávia nedovolila svojej nádhernej, nadanej rečníčke, utápať sa vo vlastných pochybách. Motýlí pocit, objavujúci sa vždy, keď boli spolu, sa počas týchto, zo srdca povedaných slov desaťkrát znásobil. Vidieť zvyčajne nafúkanú Djku ako sa kvôli nej snaží byť naozaj romantická, zalialo jej myseľ neskutočnou radosťou.

Pri bozkávaní cítila Vinylin úsmev na perách, nedokázala si pomôcť a tiež sa jej na tvári jeden sformoval.

Keď sa oddelili, Octávia uložila svoje líce na jej alabastrový náprotivok. „Nikdy ma neprestaneš ohromovať.“ zašepkala.

„Nikdy.“ prisľúbila Vinyl.

S pochopiteľnou ľútosťou Vinyl opustila Octáviu, zanechávajúc ju samotnú v izbe. Úplne zabudla, že nejaká univerzita vôbec ešte existuje. Teraz, keď mala tú najúžasnejšiu, najlepšiu, najkrajšiu, najperfektnejšiu, najneuveriteľnejšiu kobyliu priateľku, všetko ostatné prestalo

vyzerat' tak dôležito. Prečo študovať alebo chodiť na prednášky, keď mohla byť s Octáviou?

Našťastie si plne uvedomovala, že ak by pri svojich štúdiách pohorela, pravdepodobne by to zlým spôsobom ovplyvnilo ich vzťah. Preto si svoje povinnosti voči univerzite svedomito plnila... väčšinou.

Dnes sa Djka rozhodla, že vynechá hodinu kreslenia, bez toho, aby o tom čelistke povedala. Áno, predtým než odišla, zobrala si so sebou aj svoje kresliace pomôcky, no miesto, kam mierila, bolo veľmi odlišné od toho, kde sídlila výtvarná trieda.

Namiesto toho, aby šla smerom k podliezavo farebnému miestu, spravila okolo školy veľký oblúk, až k údržbárskej oblasti... ku konkrétnej budove.

Nemôžem uveriť tomu, že to robím.

Toto je tak hlúpe.

Načo vôbec jeho radu potrebujem? V podstate nás mučil pre zábavu!

Okej, možno som mu tak trocha dlžná, ale aj tak...

Frustrrovane zavrčala. Nazbierala odvalu a vstúpila na recepciu. Kráčala k pultu a snažila sa vyzerat' nedbalo a nenápadne zároveň.

Za doskou sedela znudene vyzerajúca kobyľa, ktorá jej uštedrila výsmešný pohľad. „Hneď sa ti venujem.“

Sprvu bola takýmto hnusným pozdravom trochu zarazená, potom jej to však doplo. Celodenná práca v kancelárii musela v poníkoví zabiť všetku radosť. Keď sa nad tým tak zamyslela, bolo jej kobyly trocha ľúto.

O pätnásť minút ju ľútosť začala prechádzať.

„Ehm, prepáčte, už končíte?“ spýtala sa Vinyl, preťahujúc si kopýtko, ktoré ju začali bolieť z dlhého státia.

„Povedala som, že sa ti budem venovať o chvíľu.“ bola ostrá odpoveď.

Vinyl sa bránila. „Vou.. v pohode, nemusíte tak nevrlo. Len tu... počkám.“

Odklusala k blízkej stoličke a sadla si na ňu.

Predpokladám, že Octávia by to nenechala len tak. Povedala by niečo múdre a ten tupý kancelársky ksicht by sa jej hneď ospravedlnil.

Stratená v pomstychtivých predstavách, ktoré boli neustále násilnejšie, si skoro nevšimla, keď

na ňu kobyla zamávala.

Zamávala! Ako na nejaké vycvičené zviera.

Ceniac zuby, dúfajúc, že výraz na jej tvári pripomína úsmev, Vinyl znova pristúpila k pultu.

„Čo pre teba môžem urobiť?“ opýtala sa recepcná monotónnym hlasom.

„Ech, chcela som sa stretnúť so Psychom. Viete, so študentským poradcom.“

„Pozriem sa na jeho rozpis.“ Kobyla vytiahla štós papierov a začala ho nezniesiteľne pomaly prechádzať. „Ach, máš šťastie, práve teraz má čas.“ informovalo ju monštrum, bez žiadnej zmeny v hlase a znova sa vrátilo do práce.

Vinyl sa poobzerala a prezrela si neoznačené dvere na chodbe. „Ech, kde ho nájdem?“

„Vo svojej kancelárii.“

„A tá je kde?“

Recepcná sa pri podráždenom povzdychu nadvihla. Otočila sa a ukázala na schodisko. „Hore, posledné dvere vpravo.“

„...Dík.“ Džka po schodoch vyšla sprevádzaná zvukom svojich škripajúcich zubov. Ktorý poník by sa dostal na pracovné miesto, kde musí pomáhať ostatným poníkom, keď očividne sám nenávidí život samotný? Ach, keby len bola Octáviou! Tá kobyla vedela ako narábať s tými, ktorý sa nevedeli vpratať do srsti.

Dobрым príkladom bola situácia, keď prišli do kaviarne, kde pracovala Bon Bon. Čelistka bola úžasná! A Vinyl sa jej stále poriadne neodvdáčila. Nuž, ak všetko pôjde hladko, možno sa jej bude môcť poďakovať spôsobom, ktorý sa bude páčiť obidvom...

Predstava jej vyhnala z hlavy všetky negatívne myšlienky a nahradila ich nervozita. Dnes sa o tom naozaj budú rozprávať! A možno... len možno...

„Máš v pláne tu stáť celý deň, či?“ spýtal sa Psych zdvíhnúc obočie.

Vinyl si náhle uvedomila, že len tak stojí vo dverách do jeho kancelárie. „Ech, sorry. Bola som zamyslená.“

Občas som fakt blbá.

„Nevadí. Nepredpokladám, že tieto myšlienky zahŕňali aj konkrétneho poníka alebo snád' áno?“ zaškeril sa.

„Hej, bez srandy! Čo sa stalo s tvojim profesionálnym prístupom?“ Vinyl sa pokúsila vyhnúť sa

otázke, no predpokladala, že zapýrený výraz na tvári ju aj tak prezradil.

„Profesionálne si z teba robím srandu.“ keď sa naňho pozrela, odpovedal jej vševediacim úškrnom. „Takže si sa neprišla rozprávať o Octávii, áno?“

Vinyl otvorila ústa, aby oplatila paľbu dôrazným popretím, no jediný zvuk, ktorý opustil jej hrdlo bolo frustrované zavrčanie. „Fajn, vyhral si. Šťastný?“ zavrela za sebou dvere a prešla k prázdnej stoličke na opačnej strane stola ako sedel žrebec.

Psych sa zamračil pri pohľade na jej tvár. „Už ani nie. Čo sa deje?“

„To je... ehm... osobné.“

Och Celestia! Prečo som sem chodila? Teraz mu o tom naozaj musím povedať!

Odfrkol si. „Vinyl, som psychológ. Jeden dospelý žrebec mi raz detailne opísal o tom ako je posadnutý kresleným seriálom určeným pre malé kobyľky. Existujú zvláštni a zvrátení poníci. Trúfam si však pochybovať, že to čo mi povieš ma prinúti myslieť si, že si jednou z nich. Len mi dôveruj.“

Teraz, posilnená istotou, že nie je divná, sa zhlboka nadýchla, no stále sa nedokázala žrebcovi pozrieť do očí. „Ja a Octávia... sa dnes... budeme rozprávať o... sexe.“

„Chápem.“ oprel sa o kreslo a myšlienkovito si začala škrabať bradu.

„Yeah...“

„A ako sa pri tejto téme cítiš?“

„N-netuším. Nervózne.“ pohľad sklopila ešte viac. „Nadšene.“ zašepkala.

„Prečo sa kvôli tomu hanbíš?“ spýtal sa potichu.

Vinyl sa neobťažovala spýtať sa, ako to vie. Kurňajs, musela to mať doslova vpísané na tvári. „Nie som si istá. Vyzerá to byť ako veľká vec a neviem, či som...“

„Či si čo?“ Psych sa plynulo natiahol späť dopredu ako predátor, ktorý zacítil príležitosť dobrého úlovku.

„Dost' dobrá.“ dokončila, prekvapujúc samú seba. „Nemyslím si, že som pre Octáviu dost' dobrá.“

Bola to neodbytná realizácia. Samozrejme, občas tak uvažovala, ale... možno častejšie ako len občas... okej omnoho častejšie ako občas. Ale aj tak! Pochopiť, že to zašlo až takto ďaleko bolo znepokojujúce.

Unavene si otrela tvár. „Asi z toho budem mať nejaké komplexy, že?“

Psych sa na ňu upokojujúco usmial. „Myslím si, že toho sa báť nemusíme. Nemyslíš si, že si pre ňu dosť dobrá, pretože sa voči nej cítiš menejcenne?“

„Yep. Je totálne úžasná, kámo.“

„Vedela si, že pocity menejcennosti sú v mladých vzťahoch bežné? Hlavne pri tých, ktoré sa blížia k prvému sexuálnemu kontaktu. Len mi prosím povedz, že ste sa navzájom nedráždili, to by problém len zhoršilo.“

„No... ech...“ očervenela ešte viac. „Je to príliš lákavé, jasné?! Nesúd' ma, je príliš pekná!“

„Nesúdim ťa, no asi si si tieto pocity menejcennosti vytvorila sama. Povedz mi, dráždieva ťa?“

„Áno.“

„Je v tom dobrá?“

Vinyl preglgla. „Veľmi.“

„Myslíš si, že je v tom lepšia ako ty?“

„Omnoho, mnoho lepšia.“

„Začínaš chápať kam tým mierim?“

„Heh?“

Psych sa na ňu vážne pozrel. „Keďže si svoje flirtovanie vzájomne vraciate, obe začínate uvažovať nad tým, či ste dostatočne dobré a či to robíte správne. Vaše predpoklady a očakávania sú absurdne vysoké. Postupom času by si zistila, že sa snažíš stále viac a viac ju ohromiť alebo ju zviest', zatiaľ čo sa ti bude zdať, že ona robí to isté, avšak úplne bez námahy.“

„Všetko jej to ide tak ľahko.“ zahundrala Vinyl.

„Poznáš ju, vieš o jej minulosti. Myslíš si, že má za sebou nejaké rozsiahle školenie v zvädzaní?“

„No... asi nie...“

„Vieš čo to znamená?“

„Ona sa... asi neustále snaží tak tvrdo ako ja.“

„Bingo.“ žrebec sa usmial.

Vinyl po prvýkrát zdvihla obočie. Bolo snád' možné, že tá super hladko z miery vyvádzajúca vec, ktorú na ňu Octávia používala, bola len jej nesmiernou snahou, flirtovať s prvým poníkom, s

ktorým kedy chcela flirtovať? Tá prirodzená sebaistota a sila... neboli vôbec prirodzené. Ona nútila Octáviu, aby sa tak správala. Všetky?

„Takže som kontrolovala jej správanie?“ Džku pohltit pocit viny. „Čo za priateľku to som?!“

„Netráp sa, je to úplne normálne. Tiež ťa kontrolovala, no nič z toho ešte nebolo na extrémnej úrovni. Ide skôr o podvedomú sexuálne štylizovanú súťaž, čo je pri týchto nových vzťahoch celkom bežné.“

Začala sa cítiť trochu lepšie. „Takže... čo mám teda spraviť s tým rozhovorom? Už sme sa takto vzájomne kontrolovali týždne.“

Zdalo sa, že Psych trochu váha, no po chvíli si vyčistil hrdlo a stíšil hlas. „Budem veľmi úprimný, Vinyl. Niekedy je najlepšie rozseknúť hrud' a dostať sa priamo k srdcu problému... a niekedy to subjekt tak šokuje, až napíše sťažnosť. No myslím si, že ty to zvládneš.“

„Ach, okej. Hovor.“

„Chceš mať sex s Octáviou?“ kobyľe spadla sánka a žrebec rýchlo dodal. „Nemusíš mi odpovedať, ak sa kvôli tomu máš cítiť neprijemne. Celestia vie, že sa s deťmi stále nerád rozprávam o niečom... počkať, máš osemnásť, všakže?“ Vinyl skrehnuto prikývla a žrebec nadšene ťukol kopýtkami o seba. „Kašli na to čo som povedal, rozprávať sa o takýchto veciach s dospelými mi problém nerobí.“

„Áno.“

„Hm?“

„Áno.“ zopakovala Vinyl, neschopná zastaviť nehanebný úškrn, formujúci sa jej na tvári.

„Och, si si istá?“

„Veľmi.“

„Čo spraviš, ak nebude pripravená ona?“

Zamrvala sa. „Počkám.“

Psych nenávidel byť tým, kto musí navrhnúť všetky možnosti, no musel Vinyl pripraviť na všetko, čo sa môže stať. „A čo však spraviš, ak nebude pripravená nikdy?“

Vinyl Scratch sa naňho pozrela a usmiala sa. „Budem čakať, naveky.“

Octávia zadržala dych, keď jej kobyľia priateľka otvorila dvere, vošla dovnútra a následne dvere za sebou opatrne zavrela. Pozerala sa ako Vinyl zhadzuje na zem brašne bez toho, aby sa na ne čo i len pozrela a okamžite vyrazila k nej.

Ako to videla Vinyl robievat' predtým, potľapkala na matrac, na ktorej ležala. Djka neváhala a ihneď hupla vedľa ňu.

„Ako to šlo?“ spýtala sa jednorožca konverzačným tónom.

„Po prvýkrát to bolo zaujímavé. Konečne som sa niečo nové naučila.“ Vinyl sa usmiala. Reč jej tela sa bolo zrazu nesmierne pokojná a sebaistá. Ale nie arogantná, aspoň pre tentoraz sa zdala byť jednoducho... spokojná. Ako keby bola šťastná len pre to, že sú spolu, na téme nezáležiac. Hrud' jej zaplnilo teplo.

„To rada počujem.“

„Chceš sa o tom porozprávať?“ spýtala sa Vinyl, stále nevyvedená z miery.

„Myslím si, že by sme mali.“ Octávia si znova, rovnako ako miliónkrát predtým, zaželala, aby aj ona mohla byť tak bezstarostná. Zdalo sa, že to bude Vinyl kto povedie rozhovor. Zdržala sa preto a nič navyše nepovedala. Aj tak nevedela, čo povedať.

„Uvažovala... uvažovala si nad tým, že by si to so mnou robila? So mnou?“ Vinyl pri tých slovách trochu zakoktala. Možno nebola až tak bezstarostná ako si Octávia sprvu myslela.

„Á-áno,“ odvetila violončelistka slabým hláskom. Pri pohľade na to, ako sa granátová červeň v očiach jej priateľky rozžiarila, pokračovala, „ehm, celkom často. Nedokážem... nedokážem prestať.“

„Ja tiež nie.“

Zadívali sa jedna na druhú, skutočne zadívali. Boli prekvapené pri zistení, že obe majú na tvári rovnakú masku napätého pokoja, ktorú sa doteraz báli dať najavo. Vďaka tomuto jednému pohľadu, všetko čo bolo potrebné zodpovedať, bolo náhle vyslovené. Usmiali sa a naklonili sa k rýchlemu bozku.

„Nemusí to byť dnes.“ povedala Vinyl. „Nikam sa neponáhl'am.“

„Nechcem to plánovať.“ dodala Octávia. „Jednoducho počkajme a nechajme situáciu, aby sa vyvinula sama.“

„Áno.“

„Presne tak.“

Čelistka a Djka sa poobzerali po miestnosti, nezameriavajúc sa na nič konkrétne. Octávia počítala ubiehajúce sekundy. Päť; rozmýšľala nad tým, čo pri Equestrii budú robiť, jedenásť; so zvyškom úplne dokonalého, šestnásť; poobedia bez povinností. „A čo teraz?“ spýtala sa.

Kapitola pokračuje [tu](#). POZOR! V tejto bonusovej kapitole sú popisované sexuálne scény. Príbeh bez nich pochopíte, a tak ich nie je potrebné čítať, slúžia len ako zábavná vložka!

Kapitola sedemnástá

Octávia sa zobudila skoro ráno. Keď zbadala tmú za oknom bola trochu zdezorientovaná. Vzduch v sebe držal pokoj, akoby svet čakal na to, kým sa všetci poníci zobudia, a až potom znova rozbehne prúd času. V ich izbe bolo dostatok svetla na to, aby videla viac než len siluety, no bolo stále dostatočne na to, aby ju tma okradla o všetky farby. Všetky, až na svetlomodrú hrivu, patriacu kobyľe vedľa nej.

Vinyl tíško chrápala a pery sa jej ospalo usmievali. Keď sa jej čelistka prizrela bližšie, zistila prečo. Kopýtko jemne tlačilo na veľmi citlivé miesto... patriace Octávii.

Pri spomienke na predošlý večer očervenela. Hlavou sa jej prehnalo toľko vecí, toľko tepla, toľko emócií a čisté, nespútané uvoľnenie sa... už len spomienka na to jej rozbúšila srdce. Odignorovala teda biele kopýtko, ktoré zašlo príliš ďaleko a pritúlila sa k svojej milenke.

To teraz boli, všakže? Uistí sa potom u Vinyl, no znelo jej to správne. Milenky. Znelo to tak pekne. Cítila sa, ako keby sa stala súčasťou niečoho väčšieho. Akoby sa dostala do elitných rád poníkov, ktorý robia veci spoločne s inými poníkmi.

Dokonca viac než to, cítila sa ako polovica celku, ktorý teraz ona a Vinyl spoločne tvorili. Aj napriek tomu, že sa jej tá predstava páčila, rozhodla sa, že ak by sa ju biela kobyľa pýtala na jej pocity, nepovie jej to presne takto.. Čo ak by ju prehnanou serióznosťou vystrašila? Čo ak si Džka len chce trochu užít? Veľa poníkov to tak robievalo.

Nezničím svoj úplne prvý vzťah len kvôli svojej spoločenskej nešikovnosti!

Vinyl si zaslúžila viac. Čelistka odhodlane zúžila oči. Bude tou najlepšou milenkou v histórii! Rozhodla sa, že hneď ako bude znova osamote, venuje čas poriadnemu štúdiu, ktoré sa však nebude ani trochu týkať starých zmlúv. Bolo načase, aby svoje študijné postupy využila na niečo naozaj dôležité.

So slabým odfrknutím sa Vinyl zobudila a zažmurkala. Nevidomo sa pozrela, mala pohľad niekoho, kto si ešte nebol plne vedomí sám seba. Vyzerala vskutku rozkošne. Jednorožec sa trochu zamrivil a zdvihol kopýtko, aby si utrel malý potôčik, vyvierajúci z kútika úst. Octávia rozšírila oči.

„Och, ahoj Octávia.“ zabrblala jej duchom stále neprítomná, milenka.

„Ahoj.“

„Poj ku mne, si na zožratie.“ Vinyl obtočila kopýtko Octávii kolo krku a pritiahla ju k sebe na krátke pomilkovanie sa. Konečne, Djka sa prebrala natoľko, aby si uvedomila, že jej priateľka sa jasne červená. „Si v poriadku? Alebo – och počkať...“ Octávia mohla skoro vidieť ako sa Vinyl pred očami prehrávajú momenty z predošlej noci. „Supeeer.“

Aj napriek svojim rozpakom, čelistka našla silu na to, aby štuchla svoju partnerku do hrude.

„Uf!“ Vinyl zažmurkala, no stále sa usmievala. „Takže to máš rada drsné, heh?“

Druhé štuchnutie ju poslalo na zem.

„Au!“ Neubehli ani tri sekundy a červené oči sa pozerali spoza rohu postele. „Takže to naozaj máš rada drsné, čo?“

„Vinyl! Nemôžeme na chvíľku hovoriť vážne?“ Octávia si sadla a prekrížila kopýtka.

„Hej, to ty si ma zhodila z postele.“ jednorožec sa vyšplhal späť na prikrývky a sadol si vedľa svojej violončelistky. Sprvu mala na tvári ešte stále hravý pohľad, no ten hneď zväžnel, keď sa na ňu Octávia pozrela. „Tak... nie si snáď vystrašená po včerajšej noci alebo niečo podobné?“

„Nuž, bolo to... ehm,“ pokúsila sa čo najlepšie napodobniť Vinylin výraz tváre, „supeeer. Ja len... chcela som sa o tom porozprávať.“

Biela kobyľka sa previnilo poškrabala na zátylku. „Prepáč mi. Spomenula som si na to, čo sa včera stalo a nadchlo ma to. Máš však pravdu, mali by sme sa o tom porozprávať.“

„Nerada sa na darované pozerám s ohrnutým nosom, ale... mám ťa príliš rada na to, aby som riskovala, že nám to zruinujem.“

Rýchlo objímajúc šedú kobyľu, Vinyl si nemohla pomôcť, len potláčať slabý smiech, kvôli tomu ako veľmi podobné ich myšlienky boli. „Ver mi, ak to niektorá z nás pokazí, budem to ja.“

„O tom veľmi pochybujem, hlavne po minulej noci.“

Vinyl sa zachichotala. „Takže ti to neprišlo divné alebo tak? Pretože, ak som spravila niečo zle,

mala by si mi to povedať, aby som to už neurobila.“

„Bolo to perfektné, nestrachuj sa. Ja sa... ech... práveže cítim trochu zle, že ty si-“

Náhle klopanie na dvere ich vytrhlo z osobnej chvíľky. Octávia si podráždene vzdychla.

„Idem tam.“ zamrmlala. Zoskočila z postele a otvorila dvere. Namiesto toho, aby povedala niečo v štýle „čo sa dá robiť“ Vinyl len pokrčila ramenami.

V chodbe za dverami stála žltá kobyla, jednorožec, ktorá nervózne hrabala do zeme. „Ahoj.“ povedala s núteným úsmevom na tvári.

„Ahoj... môžem ti s niečím pomôcť?“

„Nie som si celkom istá, ako to povedať... no, bývam v izbe vedľa vás dvoch a žiaľ, včerajšia noc sa nedala nepočuť.“

Pichľavé teplo sa začalo zakrádať hore Octáviin krkom a usadilo sa jej za ušami. Tvár jej priam horela a na moment sa jej dokonca zazdalo, že omdlie. „Och.“ zapišťala. „Je to tak?“

„Áno. Dúfam, že vám to nevaďí, ale dovolila som si vám na dvere zaslať tlmiace zaklínadlo. Kedysi som ho používala pri počúvaní hudby, keď už rodičia spali... no, to je však jedno. Len ma napadlo, že bude dobré, ak by ste vedeli, že steny sú celkom tenké. Ech, a asi by ste mali byť nabudúce opatrnejšie.“ kobyla sa jemne zahryzla do pery, predtým ako pokračovala. „Ak, ak je... tvoja priateľka jednorožec, mohla by som ju to kúzlo naučiť. Teda, ak chcete. Nechcem byť vtieravá.“

Octáviino srdce sa začalo upokojsovať. Nikdy si nebola istá, čo má očakávať, keď na ne dve niekto príde. No toto bolo omnoho lepšie ako všetky jej negatívne hmlisté predsavty. „Ach... vôbec nie.“ rýchlo vystrčila hlavu na chodbu a skontrolovala oba smery. Našťastie bolo ešte príliš skoro na to, aby sa ňou ktokoľvek potuloval. „Asi by si mala ísť dovnútra.“

Susedka sa znova nervózne uhryzla do pery, avšak nasledovala Octáviu dovnútra, zatvárajúc za sebou dvere. Vinyl odpočívala na posteli až v prehnane ležérnej póze, dávajúc tak jasne najavo, že počúvala. „Zdaaar...“ pozdravila rozpačito.

„Ahoj.“

„Takže... poznáš užitočné kúzlo, ktoré ma môžeš naučiť, heh?“

„Ach ehm.“

„Dobre teda.“

Octávia sa pozrela medzi dva jednorožce a nerafinovane si odfrkla. Bola hrdá na to, ako rýchlo sa jej podarilo preraziť bariéru hanby, držiac hlavu vysoko. Ako vysvetlenie im poskytla pokrčenie ramenami. „Čo? Predsa sme tu všetky zodpovedné, toto by nemalo byť nič hrozné.“ to bol spôsob ako riešili problémy dospelý, všakže? Nezačali sa ihneď znepokojovať, kvôli sexuálnym záležitostiam. Všetky? Áno, znelo to tak správne.

Bolo zábavne sledovať ako rýchlo oba jednorožce zmenili svoje správanie. Stáli vzpriamenejšie, no uvoľnene, pravdepodobne sa snažiac napodobniť dospelého, ktorý je v pohode. Octávii sa „dospelá“ Vinyl zdala skôr roztomilá, samozrejme, nepovedala nič, aby nerozbila krehkú ilúziu.

Náhodná počúvajúca si odkašľala. „Máš pravdu. Sme dospelé, nie je dôvod sa kvôli takejto veci cítiť sa trápne.“

Octávia sa neunúvala opraviť ju. Oba jednorožce sa začali rozprávať o mágii, a preto stíchla. Už dávno zistila, že snaha pochopiť mágiu ako zemný poník alebo pegas je práca, za ktorú nie sú koláče. Vysvetľovať toto tajomné umenie niekomu inému ako jednorožcovi bolo ako snažiť sa opísať farby slepému. Zatiaľ čo do istej miery mohol pochopiť koncept zraku samotného, len sťažka by dokázal pochopiť čo sú to rôzne farby a ich odtiene.

Podobné myšlienky okupovali jej myseľ, hlavne keď bola mladšia. V časoch, keď okrem štúdia nemala nič iné na práci. To bolo spôsobené hlavne jej neexistujúcim sociálnym životom, a tak sa zo všetkých predmetov stali hry.

Neochotne si spomenula na obdobie pred mnohými rokmi, keď bola študovaním mágie úplne posadnutá. Svojej matke a tútorom tvrdila, že je to z toho dôvodu, že mágiu nedokáže pochopiť, no pravý dôvod bol omnoho jednoduchší a ponižujúcejší.

Mágia bola schopná mnohých vecí. Dokázala zmeniť poníka, jeho okolie a dokonca ho preniesť ďaleko od jeho okolia. Mágia jej pripadala ako zázrak, schopný vyriešiť každý jej problém. Najhoršie pre ňu bolo čítať o všetkých tých úžasných veciach, ktoré sa dajú s pomocou mágie dosiahnuť a zároveň si uvedomovať, že ona ich nikdy nebude schopná, pretože sa nenarodila s ostrou kosťou, trčiacou z hlavy navyše.

Premiestňujúce kúzlo by použila, keby znova nechcela ísť ku psychológovi. Privolávajúce by používala počas dlhých letných týždňov, keď nemala nikoho, s kým by sa mohla porozprávať.

Na ich panstve pracovali jednorožci, no nebolo im dovolené robiť triky alebo sa príliš dlho rozprávať. Najviac z nich boli upratovačky, využívajúce svoj talent na vyčistenie aj toho najmenšieho špinavého fliačka v každej z izieb.

A tak mnoho večerou strávila tak, že ticho závidela všetkým jednorožcom. Dokonca zašla tak ďaleko, až začala pochybovať o rovnosti všetkých troch rás. Toto bolo jedno z mála tajomstiev, o ktorom sa nerozprávala s odborníkom, a ani to nemala v pláne.

Ako však čas plynul, tieto pocity zmizli, a to hlavne, keď jej bolo dovolené chodiť do školy. Pozorovala ostatných študentov, ktorých očividne netrápili žiadne rozdiely. Žeby sa možno práve vďaka takýmto myšlienkam pozerala na spoločnosť skôr z vonku ako zvnútra?

„...a ak ho chceš kúzo použiť na väčšie alebo menšie miesta, iba ho ešte raz zopakuj.“ dokončila ich susedka.

„Chápem.“ Vinyl mierne očervenela. „Je to... už doba, čo som sa obťažovala naučiť sa nejaké nové kúzo.“

„To je v pohode. Väčšina jednorožcov aj tak nepoužíva nič viac ako telekinézu.“ nastrčila kopýtko. „Volám sa Leafy, mimochodom. Rada ťa spoznávam.“

Vinyl sa usmiala a ťukla kopýtko o to jej. „Vinyl Scratch. Tiež známa ako Dj Pon-3, no je to už doba, čo som niekde vystupovala.“

„Nie, pamätám si ťa. Pravidelne si vystupovala v klube Utopené Mesto, však?“

Octávia sa usmiala, keď zbadala náhlu žiaru v Džkiných očiach.

„Áno! Vždy som mala vybavenie vo vnútornom kruhu! Bola si tam, keď som tam hrala naposledy?“

„Áno, bola som vo vonkajšom kruhu. Prinútili ťa zaplatiť za subwoofer?“

„Nah, uhrala som to. No na opravu svetiel použili časť môjho platu. Debili.“

Leafy sa zasmiala a obrátila sa na Octáviu. „Teba tiež rada spoznávam...“

„Octávia. Potešenie je na mojej strane.“ tiež si ťukli kopýtko. „Úprimne, som prekvapená, že sme sa nestretli už dávno pri zväžení, že bývaš rovno vedľa nás.“

Leafy pokrčila ramenami a otočila sa k odchodu, odhaľujúc svoj cutie mark – zelenú magickú paličku so šesť cípov hviezdou na konci. Octávia si nebola istá, čo si má pod tým predstaviť, no niektorý poníci považovali za neslušné, pýtať sa na to, čo cutie mark znamená. Otázka teda

ostala len v jej mysli. „Nuž, ak som vás príliš nevyplašila, mohli by sme si niekedy vyjsť. Ak chcete.“

Vinyl sa na violončelistku spýtavo pozrela, keď však ako odpoveď dostala súhlasný úsmev, ihneď k sebe premiestnila mobil. „To znie fajn. Aké je tvoje číslo?“

Potom čo si všetky informácie vymenili a Leafy bola preč, Vinyl sa obrátila na Octáviu so zamysleným pohľadom na tvári. „S inými poníkmi sa moc nestretávame, čo?“

„Asi nie.“

Djka sa poškrabala vzadu na hlave. Vyzerala zvláštne previnilo. „Vieš, keď sme boli stále len kamarátky, moc som sa s inými poníkmi nestýkala. Neustále som sa obávala, či by sme sa videli dostatočne často, ak by sme si našli ďalších poníkov do party.“ Skôr ako stihla Octávia čo i len otvoriť ústa, aby vyslovila poľutovanie, Vinyl vydala nevyspytateľný smiech. „Ale teraz žijeme spolu, takže sa so mnou budeš, či už chceš alebo nie! Je to perfektná pasca!“

Octávia sa tiež rozosmiala a pobožkala jednorožca na líce. „Čo mám povedať? Zo všetkého spravíš lákavú návnadu.“

Červenajúcej sa Vinyl trvalo pár sekúnd, kým si spomenula, kam pôvodne mierila. „Yeah, ale čo som chcela povedať je, že teraz, keď je isté, že sa každý deň uvidíme, mohli by sme si vybudovať partičku kamarátov. Ako ináč by sme potom parili?“

„Nie som v pozícii, aby som mala niečo proti novým priateľov. Nakoniec, sama vidíš ako parádne to dopadlo s prvým!“

Vinyl pristúpila bližšie a nežne otrela svoje líčko o to Octáviino. „Radšej by si sa nemala vyspať s každou kamarátkou. To by si si vybudovala trocha inú reputáciu.“

„Ach, ticho ty.“

Ďalších pár dní im doslova ubehlo pred očami pri spoločnom blaženom hovení si. Aj napriek ich vzájomnej dohode, že si začnú hľadať nových priateľov, a že rozšíria svoje sociálne kruhy, bolo ťažké vymaniť sa z kopýt rutiny. Vstávanie, spoločné raňajky, vyučovanie a zvyšok dňa strávený spoločným potulovaním sa po meste alebo jednoduchým ležaním doma. Vskutku,

ako sa blížil večer a Vinyl viedla cestu domov po ďalšom úspešnom rande pri večeri, nedokázala si predstaviť ako lepšie by mohli stráviť čas. Priateliť sa budú neskôr a dovtedy budú vďačné za čas strávený spolu.

Bol to zvláštny pocit – byť úplne spokojná. Vinyl začala váhavo veriť tomu, že ho bude mať navždy. A doteraz jej to vlastne nič nevyvrátilo.

„Láskanie sa“ ešte neskúšali znova, nenáhlili sa. Bola to práve jedna z výhod úplnej spokojnosti – pocit, že máte všetok čas vo svete len pre seba. „Nabudúce by sme mohli znova skúsiť ten „špeciál pre páry“.“ navrhla nevinne.

Octávia prehla obočia a sebavedome sa usmiala. „Predpokladám, že ti len chýba chuť, všakže? Nenavrhovala by si to kvôli... účinkom, ktoré to na nás malo?“ bokom ťukla do toho Djinho, zatiaľ čo kráčali po ceste do študentskej dediny. Stíšila hlas na šepot a pokračovala ďalej: „Pretože by si mala vedieť, že takéto pomôcky sú už dávno zbytočné.“

Vinyl sa zaškerila. „Zdá sa, že dnes je niekto divoký.“

Keď podišla k dverám budovy, otvorili sa zvnútra a spoza nich vyšiel mentolovo zelený jednorožec – kobyla. Poobzerala sa okolo seba s na zlomok sekundy znudeným pohľadom a následne zamrzla, keď si všimla pár, ktorý okamžite spravil to isté. Skôr ako ktokoľvek z nich stihol niečo povedať, spoza Lýry vybehla Bon Bon a prekvapene si vzdychla, keď ich uvidela.

Pri zvážení ako veľmi milá k nim naposledy kobyla s modro-ružovou hrivou naposledy bola, Vinyl by nemala byť prekvapená, že k nim veselo cupitá s milým úsmevom na tvári. „Celda! Vy dve nie ste doma nikdy, keď vás prídem pozrieť! Boli ste na večer vonku, však?“

Vinyl nedokázala odtrhnúť oči z Lýry, ktorá mala rovnaký problém. Octávia sa pridala a pokračovala v konverzácii. Rovnako ako Bon Bon, na tvári mala priateľský výraz a vyzerala omnoho pohodlnejšie ako sa Vinyl cítila.

„Áno, boli. Psychove rozkazy, samozrejme.“ Ako náhle sebou Bon Bon trhla, Octávia si len vzdychla. „Povedala si o tom aj Lýre, mám pravdu?“

„Je mi to ľúto!“ kobyla s cukríkmi na boku ospravedlňujúco objala Octáviu. Vinyl trhla hlavou jej smerom. Z úst jej vyšlo tiché zavrčanie. Všetky tri kobylky sa na ňu divne zadívali a ona len prekvapene zažmurkala, keď si uvedomila čo práve spravila. Octávia sa veľmi jasne snažila neusmievať sa a Bon Bon sa ani len nesnažila. Lýra sa len pozerala s očami otvorenými dokorán,

ostala neutrálna.

„Ech... ako som vravela, veľmi sa ospravedlňujem. Mala som slabý moment. Ale aj tak! Sľúbila nám, že to nikomu nepovie!“

„V poriadku, chápem. Ale žiadne tajomstvá medzi priateľmi.“ Odpovedala jej Octávia, naberajúc späť zvyšky dobrej nálady, vďaka neexistujúcemu množstvu zlých následkov.

„Presne tak.“ Bon Bon sa pozrela cez rameno na Lýru, ktorá ešte stále neodtrhla pohľad z Vinyl. „Och, pri Celestiinom kopyte! Lýra, prestaň zízat' ako žriebä v cirkuse a pozdrav sa!“

Jednorožec sebou trhol, keď začul svoje meno. Konečne sa tak vyslobodil zo zvláštnej súťaže zízania a podišiel vedľa Bon Bon. Prehltol a kývol na Djku naproti nej. „Vinyl.“

Djka kývla späť. „Lýra.“

Bon Bon bola podráždená. „Naozaj vy dve? Toto nie je duel.“

Prevracajúc oči, Octávia zmenila tému ešte predtým ako začalo niečo nepriateľské. Nie že by nejaké obrovské obavy. Oba jednorožce totiž ostávali ticho. „Čo vás priviedlo k tomu nás prísť navštíviť tak neskoro?“

„Och, áno! Skoro som zabudla. Lýra sa prísťahovala ku mne do bytu nad mojim obchodom a začala u mňa pracovať. S jej pomocou teraz skutočne zarábam dosť peňazí na to, aby som vyžila. Už nemusím robiť čašníčku v druhom obchode!“

Vinyl sa diabolicky zaškerila. „Prísťahovala do spoločného, hej?“ spýtala sa Lýry, ktorá obranne zdvihla kopytko.

„Nie je to tak ako to znie. Som studená ako kocka ľadu.“

„Yeah, rovnako ako ja.“ žmurkla Vinyl.

„Som!“ Lýra sa zamračila a zahľadela sa na priateľku, hľadajúc u nej pomoc. „Povedz jej to Bon!“

Po tom, čo si s Octáviou vymenila pohľad typu – nedokážem uveriť tomu, že to naozaj musím robiť – Bon Bon prikývla. „Áno, je. To je však jedno, keďže nič z toho by sa bez vás dvoch pravdepodobne nestalo. Ako poďakovanie som vás chcela pozvať na pár drinkov.“

„Ďakujem, ale ešte nemôžem piť.“ vysvetlila Octávia.

Lýra si odfrkla. „Nuž, a moja teória o tom, ako skončili spolu je v háji.“ zamrmlala stranou.

„A čo keby som ti preteorizovala kopyto tvárou?“ zasyčal na ňu biely jednorožec.

Oba jednorožce si vymenili pohľady a hneď ich zas obrátili do strán. Aj Octávia a Vinyl si vymenili pohľady, avšak ustráchané.

„Lýra...“ povedala Bon Bon potichu.

Zelená kobyla zaťala zuby a otočila sa späť na Vinyl. „Ospravedlňujem sa...“

Djka prudko otočila hlavu. „Ty sa čo?“

„Ospravedlňujem sa, za to čo som povedala. Bolo to škaredé.“

„No... ach... asi to je v poriadku.“

Spokojne prikyvujúc, Bon Bon znova venovala pozornosť čelistke. „Už je neskoro a aj tak sme si na to vybrali zlý večer. Tak... ak budete niekedy niekam chcieť ísť, dvere u nás budú otvorené. Obchod nájdete ľahko, použila som skoro každý trik z učebnice psychológie, aby som nalákala čo najviac poníkov.“

Octávia sa usmiala. „Určite niekedy v blízkej budúcnosti prídeme. Som rada, že to všetko tak dobre dopadlo.“

Keďže dosiahla, čo chcela, Bon Bon začala cupitať preč aj spolu s Lýrou, ktorá jej šla v päťach.

„Och a rovnaké pozvanie som dala aj Psychovi, takže ak pred ním ešte niečo skrývate mali by ste mu o všetkom opatrne povedať.“ zakričala na ne cez rameno.

V momente, keď sa im vytratila z dohľadu, Vinyl začala viesť cestu budovou a unavene si súchala oči. „Ujasnime si to. Sme s nimi teraz kamarátky?“

„Vyzerá to tak.“ Octávia pri každom kroku trocha poskočila, na tvári jej žiaril hlúpučký úsmev.

„Čo znamená, že už máme tri nové kamarátky, vrátane Leafy. Tomu vravím pokrok!“

„Ach mhm.“ odpovedala jej Vinyl neisto.

Vyšplhali po schodoch a prešli krátku vzdialenosť po chodbe do ich izby. Ako sa už stalo zvykom, v momente ako vošli do izby sa zvalili na obrovskú dvoj posteľ a spoločne si vydýchli.

Octávia objala Vinyl okolo krku a dvakrát ju pobožkala na bruško, predtým ako sa k nej pritúlila. „Nie je to snáď úžasné Vinyl? Ešte máme pred sebou celý týždeň, kým začnú písomky! Zajtra môžeme ísť do Bon Boninho obchodu a na ďalší deň sa môžeme s Leafy vybrať do mesta. A deň potom môžeme Psychovi kúpiť kyticu-“

Vinyl zmätene zdvihla obočie. „Ech, Octávia? O čom to hovoríš? Myslíš snáď „mali“ sme celý týždeň. Dnes je nedeľa, zajtra začínajú testy.“

Violončelistka značne rozšírila oči. „Och, moja.“ zapišťala.

Kapitola osemnásta

Steny skúškového centra boli zvonka vyfarbené načierno. Všetky okná boli zvnútra zahalené ťažkými, krvavo červenými závesmi. Tie znemožňovali davu študentov stojacim vonku, vidieť, už na nich čakajúce horory. Blízko vchodu stála abstraktná socha kobyly, krčiacej sa pred neviditeľnými nepriateľmi. Keď sa zdvihol mrazivý vietor, začal sa krájať aj cez tú trošku oblečenia, ktorú na sebe študenti mali. Zvrchu budovy, kruto zaškriekala vrana.

Octávia nervózne prehltna, v tieni tak impozantnej budovy sa cítila byť veľmi malá. „M-moc ťa to nenapĺňa s-sebavedomím, všakže,“

„Nie.“ odpovedala jej Bon Bon tichým hláskom. „Rozhodne teda nie.“

„Vy dve ste jak malé.“ zamrmlala Vinyl polohlasne, Lýra súhlasne prikývla. Vzťahy medzi nimi dvoma boli stále zvláštne, ale blížiac sa skúšky im dodali spoločné zameranie. Konkrétne, uchrániť ich priateľky pred zrútením sa.

„Ak by som to aj skazila, stále prejdem.“ zapišťala Octávia.

„Neskazíš.“ odpovedala jej Vinyl. „Ak by sa však najhoršie stalo pravdou, stále môžeme

požiadať Psychu, aby potiahol nejaké tie nitky a použil pritom to „odradenie ťa od učenia sa“.“

„Pochybujem o tom, žeby dokázal zmeniť zlú známku.“

Dvere budovy sa otvorili so zlovestným zavrzgáním. Nanešťastie, namiesto podivného stvorenia, z ktorého kvapčí krv nevinných študentov, sa vo dverách zjavila niečo omnoho horšie. Žrebec v strednom veku s hrubými, čiernymi okuliarmi, oblečený do svetlohnedého obleku. Jeho monotónny hlas utišil nervózne brbotanie. „Všetci študenti, ktorí idú písať test zo psychológie ma prosím nasledujte, potichu. Po tom, čo sa test začne, vám nebude dovolené odísť, kým test dokončíte alebo kým vám nevyprší čas.“ otočil sa a vošiel späť do budovy.

Časť davu najbližšie ku dverám sa začala neisto presúvať. Nikto nechcel vojsť dovnútra ako prvý. Octáviin dych sa stíšil, keď sa Vinyl začala mrviť dopredu za ostatnými. Violončelistkine kopytá ostali prirastené k zemi, rovnako tuho ako kmene stromov. „Vinyl!“ pokúsila sa na ňu zavolať, no namiesto toho jej z úst vyšlo ďalšie slabé zapišťanie. Džka si našťastie všimla, že ju nenasleduje a vrátila sa k nej.

„Čo sa deje? Pod', musíme ísť.“

„Nemôžem.“ dúfala, že jej rozšírené zorničky dostatočne vyjadrujú jej zdesenie. Vo vnútri už bola skoro polovica študentov.

„Áno, môžeš. Ver mi, budeš v pohode.“ Vinyl sa pokúsila o nafúkaný úsmev, no pri pohľade na jej zhrozenú priateľku, sa jej usmievalo len veľmi ťažko.

Octávia spravila grimasu. „Necítim sa dobre.“ A naozaj sa necítila, žalúdok sa jej víril a krútil, vďaka čomu jej bolo nevoľno.

Vinyl sa zamračila a zdvihla kopytko, aby Octávii zmerala teplotu. S povzdychom ho znova položila na zem. „Si len nervózna. Sľubujem ti, že hneď ako si sadneš a otvoríš test, budeš sa cítiť hlúpučko za to, že si sa vôbec bála. To dáš, žriebätko.“ jednorožec sa obzrel na rýchlo sa zmenšujúcu skupinku študentov. Vonku ich ostávalo už len pár. „A... ak by došlo k najhoršiemu, pozri sa na mňa a trikrát žmurkni. Ja... spravím rozruch, zničím skúšku, aby si ju mohla spraviť znova.“

„To by si spravila?“ spýtala sa Octávia neveriacky. Univerzitné testy sa nedali brať na ľahkú váhu. Rozhodovali o budúcnosti mnohých študentov a pokaziť jednu z nich by malo nemalé následky.

„Pre teba?“ konečne, Vinyl sa podarilo vytvoriť sebavedomý úsmev. „Jasnačka.“

Čelistka sotva odolala nutkaniu pohltiť svoju priateľku vo vdácnom objatí a uspokojila sa s roztraseným úsmevom. Len vedomosť, že mala v zálohe zadné dvierka pre prípad núdze, bez ohľadu na to ako veľmi riskantné, zmiernilo jej úzkosť.. „Ďakujem ti.“

Djka vypla hrud'. „Je to moja práca. A teraz už poj, musíme sa pustiť do práce!“

„Totálne som to pokašlala.“ Octávia mala hlavu položenú na stole a zakrývala si ju kopýtkami. Zvuky v bare ju moc neupokojovali. Miestnosť bola plná študentov, ktorý sa kopýtka triasli, akoby práve prišli z boja. Oči mali zapadnuté akoby videli až príliš.

„Takže ťa budem musieť celú noc presviedčať o opaku?“ zamrmlala Vinyl, jej trpezlivosť vyschla ako púšť už po prvých piatich minútach utrpenia. „Ak tu niekto zlyhá, tak to budem ja. Ty máš aspoň hlavičku na to, aby si dostala dobrú známku.“ jednorozec si odpil svojho nealkoholického muštu a pohár položil späť na stôl, predtým ako pokračoval. „Celkom si želám, aby si použila únikový plán. Aspoň by som svoje zlé skóre mohla hodiť na to, že som zošalela.“

„Och, prestaň sa podceňovať, začína to byť únavné.“ odsekla jej Octávia.

Vinyl sa na ňu pozrela. Chcela jej niečo odvetiť, no zastavila sa a zhlboka vydýchla.

„Zlatko, sme len vystresované. Čo keby sme na chvíľku zabudli na školu a oddýchli si, yep?“

„Och Celestia, za hodinu máme náš test z muzikálnej teórie!“ vyhrkla čelistka, náhle sediac rovno. „A hodinu potom mám test z histórie!“

Za to, z čoho sa začal stávať znepokojujúco bežný jav, zobrala Vinyl zodpovednosť na seba. Potlačila pocity bokom, aby mohla upokojiť Octáviu. „Pokož. Aj keď študujeme iné typy hudobných teórií, test budeme mať v rovnakej triede. Overila som si to. Môžeme spraviť to isté, čo na psychológii.“

„A-a čo s históriou?“

„Síce tam s tebou nebudem fyzicky, ale, ech, budem tam... duchom?“ dokončila dúfajúc.

„Skončila som.“ dostalo sa jej tlmenej odpovedi, keď sa hlava znova stretla so stolom.

Vinyl si vzdychla a prezrela si dav v miestnosti. V bočnej kabínke sa Bon Bon pomaly hojdala

spredu dozadu, zatiaľ čo ju Lýra objímala. Priam to vyžadovalo, aby na ne zakričala nejaký homosexuálne orientovaný vtip. Kvôli skúškam sa však rozhodla ponechať prímerie neporušené. Ak boli pár, paráda. Ak nie, paráda. Predsa len, nechcela sama, aby ostatní poníci brali jej vzťah s Octáviu presne tak isto?

„Pozri sa na svetlú stránku veci, zajtra už bude po všetkom.“ s upokojujúcim úsmevom sa Vinyl načiahla cez stôl a dotkla sa Octáviinho pravého kopýtka. „Len vydrž dnešok a bude po všetkom.“

Violončelistka sa na ňu pozrela a váhajúc opätovala úsmev. „Predpokladám, že nepoznáš kúzlo, ktoré by nás prenieslo do zajtrajšieho rána?“

„Nope.“ stíšila hlas. „No ak teraz pôjdeš so mnou do našej izby, môžem čas trocha urýchliť.“

Octávia sa zachichotala a prikývla. „Fajn.“

Djkinmu mozgu chvíľu trvalo, kým slová zaregistroval. „Počkat', naozaj? Ja, len som sa snažila znieť trocha gýčovito, ale ak chceš...

Jej priateľka len s úsmevom na tvári opustila stôl. Vinyl ho skoro prevrátila, tak veľmi sa náhlila ju nasledovať.

Kapitola pokračuje [tu](#). POZOR! V tejto bonusovej kapitole sú popisované sexuálne scény. Príbeh bez nich pochopíte, a tak ich nie je potrebné čítať, slúžia len ako zábavná vložka!

Atmosféra pred budovou, v ktorej sa mal uskutočňovať test z hudobnej teórie, nebol tak veľmi zlovestný ako pred budovou psychológie. Buď to alebo masívne množstvo uvoľnených endorfínov spôsobilo, že kobyly teraz videli svet rúžovejšie. Bez ohľadu na to, obe sa cítili nesmierne sebaisto, zatiaľ čo čakali na to, kým sa otvoria dvere.

„Dokážeme to.“ uviedla Octávia odhodlane.

„Dáme.“ zašepkala Vinyl a snažila sa zdrhnúť si z tváre zvyšky rumenca.

„Hm?“

„Dáme. Dáme to.“

„Ale to nedáva zmysel. Takéto slovné spojenie je nespisovné a navyše-“ Octávia bola zachránená predtým, aby musela všetko vysvetliť skúškovým koordinátorom, otvárajúcim dvere.

Raz mávol a bez rečí sa vrátil späť dovnútra.

Tentoraz pár vyrazil vpred bez váhania. Ešte predtým, ako vošli dovnútra, jednorožec štuchol do svojej priateľky. „Povedz to.“

„Je to nesprávne.“

„Jednoducho to povedz.“

Octávia si vzdychla a pokúsila sa nahodiť otrávený výraz, no nedokázala viac, než sa usmievať a odpovedať.

„Dáme to.“

„Presne tak.“

Privítala ich veľká sála, v ktorej vnútri stálo bludisko rovnomerne rozmiestnených lavíc. Na každej z nich už ležal test, rovnako ako naposledy. Bez toho, aby čokoľvek povedali, rýchlo našli stred miestnosti, kde testy moderné a klasické šli paralelne vedľa seba. Sadli do lavíc vedľa seba a pozorovali ako sa ich kolegovia – hudobný nadšenci – pomaly šuchocú dovnútra.

Hudba.

Ak existoval nejaký predmet, na ktorý boli Vinyl a Octávia pripravené, bola to hudba. Vinyl si bola vedomá toho v čom je dobrá a nebála sa to predviesť. Omnoho skromnejšia Octávia si tiež svoj talent uvedomovala. Po všetkých tých rokoch a výučbe to bolo nepopierateľné, avšak aj naďalej sa zdráhala prehlásiť sa za najlepšiu. Bola to vlastnosť, ktorú jej priateľka nezdielala.

A aj keď si svoje schopnosti uvedomovala, jej napätie to nezmiernilo. Ak existoval nejaký spôsob, ktorým mohli naozaj preukázať, že ich viera v seba samé a v seba navzájom je dostatočne silná, bolo touto skúškou.

Vinyl zavrela oči a myšlienkami sa vrátila ku svojmu poslednému koncertu, ktorý mala, predtým ako začal semester. Svetlá, záblesky a trasenie, všetko v rytme hudby. Tanečníci, bezstarostne blázniaci na parkete, všetci vo vytržení. Djský pult pod jej kopytami, s perfektné naladenými vypínačmi, pre ňu predstavoval moc nad svetom. To bol talent. A ani výsledky tohto testu by ju neprinútili uveriť v opak. Bola najlepšou Djkou na celom svete!

Octávia tiež zatvorila oči a pokúsila sa nájsť uistenie vo vzdialených spomienkach. Jej prvému inštruktrovi sa leskli oči. Boli plné emócií ako ju pozoroval hrať v študovni jej matky. „Prehltol“ slzy a s roztraseným hlasom zašepkal. „Perfektné.“ malá šedá kobyľka sa usmiala, jej

matka sa zamračila a inštruktor bol razom vymenený.

Akokoľvek, jeho slová a ich význam, jej nikdy nemohli byť odňaté. Na ten kratučký okamžik pred mnohými rokmi, bola perfektná.

S podporou sebavedomia, nabratým zo spomienok, sa pár načiahol dopredu. Obe otvorili svoje testy, práve keď časovač začal tikať.

Octávia si to z nich uvedomila ako prvá, no Vinyl to doplo len pár momentov po nej.

Toto viem!

Otázky sa im zdali byť smiešne a odpovede jasné. Vinyl sa skoro začala chichotať, keď prvé dve strany dokončila za menej ako pätnásť minút. Toto bolo nič! Skúška z psychológie bola ťažká, no férová a to isté očakávala aj tu. Po prvýkrát v živote to bola ona, kto ničil písomku!

Jednorožec sa okolo seba nadšene poobzeral, aby zistil, či sa ostatní poníci zabávajú rovnako ako ona. Uvítalo ju len nervózne prehltanie a spotené čelá. Jedna kobyla dokonca vyzerala, že má slzy na krajíčku. Keď preletela poslednými stránkami, jasne si uvedomovala, že toto je nad jej sily. Vinyl nedokázala cítiť s ostatnými, bola jednoducho príliš šťastná.

Pomaly sa otočila na svoju violončelistku, dúfajúc, že sa drží, a že je pokojná. Nechcela síce „rozrušujúci plán“ využiť, ale ak by to Octávia potrebovala...

Lavice vedľa nej bola prázdna. Test a jej priateľka boli preč.

Búšenie Vinylinho srdca sa zrýchlilo. Potichu preskúmala miestnosť, cítila miernu nevoľnosť. Ak Octávia odišla z miestnosti, pretože nedokázala dokončiť test, Vinyl za ňou musela ísť. Ale ako sa dostala k dverám, bez toho, aby spravila hluk?

Myšlienky sa jej začali vytrácať, keď zbadala šedý bok, blízko prednej časti miestnosti, vedľa koordinátora skúšky. Snažila sa zo skúšky vykecať? Prosila o viac času na učenie? Vinyl sa cítila ako sklamanie, nech už boli otázky akokoľvek ľahké. Nebola totiž schopná v Octávii vznietiť pocit sebavedomia. Mala sa predsa o svoju priateľku starať a pomáhať jej s podobnými vecami.

Presne, keď sa jej úsmev začal vytrácať z tváre, smerom od koordinátora sa ozval prekvapený hlas. „Už?“

Tichší, výrečnejší hlas mu odpovedal. „Som prekvapená rovnako ako vy.“

Djkin blednúci úsmev znova vzplanul, tentoraz v plný úškrn. Octávia neutekala, ale odovzdávala test. Vo svojom vnútri, Vinyl od radosti zvýskla.

To je moje žriebätko!

Hrud' jej naplnila hrdosť, ktorá však bola miernená pocitom viny, že si vôbec dovoľila spochybňovať Octáviinu silu vôle. Samozrejme, že jej čelistka bola v poriadku. Ani len nemala mať najmenšie pochyby. Nuž, rovnakú chybu viackrát nespraví.

V podivnom zvrate oproti jej stredoškolským testom, sa teraz otočila späť na ten pred sebou a radostne sa usmiala. Nasledujúce strany boli rovnako nenáročné ako tie predchádzajúce. Dokonca aj dlhé odpovede boli ľahké. O tomto by dokázala písať knihy, jediný paragraf jej nerobil žiaden problém. Ubehlo len ďalších desať minút, predtým ako odklusal zo skúškového centra, s veľkým úsmevom na tvári a rytmom v kroku.

Ako očakávala, Octávia už na ňu čakala. Obe skoro vbehli do spoločného objatia, v ktorom poskakovali na zadných a pritom opisovali imaginárny kruh.

„Mala si pravdu!“ zakričala violončelistka radostne a vyrovnane. „Bolo to tak jednoduché!“

„Vedela som, že to dokážeš, ale kurňajs! Bola si odtiaľ preč za menej než polhodinu! Musela si ten test roznieť na kopytách!“ Vinyl sa usmievala tak silno, až ju boleli líca. Vôbec ju to však netrápilo.

Prestali poskakovať, ostali však na zadných v tesnom objatí. „Ďakujem ti, Vinyl.“ zašepkala Octávia. „Úprimne, nedokážem povedať, či by som to bez teba zvládla.“

S tichým smiechom, Djka pobozkala priateľku na líce. „Považuj to za... odplatu za to, čo si mi spravila, predtým ako sme sem prišli.“ skoro sa pri tých slovách zadusila, spomienky jej priniesli množstvo emócií sťažujúcich i rozprávanie samotné.

Dve temne červené jazierka sa zjavili Octávii na tvári. Napriek tomu sa stále pozerala Vinyl do očí. „Nuž, mala by som to robiť častejšie.“

Vinyl prehltnula. „Ja... ech, asi by sme mali, ehm, ísť jesť.“

„Och?“ čelistka sa usmiala koketne.

„Jedlo! Mám na mysli jedlo!“ kurník, teraz to bola ona, kto sa červená.

„Rada by som, ale za pár hodín mám test z histórie.“

„Och. Pravda, na to som pozabudla.“ Vinyl neohrabane hrabla do zeme. „Stále chceš... aby som na teba počkala pred vchodom?“

„Iba, ak chceš ty.“ cítila sa už oveľa sebavedomejšie, ale podpora navyše nemohla uškodiť.

Náhly úškrn oddelil jednorožcove pery. „Yep, chcem.“

Blízko nich sa ozval známy hlas. „Viete, na to, že ste pár len potajme, tak to dávate najavo až príliš.“

Obe si uvedomili, že stále stoja na zadných a objímajú sa. Rýchlo sa teda pustili a dopadli späť na všetky štyri.

Ignorujúc komentár, Octávia sa hrejivo usmiala. „Ahoj Bon Bon! Ako si dopadla na teste z psychológie?“

Krémovo sfarbená kobyla pokrčila ramenami a skontrolovala svoje ľavé kopýtko. „Nebolo to zas také brutálne, no ak by ste počuli Lýru predtým, mysleli by ste si, že nás napadli.“

Vinyl sa zasmiala. „Vieš ako to študenti berú. Niektorí poníci sa pred skúškami idú skoro zblázniť. Šibnuté, že?“ mohla priam cítiť Octáviin nepobavený pohľad.

Stálo to za to.

Bon Bon prikývla, bez toho, aby si to uvedomila. „Je to naozaj hlúpe. Akože, bola som nervózna, no nijako výrazne ma to nevytrhlo z miery.“ trhla sebou, keď si spomenula. „Och, vlastne som sem prišla, aby som vám popriala šťastie pri vašom teste z hudobnej teórie. Začína skoro?“

Stále sa mierne mračiac na Vinyl, Octávia hrdo zdvihla hlavu. „Vlastne, práve sme skončili.“

„Ozaj? Tak to ste rýchle.“

„Sme dosť dobré.“ uškrnula sa Octávia.

Vinyl rozšírila oči. Odkedy sa ona chváli? Nechcejúc nechať svoju čelistku len tak napospas, dodala. „Vlastne sme najlepšie.“

Kobyla s bonbónikmi na boku vyprskla smiechom. „Znieš ako Lýra. Tá tiež neustále hovorí o tom, akoby s väčšinou študentov muziky vytrela podlahu, aj napriek tomu, že odbor neštuduje.“

Octávia zvedavo naklonila hlavu. „Premýšľala som o tom. Prečo vlastne?“

Kývajúc kopýtkom, snažiac sa zbaviť témy, Bon Bon začala odchádzať. „Dlhý príbeh. Mimochodom, uvidíme sa neskôr. Teraz idem za ňou do obchodu.“

Po tomto krátkom stretnutí, pár prešiel školským areálom na trávnatý dvor. Stromy zošediveli od zimy, tráva bola jemná a pomaly umierala. Aj napriek tomu, tu mnoho štúdiom znavených študentov ležalo a oddychovalo. Spali, rozprávali sa alebo si jednoducho užívali slnečné svetlo,

derúce sa spoza zatiahnutej oblohy.

Dokonca aj zopár učiteľov bolo rozvalených na veľkom dvore. Dalo sa vidieť, že štúdium je náročné pre obe strany. Psychológ s kučeravou hrivou ležal opretý o strom a prečítal sa bulvárnymi časopismi, úplne nevyrušený chichotáním, ktoré sa ozvalo vždy, keď okolo neho niekto prešiel. Na moment, Octávia zvážila, žeby za ním zašla a prehodila s ním zopár slov, nakoniec si to však rozmyslela. Na verejnosti by toho aj tak veľa povedať nemohli.

Vinyl musela uvažovať rovnako, pretože ich doviedla na voľné miesto na tráve a bez slov si sadla. Čelistka si k nej prisadla dostatočne blízko na to, aby sa ich zadné nohy dotýkali. Vinyline kopýtko sa zašklbalo. Bez toho, aby sa spýtala, Octávii bolo jasné, že jej priateľka sa snaží odolať nutkaniu a objať ju. Napriek tomu, ako veľmi chcela to príjemné teplo cítiť, v poslednej dobe boli až príliš nápadné, a tak nespochybňovala Vinylinu sebakontrolu.

Jedinými zvukmi boli matné konverzácie a vlečenie kopýtok po tráve. Octávii oťažela hlava a pomyslenie na blížiacu sa skúšku z histórie jej práve nedodalo energiu. Prišlo jej, že deň sa mal skončiť už pred mnohými hodinami. Po všetkom tom strese, strachovaní sa, vrátane ich mimoškolskej aktivity, sa cítila unavene, rovnako ako bežec po zabehnutí maratónu. Nikto predsa nebude riešiť to, že zaspí vedľa Vinyl?

Biela kobyľka sa niečo spýtala, avšak Octáviine viečka poklesli a jej hlava sa pomaly ponorila do tepla vyžarovaného Djkou. Vinyl sa pozrela na svoju milenku, na poníkov naokolo a znova na šedú kobyľku. Nikto si ich ani len nevšimol.

Tak zraniteľné a predsa neviditeľné, Vinyl prestala byť tak ostrážitá a položila hlavičku na tú Octáviinu. To, že dokončili hudobný test skoro, im dodalo moc nad časom, fakt, za ktorý bol teraz jednorožec nekonečne vďačný. Pomaly zavrela oči.

Zamestnanci na veľkostatku sa rýchlo vrhali z cesty ako pochodovala halou. V zrkadle veľkosti steny, okolo ktorého prešla sa zjavila len temná modrá. Hostia, ktorí by tu prišli, by sa tu cítili ako doma. Bezpečne, nestrážene. Všetko, od teplej žiary svetiel až po upokojujúci odtieň modrej na stenách, bolo navrhnuté tak, aby poníkov upokojovalo.

Na konci haly otvorila veľké dvoj dvere do spálne. Pojem „luxusný apartmán“ bol len slabým odvarom skutočnosti. Kobyla sa len prehnala okolo drahocenných ozdôb a zamierila si to rovno k šatníku. Drevo bolo leštené a staré, vytesané kopytami experta. Jej pozornosť však upútali predmety na šatníku.

Malá ozdobená šperkovnica a zarámované obrázky, z ktorých jeden ležal tvárou k zemi. Uštedrila pohľad strednému z portrétov, obdivujúc svoj vlastný modrý kabát a následne venovala jeden kratší pohľad portrétu vpravo, z ktorého sa na ňu rozpačito dívala matne sivá kobylka. Obrátený portrét úplne odignorovala.

Otvorila šperkovnicu s jedným perfektne tvarovaným kopýtkom a druhým vytiahla jej obsah. Bol to pôsobivý, strieborný náhrdelník s azúrovými klenotmi. S nacvičenou ľahkosťou si ho uložila okolo krku a spokojne sa usmiala, keď sa západka okamžite zavrela.

Váhavé klopanie spoza dverí jej úsmev rýchlo zničilo. Otočila sa, ignorujúc, že jej hriva zaviala opačným smerom. „Áno?“ spýtala sa netrepežlivo.

Jeden zo zamestnancov – mladá, plachá kobyla s presýpacími hodinami na boku – nervózne prehltna, predtým ako odpovedala. „Z-začali sme všetko baliť, presne ako ste si želala, madam.“

„Dobre.“

Kobyla nespravila žiaden pohyb naznačujúci jej odchod. „Smiem sa vás niečo spýtať?“

„Smieš.“

„Prečo tak zrazu, idete do Manhattanu práve teraz? Blíži sa zima a čo si pamätám, Manhattanské zimy nie sú veľmi príjemné. Nebolo by pre vás najlepšie počkať na leto a odísť potom?“

Kobyla zdvihla obočie. „Navrhuješ snáď, aby som premeškala osemnásť narodeniny mojej dcéry?“

Kapitola devätnásta

Vinyl zobudili úponky ľadového vzduchu otierajúce sa jej o líca. Zatriasla sa a zamotala sa hlbšie do perín, pohyb však len priviedol chladný vzduch k zvyšku jej tela. S podráždeným zavrčaním zo seba prikryvku strhla a posadila sa, aby našla zdroj svojho nepohodlia. Nebolo to

vôbec ťažké. Všetko svetlo do izby prichádzalo cez okno, priťahujúce jej oči ako mory plameň. Bolo doširoka otvorené, a tak cezeň poľahky do atmosféry unikalo všetko teplo. Octávia stála pred ním, tvár mala mimo Vinylin dohľad, ako vykúkala na nie tak vzdialený školský areál. Jej uholná hriva a chvost jemne viali v slabom vánku. Zdalo sa, že jej to vôbec nevadí.

Zvedavosť potlačila jej zimomriavky. Vinyl zoskočila z ich improvizovanej dvoj postele, potichu odklusala k svojej priateľke a prizrela sa jej bližšie. Octáviine oči boli doširoka otvorené ako sa snažili vstrebať toľko svetla, koľko len mohli.

„Zlatko?“ zašepkala Vinyl a položila kopýtko na čelistkine rameno.

Šedá kobyľka sa zachechtala, na tvári sa jej rozťahol úsmev ako vášeň, ktorá vzplanie v srdci.

„Pozri sa na mesto Vinyl. Nie je to krásne?“

V to ráno, sa Vinyl po prvýkrát pozrela z okna a chvíľu jej trvalo, kým pochopila, čo sa zmenilo. Keď jej to konečne doplo, cítila sa trochu hlúpo, že si to neuvedomila skôr.

„Totálna nádhera, tomu vravím riadna kopa snehu.“

Všetko od stromov až po strechy bolo pokryté lesknúcou sa čerstvou belosťou, ktorá nenápadne zostúpila počas tichej noci. Dokonca aj exkluzívne budovy pegasov boli pokryté bielym práškom, ktorý padol z mrakov, nachádzajúc sa ešte vyššie. Zopár poníkov už bolo vonku, tlačili veľké pluhy a snažili sa vyčistiť cesty ešte predtým, ako deň naozaj začne.

Mimo areál sa Manehatten prevrčal a prestonal k životu, keď horlivý jednorožci a zemný začali odpratávať hrubú vrstvu snehu, pripomínajúcu pokrývku, pod ktorou leží neochotne sa prebúdajúci študent, na ktorého čaká deň plný školy.

Zopár hravých pegasov sa navzájom naháňalo na oblohe nad školou. Ich vzdialený smiech dodával scéne veselú atmosféru, ktorá rozptýlila obvyklú nepríjemnú povahu snehu. Výhľad priniesol zopár nejasných spomienok z dna Vinylinej mysle. Spomenula si, ako sa na ulici hrávala so susedmi. Na to, ako používala svoju mágiu, aby zo snehu tvorila vtipné tvary. Šok sčeril jej myseľ, keď si uvedomila, že tieto dni sa skončili už pred desiatimi rokmi.

Prehltajúc svoje znepokojujúce uvedomenie, pokúsila sa o rozptýlenie stereotypu.

Presne tak, čo je na programe?

Myslím, že najprv by sme si mali dať raňaj- Och sladká Celestia! Zajtra sú Octáviine narodeniny a ja pre ňu nemám darček!

Panika jej preletela telom. Viditeľne stuhla a vypleštila oči. No skoro okamžite sa na scénu dostavila rozumnejšia časť jej mozgu, ktorá bola v poslednej dobe stále viac a viac pri sile. Pripomenula jej, že ešte stále má celý deň na to, aby nejaký ten darček našla. Potom čo uvoľnila napnuté svaly, skoro sa zosula na dlážku. Áno, musela síce nájsť vhodný darček, ale to predsa nemohlo byť také namáhavé, či?

Pozrela sa na miesto, kde stála Octávia, aby zistila, či spozorovala jej malé spanikárenie. Bolo to však ťažké odhadnúť, keďže šedá kobyľa tam už viac nebola. Voda špl'achúcú na kachličkách vo vedľajšej miestnosti jej podala odpoveď na jej nevyslovené otázku. Octávia ju asi nechala, nech si užije výhľad, zatiaľ čo sa ona pripraví.

Jednorožec sa uškrnul, šťastie bolo dnes zrejme na jeho strane. Biela kobyľka odklusala k hromádke školských pomôcok a spomedzi nich vyhrabala pero a papier. Náhlivo napísala neurčitú správu o tom, že musela odísť. Na súde by to neobstálo, bolo to však dosť na to, aby získala zopár hodín na lov darčeka.

So správou viditeľne uloženou na posteli, Vinyl si natiahla svoje sivasto-fialové topánky spolu s čiapkou a vyrazila z dverí. Ako klusala po hale, rozmýšľala či práve Octávia opúšťala sprchu a prečíta si jej odkaz. Mierna panika prebrala moc nad Vinylinou motorikou, kvôli čomu preskočila prvú časť schodov, bez toho, aby sa vôbec pozerala. Našťastie, tentoraz jej nikto nestál v ceste. Toto bol jej slávne epický únik spod dohľadu sexy čelistky!

Práve keď šla po ceste vedúcej do školy, d'akovala hviezdám, že z ich okna na ňu nie je vidno. Topánky pomáhali, no v skutočnosti nič nebolo bezpečné pred Manehattanským počasím. Ako kráčala, zima pomaly presakovala obuvou, preto dúfala, že ju pred chladom ochráni aspoň jej telesné teplo.

Čiapka na druhú stranu fungovala priam magicky. Vinylina hlava bola držaná v chlpatom teple, ktoré jej na pery prinieslo rozpačitý úsmev. Rozpačitý hlavne preto, že darček mala vybrať už pred týždňami.

Octávia je teraz moja frajerka! Nemôžem si dovoliť zabúdať na takúto veci!

Vinyl by si nikdy neodpustila, ak by ich vzťah ublížila len vďaka tomu, že má zlú pamäť. Zastavila sa pri hlavnom univerzitnom vchode, aby sa upokojila. Len z predstavy, že by mohla Octávii ublížiť, sa jej robila trocha zle. Niekde v kútiku jej mysli, sa začalo objavovať slovné

spojenie „chorá z lásky“. Predstava samotná znela dosť hlúpo, bola však z časti pravdivá, hlavne jej tretie slovo.

Prudko zatriasla hlavičkou. Vinyl odmietala byť vyrušovaná. Niekde v meste na ňu čakal perfektný darček, musela len spraviť prvý krok.

Vlak odľukoval veľmi nežiaducim spôsobom. Elegantná kobyľa sa znechutene zatriasla pri predstave, ako je jej hodnotná batožina pohadzovaná vibráciami. Mala so sebou zabalené aj drahé šperky, samozrejme, nič z jej hlavnej zbierky. Táto udalosť bola významná, no rozhodne nie až do takej miery. Boli to len tret'otriedne kúsky, úplne postačujúce na to, keby sa musela vyparádiť. Práve teraz mala na sebe svoj typický strieborný náhrdelník s povkladanými, ohromujúcimi modrými kameňmi a posypaný zlatom.

Ďalšie kolo násilného trasenia jej začalo píliť nervy. Tret'otriedne či nie, jej batožina bola stále extrémne vzácna. Nachádzali sa v nej tiež nádherné šaty a šály. Žiadne darčeky samozrejme, zatiaľ. Bolo potrebné vykonať veľké vyhodnotenie ešte predtým, akoby ju vôbec napadlo svoju dcéru obdarovať.

Vydychujúc s úľavou, keď otrasy konečne ustali, otočila sa k oknu. Na zem dopadalo slabé sneženie, krajina bola každou sekundou belšia. Spokojne si prikývla. Manhattan bol blízko.

Vinyl deprimovane vykročila z obchodu. Toto bol piatykrát čo to za posledných pár hodín spravila. Každý obchod bol plný rôznych čačiek a ozdôbok tisícov druhov. No stále sa jej nedarilo nájsť nič vhodné. Ani drahšie darčeky sa jej nezdali byť dostatočne dobré. Predsa len, Octávia pravdepodobne vyrástla pri hračkách pokrytými drahými kameňmi a šperkmi. Tieto veci by jej pripadali len ako lacné, blyštiace sa kamene.

Frustrrovane si otrela čelo. Ako len kúpim darček pre niekoho, kto vyrástol bez toho, aby mu čokoľvek chýbalo? Pomyslela si, ešte k tomu odhliadajúc od faktu, že nemala toľko zlatiek, aby

sa v nich mohla práve váľať. Skoro až ľutovala všetky tie noci, v ktoré si vyšli na večeru. Skoro.

Blízko nej sa ozval zvedavý, detský povzdych. Vinyl sa otočila a uvidela mladú kobyľku kukajúcu na žltoružovú pruhovanú stuhu, obalenú okolo žrde pouličnej lampy. Pri bližšom pohľade zistila, že stuha vedie k lavici a následne k ďalšej žrdi. Blízko nej stálo zopár ďalších poníkov, vymieňajúcich si rôzne teórie.

Vinyl preklusala k druhej lampe, očami sledovala stuhu, ktorá nasledovala cestu ulice pomedzi lampami, kontajnermi a inými predmety, dostatočne vysokými na to, aby sa na ne dala uviazať. Stuhu nasledovala, spolu so zväčšujúcim sa počtom zvedavých poníkov, podobne ako mačka nasledujúca nitku vlečenú po zemi. Po pár okamihoch sama seba rozpačito pokarhala za takéto žriebacie správanie. Mala predsa prácu!

Ale... tak veľmi ako sa chcela vrátiť k lovu darčeka, rovnako veľmi sa chcela dozvedieť kam stuha vedie. Rýchlo sa rozbehla smerom, ktorým viedla, plne odhodlaná vrátiť sa k hlavnej záležitosti hneď ako uspokojí svoju zvedavosť.

Farebné vedenie končilo rovno na konci slávnostne vyzdobenej žrde. Pozlátka a malé vznášajúce sa brmbolce krúžili okolo nej v slabej, mentolovo zelenej žiare. Zopár zvedavých okoloidúcich sa pristavilo, aby preskúmali zvláštny pohľad.

„Je snáď nejaký sviatok, na ktorý som zabudla?“ spýtala sa stará kobyľa, s troma nákupnými batohmi na chrbte.

„Žiadny, o ktorom by som vedel.“ odvetil jej žrebec v obleku.

Malá modrá kobyľka nadšene vykrikla. „Pozrite tam!“ všetci poníci ihneď nasledovali jej pohľad, aby zbadali ďalšiu ozdobnú žrd' na blízkom rohu ulice. Nehľadiac na vek, skupina sa k nej razom radostne prihrnula.

K novej lampe bola priviazaná aj nová stuha tentoraz vedúca po inej ulici. To, že šli správne, naznačoval aj rastúci hukot a rozruch. Vinyl sa zaškerila, nezahanbená tým, že si užívala tento malý lov. Pripomínalo jej to staré príbehy o pirátoch, hľadájúcich poklad podľa špeciálnej mapy.

Dav sa znova pohol a rýchlo nasledoval stuhu. Starší členovia boli chytení medzi pocitom hrdosti a rezervovanej zvedavosti, zatiaľ čo tých mladších ani len nenapadlo predstierať nezáujem. Bežali vpred, aby našli ďalšiu stopu. Vinyl sa k nim pridala, dosahujúc tak ďalšiu, svetlofarebnú žrd', len pár sekúnd po deťoch.

Avšak, namiesto v strede, tentoraz bola stuha upevnená pri vrcholku žrde, mimo dosah kopýt. Prechádzala ponad cestu, na druhú stranu ulice, kde bola upevnená k vrcholu dvojposchodovej budovy na rohu ulice. Pred ňou stál veľký dav. Vinyl si všimla, že k budove bolo pripevnených zopár ďalších stúh, vedúcich z ďalších ulíc, všetky pritahujúce poníkov k budove. Musia byť po celom Manhattane!

Djka spravila niečo čo je vôbec nebolo cudzie, predrala sa davom až do jeho čela. Predku budovy dominovali dvojité dvere, neustále otvorené vďaka poníkom, neustála valiaca sa dnu a von. Steny boli zafarbené rovnako ako žrde jasnými vzormi a pútavými dekoráciami. Nad dverami stál hrdý nápis: Bon Bonine cukrovinky!

Vinyl klesla čelúšť. Taký rozruch, len kvôli cukrárni? Bolo to smiešne. No aj napriek tomu, tu to bolo, rovno pred ňou. Poníci vstupovali so zvedavými výrazmi a vychádzali s taškami naplnenými cukríkmi až po okraj. Na každej tvári sa slnil čokoládový úsmev. Nech už Bon Bon a Lýra robili čokoľvek, robili to dobre. Krčiac ramenami, Vinyl sa nechala prúdom zákazníkov vnieť dovnútra.

Podlaha vo vnútri obchodu bola ešte pestrejšia ako očakávala, spolu s bledými, krémovo zelenými stenami a s počtom ukážok extravagantných kulinárskych výtvorov. Nebolo pochyb o tom, že Bon Bon bola cukrovinkový génus. Deti pobehovali ako zmyslov zbavené v úžasnej extáze zatiaľ čo dospelý si zúfalo snažili uchovať chladnú hlavu, keď ich po rokoch prepadli skoro zabudnuté pocity a chuť byť znova dieťaťom, radujúcim sa z toho, že je v obchode so sladkosťami. Vo vzduchu poletovali magické ukážky, okolo ktorých vo formácii tancovali farebné obaly. Nedal sa prehliadnuť zelený opar vŕkol nich.

Zbadať zdroj zelene nebolo vôbec ťažké. Lýra kráčala okolo s pulzujúcim rohom. Občas, aby sa niečoho dotkol, alebo aby upravil jedno z jej kúziel. Vinyl by to nikdy nepriznala, ale spravilo na ňu dojem koľko rozličných zaklínadiel fungovalo naraz, nehovoriac o tých vonku na ulici. Lýra pritom nejavila žiadne známky únavy, iba malý úsmev, ktorý vyzeral byť omnoho prirodzenejší ako úškrny, ktoré nosievala.

Vinyl sa postavila na zadné, aby videla cez dav a pohľad otočila k pultu. Cítila sa trochu ako divá šelma, ale fungovalo to. Čo bolo zvláštne, Bon Bon nestála pri jedinej pokladni. Obsluhovalo ich niekoľko tínedžerov, asi stredoškôľakov, plus Carrot Top, ktorá na nich očividne

dozerala.

Nevidiac Bon Bon, Vinyl si začala neochotne raziť cestu smerom k Lýre. Mentolovo zelený jednorozec si všimol ako prichádza a ihneď na ňu vítajúc kývol.

„Zdar.“ povedala Vinyl, snažiac sa prekričať hurhaj. „Predpokladám, že netušíš kde je Bon Bon, čo? Chcela som jej pogratulovať.“

Lýra prikývla. „Práve teraz je na poschodí. Pod' za mnou.“

Bez zdržiavania, Djka ju nasledovala za pult k schodisku, po ktorom vybehli k dverám vedúcim na druhé poschodie. Hluk za nimi vôbec neutíchal. Aj potom čo za sebou zavreli dvere, hurhaj ozývajúci sa spod podlahy bol rovnako hlasný.

Vrchné poschodie už nebolo tak extravagantné ako obchod dole, namiesto toho vyzeralo ako normálny byt. Bol omnoho väčší ako Vinylin predošlý spolu s niekoľkými spálňami vedúcimi z hlavného obytného priestoru aj spolu s plne zásobenou kuchyňou. Podlaha bola pokrytá prostým, avšak mäkkým kobercom a nábytok bol aspoň spolovice slušný. S istotou sa dalo povedať, že Bon Bon a Lýra žili veľmi rozdielne ako väčšina univerzitných študentov. Krémová kobylka ležala na pohovke a čítala si. Na hlave mala pritísnuté klapky na uši. Až keď do nej Lýra štuchla pomocou mágie, sadla si, zložila si klapky a trhla sebou, keď sa do jej sveta opäť vrátil hrozný lomoz.

„Ahoj Vinyl!“ zakričala trocha hlasnejšie než bolo potrebné. „Rada ťa opäť vidím, no nemyslím si, že takto si budeme môcť pokecať!“ Bon Bon sa bezmocne pozrela na Lýru. Tá reagovala pokrčenými ramenami, akoby hovorila – čo odo mňa čakáš?

Vinyl sa rozžiarilo v gebulke. „Vydrž chvíľku, mám nápad.“ otočila sa k dverám vedúcim dole. Sústredene zatvorila oči.

Teraz, ako presne to Leafy vravela?

Do rohu natiahla mágiu, dovoľujúc jej, aby sa beztvárne vznášala. Potom otvorila oči a sústredila sa na dvere. Kúzlo nabralo formu, prekĺzlo a vyplnilo nie len medzery po stranách dvier, ale aj nemožne malé štrbiny v dreve a v okolitých stenách. Prezrela si izbu teraz vyfarbenú zaklínadlom, dovoľujúc mu splynúť so štruktúrou celého poschodia a oddeľujúc ho tak od nechcených vibrácií vo vzduchu.

Kúzlo vypĺňalo omnoho väčšiu plochu ako ich spoločný domov s Octáviou, a tak pri konci

zľahka oddychovala. Fakt, že sa znova počula dýchať, jej stačil na to, aby vedela, že uspela.

„Lepšie?“ zaškerila sa na dvoch ohromených poníkov.

„Omnoho.“ zašepkala Bon Bon chrapľavo.

Lýra sa zamračila. „To bola dobrá mágia. Nenapadlo ma nájsť zvuk tlmiace zaklínadlo.“

Vinyl pokrčila ramená, rozhodujúc sa, že sa dnes nebude chovať ako arogantný blbec. „Yeah. Avšak, bolo by ťažké udržať ho pri všetkých tých kúzlach dole pod nami a na ulici.“

„...Diky.“ Lýra zaváhala predtým, ako pokračovala, no na tvári sa jej znova zjavil malý úsmev. „Myslíš si, žeby si ma to kúzlo mohla naučiť? Možno by ochránilo Bon Bonino mentálne zdravie.“

Krémová kobyľka prevrátila oči. „Tomu sa budeme venovať neskôr, Lýra. Vinyl očividne neprišla preto, aby nás zachránila pred hlukom.“ majiteľka položila knihu a priklusala k nim. „Takže, čo ťa k nám privádza? Viem, že som vás dve pozvala s tým, že môžete prísť kedykoľvek, avšak ty máš výraz kobyly na misii. Preto nepredpokladám, že sa jedná o zbežnú návštevu.“

„Nejedná.“ Vinyl sa cítila trocha nervózne, že to musela vysvetľovať aj pred Lýrou. Na toto si bude musieť zvykať. „Okej... no, Octávia má zajtra narodeniny a ja pre ňu nemám darček. Šla som do mesta nejaký nájsť, no nepodarilo sa mi nájsť nič dostatočne dobré. Potom ma rozptýlili vaše stuhý a našla som vás obchod. Sprvu som ti chcela len pogratulovať ako úžasne sa tvojmu obchodu darí, ale teraz som tu... máš nejaký nápad, čo by som jej mala zohnať?“

Bon Bon sa tvárila zamyslene, naopak Lýra sa tichučko smiala. „Čakala si na deň pred, než si začala hľadať darček?“

Djka sa rozpačito poškrabala na zátylku. „Bola som... rozptylovaná.“

„Yeah, to sa teda stavím.“

Vinyl otvorila ústa, aby odpovedala, Bon Bon ju však prerušila. „Nezačínajte vy dve. A šlo ti to tak dobre. Vinyl, predpokladám, že nič v mojom obchode by neobstálo v porovnaní s tvojou priateľkou, všakže?“

„Nuž... áno, asi tak. Bez urážky.“

„Rozumiem. Zvážila si možnosť, že tie najlepšie darčeky sú občas tie, ktoré sa nedajú kúpiť?“

„Znieš ako odpoľudňajší film.“

Lýra vyprskla, no bola ihneď utíšená Bon Boniným nepobaveným pohľadom. „No, spravíme to takto. Lýra vie o čom hovorím, prečo vy dve nezídete dole a neprediskutujete to?“ teraz to bola krémová kobyľka tou, kto vyzeral pobavene.

Zdalo, že jej spolubývajúca bude protestovať, nakoniec si však len vzdychla a kývla hlavou na dvere. „Nuž, mohli by sme.“

Vinyl si nemyslela, že tento nápad môže dopadnúť dobre, aj tak však nasledovala jednorožca dole schodiskom. Každý pokrok bol dobrý... nie snád’?

V tej sekunde, ako vyšli mimo dosah zaklínadla, nimi trhol hurikán hluk, zatiaľ čo sa predierali davom ku dverám. Až keď sa dostali o celý blok ďalej, mohli sa rozprávať bez toho, aby kričali.

„Prisahám, že keď som prišla, tak tu takýto hluk nebol.“ prehlásila Vinyl a popri kráčaní si drhla oči.

„To bude tým kontrastom. Vyšli sme z hrobového ticha rovno do kakofónie.“ odpovedala jej Lýra bez toho, aby sa zastavila.

Čo to? Kto hovorí „kakofónia“?

„Ehm, yeah, myslím si, že to dáva zmysel.“

Na chvíľu len kráčali chladnými ulicami a prechádzali bočnými uličkami, ktoré Vinyl nikdy predtým nevidela. Ticho nebolo doslova nepríjemné, skôr zvláštne. Tak trochu očakávala, že sa vrátia späť do obchodu, kde Lýra prehlási ako dobre si pokecali.

Skôr ako však stihla svoju myšlienku vysloviť, dorazili k vchodu do parku. Snehová vrstva na zemi nebola príliš hrubá, a tak veľká časť parku, hlavne chodník, bola stále odhalená. Na druhú stranu, všetky stromy boli pokryté bielou dekou. Zopár tichých párov sa kvôli peknej scenérii vybralo na večernú prechádzku. Až potom si Vinyl uvedomila, že čas jej znova raz ušiel.

„Do boku, všetky obchody už budú zatvorené!“ prišlo jej, že zapadajúce oranžové slnko sa jej vysmieva tým ako znázorňuje mínajúci sa čas.

„Pokož. Pamätáš si čo povedala Bon Bon? Niektoré veci sa nedajú kúpiť.“ Lýra bola očividne úplne v pohode aj bez teplého oblečenia. Potom čo sa dostali na opustené miesto, Lýra sa náhle zastavila pri veľkom dube a tvár otočila na Djku. „Čo v nej teda vidíš?“

„Heh?“ Vinyl zdvihla obočie.

„Octávia. Čo v nej vidíš?“

„No tak, naozaj chceš, aby som ti to všetko vyklopila?“

Lýra sa vystrela. „Len mi povedz čo cítiš, znesiem to.“

„V poriadku... no...“ závan vetra odvial minulosť a priniesol so sebou vôňu spáleného dreva.

„Ja v nej... nevidím nič. Nie som do nej zbláznená kvôli jednej jedinej vlastnosti alebo črte. To sú len individuálne noty v piesni, samostatne sú zbytočné, ale spolu vytvárajú perfektnú melódiu. Takže to nie je o tom, čo v nej vidím, ale o tom, ako ju vidím celú.“ Djka sa začervenala.

Po chvíli ticha, Lýra naklonila hlavu do strany. „Tuším o teba obtrela svoju výrečnosť.“

Vinyl sa hrdo zaškerila, líca stále červené od hanby. „Jep, no, ono bolo zapojené veľa trenia.“

Lýrin výraz sa konečne, znova zlomil do úškrnu. „To sa teda stavím.“ neskončila však, preto rýchlo, triezvo pokračovala ďalej. „Niečo si mi však potvrdila. Viem čo môžeš Octávii dať, najprv som sa však obávala, že si jej to už dala. No presvedčila si ma o opaku.“

„O čom to hovoríš?“

„Miluješ ju, mám pravdu?“

„Ja...“ Vinylin mozog na moment zneistel, avšak ihneď sa prebral k životu. „...áno.“ vedela, že na tvári má výraz vyplašenej srny, aj tak sa ho nedokázala zbaviť. Slovíčko, ktoré sa celý deň snažilo upútať jej pozornosť sa konečne ukázalo.

„Už si jej to povedala?“ Lýra naznačila úsmev.

„Ešte nie.“ Vinyl od širokého úsmevu začínali bolieť líca. Zúfalo chcela vyraziť k univerzite, ešte však musela niečo spraviť.

„Vieš Lýra, si v pohode.“

„Ty tiež nie si zlá, Vinyl.“

To bolo všetko, nič viac nebolo treba. Vinyl prikývla a rozbehla sa.

Vietor sa jej preháňal hrivou a na perách mala nemiznúci úsmev, zatiaľ čo v kútiku jej dozrievalo perfektné vyznanie lásky.

To sa v obchode s cukríkmi kúpiť nedalo.

Aj napriek chladnému vánku, elegantná kobyla držala hlavu vysoko. Vlaková stanica nebola

najteplejším miestom, no bolo to lepšie ako mrznúť vonku. Jej batožina už bola naložená a na ceste do hotela, zatiaľ čo ona čakala na notoricky nespoľahlivý Manehattanský koč. Jeden si objednala už pred hodinou a stále ho ani len nezahliadla. Mala by sa seriózne porozprávať s vedúcim dopravného podniku.

Po skoro nekonečnom čakaní, koč konečne dorazil a zastavil pri chodníku. Bol to úbohý model pre dvoch poníkov, tiahnutý dohnedá sfarbeným žrebcom. Zdalo sa, že sa na ňu chystá úctivo kývnuť, keď v tom sa mu v očiach zablysko. Hneď ako kobyľu spoznal otočil sa späť na cestu a nepovedal ani slovo.

Horná pera sa jej znechutene zašklbala. Taká drzosť od prostého poníka bola neakceptovateľná. S Manahattanom to jasne šlo dole kopcom. Po chvíli otráveného váhania vyliezla na palubu. „Západná Manehattanská Univerzita. Nešetrite sa.“

Žrebec odfrkol a začal ťahať. Tempo bolo príšerne pomalé, dokonca aj na koč. Kočiš sa očividne nešiel strhať, aj napriek jej inštrukcii. Slnko už zapadlo a ona sa nachádzala v nejakom hlúpom malom koči, tiahnutom okolo Manehattanského centra nervy piliacim panákom. Nepovedal ani slovo, napriek tomu vedela čo si myslí. Pravdepodobne ju nenávidel už len za to, ako dobre bola upravená alebo kvôli podobnej drobnosti, ktorú tu v meste nemali. Celestia! Mohla cítiť pot toho žrebca!

Bola vďačná za jednu vec, že mu nariadila ísť rovno k Univerzite namiesto do hotela. Tá bola k vlakovej stanici omnoho bližšie, aj napriek kreatívnej ceste, ktorou šiel kočiš. Plán znel nasledovne – vyzdvihnúť dcéru, zobrať ju do hotela a obdať ju za dobrú prácu. Teda, v skutočnosti, nejaká tá odmena bude musieť počkať, dokým nenavštívi nejaké tie kontakty z univerzity. Potom sa rozhodne, či si Octávia odmenu vôbec zaslúži. Avšak na to všetko bude dosť času zajtra. Dnes len chcela dcéru trocha vyspovedať. Nič vážneho, len pre prípad, že sa jej darilo.

Ale jedine vtedy, že sa tam ten zatratený koč dostane skôr ako začne svať. Z hrivy si vytiahla mobil. Možno detský, no efektívny spôsob uskladnenia. S povzdychom sa rozhodla uistiť sa, že Octávia nemárni čas s tou svojou „kamarátkou“. *Zopár kontaktov pri dverách do jej koľaje by malo stačiť...*

Octávia sa cítila byť stratená. Celý deň strávila tým, že posedávala, čítala a študovala. Vinyl sa stále nevrátila. Zopárkrát skontrolovala správy na jej počítači, aby sa uistila, že sa nestalo nič hrozného-

Prestaň, drž pysk, prestaň!

Vďaka Vinylinej absencii si uvedomila, ako veľmi je na svojej frajerke závislá, čo sa každodenného života týka. Bol to prvý deň po mnohých týždňoch, ktorý nestrávili spolu a ona netušila čo robiť.

Slnko zapadlo už pred pár hodinami. Rozmýšľala nad tým, že vlezie do postele, aj keď vedela, že nezaspí. No hocčo bolo lepšie než nečinné postávanie a čakanie na to, kedy sa otvoria dvere.

Hnevala sa na seba, cítila sa pateticky. Jeden deň. Nedokážem bez nej vydržať jediný deň. Čo to asi vypovedá o mojej sile a charakte?e?

Zadné nohy sa jej zatriasli a ona sa zrútila do sedu. Existovalo slovo pre niekoho, kto bol kompletne emocionálne nadviazaný na iného poníka? Možno som parazit?

Spod okna sa ozval rachot. Uši sa jej postavili. Zadívala sa cez zamrznuté sklo, váhajúc, či sa jej to len nezdalo. S vyvinutím malého úsilia, otvorila okno a pozorovala ako do snehu padajú malé ľadové útržky. Previal ňou slabý, no neuveriteľne chladný vietor a okamžite z nej vysal všetko teplo.

Až kým si nevšimla jednorozca so šedo-ružovou čiapkou pod ňou. Srdce sa jej rozbúšilo len pri pohľade na Vinyl. Za pár sekúnd, teplo znova zaplnilo jej končatiny. „Čo robíš tam dole?“ zakričala a mierne zasmiala. Teraz, keď sa veci vrátili do normálu, zabudla na svoje predošlé myšlienky.

„Ššš.“ rýchlo ju utíšila Djka. „Zober si topánky, šálu a veci. Rýchlo!“ Vinyl vyzerala napäto, neustále sa obzerala ako keby páchala zločin.

Octávia sa zmätene zamračila, no spravila, čo jej bolo povedané. Obula si teplé topánky a okolo krku si obviazala šálu. Potom znova podišla k oknu. „Čo sa deje?“ povedala čo najtichšie, tak, aby jej hlas dosiahol Vinyl.

„Pri vchode sú nejaký poníci, ktorý nikomu nedovolia vojsť dovnútra, či vyjsť von. Musia byť

zo školskej ochranky. Jednoducho ťa vyslobodzujem!“ jednorožec sa zaškeril.

Octáviu napadlo, či uvažujú nápodobe. „Ehm, prečo?“

„Mám pre teba darček. Je skoro polnoc, musíme sa poponáhľať!“

Polnoc? Čo má polnoc spoločného s-

Trocha sa upokojila. Moje narodeniny. Och, moja sladká Vinyl.

„Čo chceš, aby som spravila?“ spýtala sa jej, absolútne odhodlaná postupovať podľa hocijakej šibnutej schémy, ktorú Djka vymyslela.

„No, ech, potrebovala by som, aby si vyskočila z okna.“

V poriadku, možno nie absolútne odhodlaná. „Šibe ti?“ mala problém hovoriť potichu.

„Chytím ťa! Ja len, nedostanem ťa cez predné dvere, toto je najrýchlejšia cesta.“

Sladká Celestia, ona to myslí vážne!

„Toto... ja neviem. Toto je trocha moc, Vinyl. Oceňujem, že si si niečo naplánovala... ale ja... neviem...“

„Veríš mi?“

Šedá kobyľka sa z okna pozrela dole, na malé červené očká, ktoré sa na ňu uprene dívali.

Octávia sa zahryzla do pery a prehltla.

Sprosté príručky randenia nespomínali nič o skákaní z okna!

Nohy sa jej napli.

„Vo všetkom.“

Okno preskočila so stisnutými viečkami. Čakala na to ako ju gravitácia strhne dole k zemi a zláme jej všetky kosti v... Heh? Gravitácii to trvalo otrasne dlho.

Na milimeter pootvorila očko, aby zbadala jedno červené, ako na ňu pobavene žmurká. Uvedomila si, že už od začiatku, bez ujmy, stála na zemi.

„Ale zlatíčko. Naozaj si myslíš, žeby som od teba niečo takéto žiadala, ak by bola šanca, že sa niečo pokazí?“

Octávia uložila kopýtko svojej milenky okolo krku a pobožkala ju na líčko. „Ako si si mohla byť istá?“

„V deň, keď som sa sem nasťahovala, som si všetky veci z apartmánu preniesla cez polovicu Manhattanu. V porovnaní s tým si pierko.“ Vinyl jej šťastne vrátila objatie.

Octávia sa náhle cítila veľmi hlúpučko. „Nuž... na to som zabudla.“ priznala. „Pravdu povediac, prekvapila si ma.“

„Občas prekvapím sama seba. Ale, to nie je jediné prekvapenie tejto noci. Alebo, aspoň dúfam, že to bude prekvapenie. Aj keď myslím, že bude dávať zmysel, ak by aj nebolo.“ Vinyl sa odtiahla a zamyslene sa poškrabala na brade. „Teraz neviem čo mám čakať.“

„Dúfam, že v rámci toho tvojho prekvapenia bud' skončíme pred obrovským ohňom alebo pod miliardou perín.“ zatriasla sa čelistka.

„Pre teba zoženiem obe, zlatko.“

„Tomu sa hovorí nebezpečenstvo požiaru.“

„Teba nič len tak ľahko neuspokojí, všakže?“ Vinyl ju potiahla za kopýtko a viedla cestu cez školu.

Keď vyšli do Manehattanských ulíc, už napodobňovali opilcov, opierajúcich sa o sebe, aby si navzájom udržali telesné teplo. Vinyl očividne vedela kam miera, no aj tak to odmietala prezradiť.

„Pokazí to prekvapenie! Vlastne, nie je súčasťou prekvapenia, je to len jeho dejisko.“ vysvetlila Vinyl.

„Ak to to prekvapenie nepokazí, v čom je teda háčik, brániaci mi to povedať?“

„Je to súčasť celku. Rovnako ako jednotlivé noty v piesni.“ jednorožec sa potom niekoľko minút nevysvetliteľne chichotal.

Cesta pokračovala okolo niekoľkých, zvláštne festivalovo vyzdobených pouličných lúč, ktoré Vinyl odmietla vysvetliť.

„To je na inú noc. No je to veľmi zaujímavý príbeh, ver mi.“

Práve vtedy, keď Octávia začala uvažovať o tom, či bolo naozaj dobré rozhodnutie opustiť prikrývku, Vinyl ju štuchla a prebrala ju tak z kráčajúcej kómy, do ktorej sa sama dostala.

„Hej, prdelka. Sme tu.“

Octávia sa zadívala dohora, aby uvidela gigantický dub. Obklopovala ho snehom pokrytá tráva, stromy bodkovali krajinu. Drhla si oči. „Ako sme sa sem dostali?“

„Peši, pamätáš sa? Toto je park na druhej strane mesta, cool, však?“

Octávia sa rozhládla a neochotne uznala, že tu bolo pekne. „Áno, je tu krásne, ale nemohli

sme sem prísť ráno kočom?“

„Chvíľu mi trvalo, kým som prišla na to, čo za darček ti chcem dať. Práve tu som na to prišla, preto som sa rozhodla, že ťa aj tu obdarujem.“

„Prišla na čo?“ spýtala sa potichu, prikračujúc bližšie k Dijke. Bola si istá, že to bude niečo seriózne.

„Ja...“ Vinyl sa zadívala na zem, akoby nebola schopná pozrieť sa jej do očí. „Celé som to mala naplánované. Veľký prejav. Vyhrala by som s ním ceny.“

Octávia sa usmiala. „Nemusiš robiť žiadne prejavy, len mi daj darček.“

Jednorožec zatriasol hlavou. „Prejav, je ten darček. Vlastne, to čo príde po ňom.“ slabo sa zachichotala. „Ale ako sme sem kráčali, uvedomila som si, že darček povie všetko za mňa.“

Vinyl sa priblížila bližšie k svojej priateľke. „Nie je drahý.“

„To mi nevadí.“ zašepkala Octávia.

Vinyl sa k nej pomaly posúvala. „Nie je honosný.“

„Na tom nezáleží.“ teraz už bola úplne uchvátená.

„Sú to len slová.“

„Tvoje slová.“

Vinyl sa jej zadívala do očí, dych sa jej triasol. „Octávia... Ja ťa milujem.“

Čelistka mala razom pocit, že jej exploduje srdce. Z nejakého dôvodu jej oči začali zaplňať slzy, ústa sa jej otvárali a zatvárali. Vinyl sa pritisla bližšie a objala ju.

„Nemusiš to vravieť, ak nechceš.“ zašepkal jednorožec.

Octávia znova získala kontrolu nad svojimi ústočkami.

„Tiež ťa milujem a teraz ma pobožkej ty idiot.“ vyhrkla a chopila svojej priateľky.

„Čo myslíte tým, že tu nie je?“ elegantná kobyła dala na sebe znat' svoju extrémnu nespokojnosť.

Žrebec pred ňou vystrašene prehltoť. „P-prezreli sme izbu, j-je prázdna.“ bol to len lokaj zo stredného manažmentu, ktorého zamestnala z vypočítavosti. Veľa poníkov bolo toho názoru, že

na riadenie firmy, v tomto prípade univerzity, stačilo ovládať vrchnú vrstvu. Takéto zmýšľanie však bolo nesmierne obmedzené. Mať so sebou zopár pracovníkov strednej triedy bolo vždy veľmi nápomocné. Takýto poník bol manipulovaný tak, aby videl posty nad sebou, ale aby ich nikdy nedosiahol. Navyše, nebolo ťažké ich nahovoriť do aktivít po pracovnej dobe.

„Kde len mohla odísť?“ dožadovala sa odpovedi. Zvuk jej koča odchádzajúceho preč začal byť veľmi zreteľný. Tomu idiotovi povedala, aby čakal!

„N-neviem, možno na večeru?“ navrhol žrebec, potiaci cencúle.

„V noc ako táto a k tomu po polnoci?“

„Nuž... uch...“

„Zoženťe mi ďalší koč. Ostatným povedzte, aby sa premiestnili od vchodu do ubytovní sem. Dajte mi vedieť, kedy sa vráti a kto s ňou bude. Nemienim tolerovať žiadne ďalšie prekvapenia.“

„Prekvapilo ma to, Vinyl! Vskutku!“ Octávia sa zachichotala ako kráčali ulicou.

„Naozaj? Si si istá? Napadlo, či si tušila, že sa ti to chystám povedať.“

„Bola som prekvapená. Ver mi. Je to ten najlepší štart zo všetkých narodenín, ktoré som doteraz mala. Cítiš sa teraz lepšie?“

Vinyl poskočila, na tvári sa jej rysoval rovnaký úsmev odvtedy, čo opustili park. „Jep!“

„Och, Celestia. Celú cestu späť budeme musieť prejsť peši, že?“ svaly ju rozboleli už len pri tej predstave.

Jej priateľka si však odfrkla. „Kašľať na to, jednoducho sa stavíme u Bon Bon.“

„Si si istá, že im to nebude vadit?“

„Hej, predsa sme teraz kamošky, nie snád? To prežijú.“

Nie po prvýkrát, Octávia si želala, aby dokázala zdieľať optimizmus svojej partnerky. „Keď vravíš.“ Vinyl znova viedla cestu, prejavujúc nevysvetliteľne presný zmysel pre smer, keď ich do veľkého, temného obchodu priviedla za menej ako dvadsať minút. Počet ozdobených žrdí sa zvyšoval, ako sa blížili. Octávia si želala lepšie osvetlenie, aby obchod videla zreteľnejšie. Aj v noci totiž vyzeral pôsobivo.

Djka hlasno zaklopala na dvere, predtým ako zakliala a zamrlala niečo o hlúpej mágii. Spravila krok vzad, vzala kamienok z chodníka a hodila ho do komína na streche. Octávia fascinovane pozorovala Vinyl ako spravila zopár hlúpučko vyzerajúc výrazov, zatiaľ čo sa koncentrovala. Nakoniec sa na druhom poschodí otvorilo okno, z ktorého vykukla veľmi unavená Bon Bon.

„Nech už je tam dole ktokoľvek a hádže mi tu kamienky, chod' preč, inak zavolám strážu!“

„Ahoj Bon Bon!“ Vinyl ju veselo pozdravila.

Krémová kobylka rozšírila oči ako sa prebrala o trochu viac. „Vinyl? Čo tu robíš tak neskoro? Och, ahoj aj ty Octávia.“ Čelistka jej venovala úsmev typu „ospravedlňujem sa za všetko“.

„Máme za sebou dlhú noc a taaak trochu by sme potrebovali niekde prespať, keďže univerzita je tak ďaleko.“ Vinyl nasadila ten najvíťaznejší úsmev, ktorý mala v zásobe.

Bon Bon prevrátila oči. Vrátila sa späť dovnútra a okno za sebou zavrela.

Octávia si iritovane vzdychla. Nedostatok spánku jej nerobil dobre. „Dobrá práca, Vinyl.“

„Hej, myslela som si, že nás pustí dovnútra. Počkaj, nájdem ďalší kameň.“ skôr ako sa stihla čo i len otočiť, hlavné vchodové dvoj dvere sa vítajúco otvorili.

Bon Bon zívla a kývla na ne. „Pod'te. Rýchlo, skôr ako ujde viac tepla.“

Ako okolo nej prechádzali, Octáva jej darovala rýchle objatie. „Sme ti veľmi vďačné. Dúfam, že to pre teba nie je príliš veľký problém.“

Majiteľka obchodu znova zatvorila a zamkla dvere. „To je v pohode, pospím si až keď zomriem...“ odmlčala sa a potom zamrlala, „...z nedostatku spánku.“

V tme na zemi sa nachádzali rôzne temné veci a predmety. A aj keď bola veľmi zvedavá, Octávia správne usúdila, že teraz na to nebol vhodný čas. Bon Bon ich vyviedla hore po schodoch do matne osvetlenej obývacej izby.

Znova zívajúc, unavená kobyla ukázala na dva gauče. „Lôžko jedna a dva. Kuchyňa je tam, kúpeľňa zase inde. Idem spať do postele.“

Octávia ju nemohla viniť za náhly odchod. Sama o sebe pociťovala silné volanie gauča a očividne aj Vinyl, ktorá sa už na jeden z nich zrútila.

Radšej by tak dôležitú noc strávila v spoločnej posteli. No v momentálnom stave pochybovala o tom, že je ktorákoľvek z nich schopná objektívne posúdiť, čo je dôležité.

Uložila sa na pohodlný, sladko voňajúci gauč a spomalila dych.

Z temnoty zamrmľal Vynilin hlas. „Milujem ťa, spi sladko.“

Octávia zavrela oči a usmiala sa. „Tiež ťa milujem.“

Kapitola dvadsať

Ráno v Bon Boninej domácnosti svojou organizáciou pripomínalo armádu. Octávia spoza polootvorených viečok sledovala ako sa majiteľka obchodu ponáhľa s prípravou. Lýra volala ku kuchynskému pultu na raňajky a hneď ako bola hotová, zaliezla do jednej z kúpeľní. Octávia stále premýšľala nad tým akú rolu prevychovaný jednorožec v obchode spĺňal. Určite neobsluhovala zákazníkov, však? Síce videla aký veľký pokrok Lýra spravila, na teraz by to však mohlo byť viac ako by zvládla.

Vinyl chrápala na gauči vedľa nej a vôbec si nevšímajúca okolitý svet. Asi by tak aj najradšej

ostala niekoľko ďalších hodín. Octávia pociťovala nutkanie vstať a premiestniť sa na druhý gauč, aby si boli bližšie, avšak kvôli ich momentálnej spoločnosti sa rozhodla opačne. Napriek tomu, že teraz boli všetky kamarátky, nechcela pokúšať a posúvať hranice. A maznať sa pred očami ich hostiteľov nebolo tou najvhodnejšou vecou.

Ponáhľanie sa nakoniec spomalilo a obe kobyľky odklusali dole, už rozoberajúc denný program. Z toho, čo vyrozumela, sa pod prízemím nachádzal suterén, v ktorom krémová kobyľka miešala a pripravovala všetky svoje cukrárske špeciality. Už sa nemohla dočkať na to, kedy začne robiť novú várku.

Ponechaná sama v obývačke, Octávia sa konečne posadila a riadne otvorila oči. Všetko malo príjemný pocit domova. Mohla priam cítiť, že aj tá najmenšia ozdoba bola vyberaná s láskou, bez rozmyšľania nad tým, či to bolo „in“ alebo nie. Bon Bon jednoducho vyberala veci, ktoré sa jej páčili a to Octávia oceňovala omnoho viac ako všetok Feng Shui vo svete.

Ubehla už doba čo o móde a štýle rozmyšľala seriózne. Až teraz, keď bola ďaleko od matky si uvedomila ako málo pre ňu tieto veci v skutočnosti znamenajú. Vzhľad dokázal skryť len toľko, avšak skôr či neskôr ho srdce muselo prežiť. A na takomto mieste priam oslepovalo.

Uvedomila si, že má vlastne veľmi veselú náladu. Zliezla z gauča a ponáľahovala si kopýtko. Toto miesto s ich bytom na koľaji zdieľalo mnoho kvalít, ktoré si v predošlú noc nevšimla. Lýrina a Bon Bonina spoločnosť dodávala celej budove rovnaký hrejivý pocit ako Vinylina prítomnosť. Cítila sa tu bezpečne, pokojne. Nebolo sa prečo obávať alebo sa plašiť. Len si užívať prosté potešenie z krásneho zimného rána.

Octávia si zaryla kopýtko do hrivy, len aby zistila, že mobil si zabudla zobrať so sebou. Pokrčila ramenami a odcupotala do kuchyne. *Nevadí, aj tak ho často nepoužívam.* Bon Bon nechala na pulte už pripravené palacinkové cesto, čo ju prekvapilo. Ohľaduplnosť tej kobyly nepoznala medze. Rýchlo našla panvicu a pustila sa do kuchtenia. Vzadu v mysli rozmyšľala nad tým koľko kilometrov bude musieť prejsť, aby spálila všetky tie kalórie z tak nezdravého jedla. Medzitým predná časť jej mysle slušne povedala tej zadnej, nech je ticho, aby si mohla zatratenú vec užiť.

Aj potom, čo boli palacinky hotové, Vinyl stále neprejavovala žiadne známky vstávania. Octávia teda, potom čo spratala riad, svoje dielo zhltala s divokosťou, ktorú jej súkromie

poskytovalo. Len sťažka si spokojne vzdychla, zatiaľ čo jej bruško súhlasne zabublalo. Teraz, po dobrých raňajkách sa vrátila späť ku gaučom a podišla k bledej Vinyl. Po chvíľke, ktorú zaplnila skúmaním okolia, už skôr zo zvyku ako z nejakého logického dôvodu, uložila na Vinyline polootvorené pery sirupový bozk. Slabo sa usmievajúc, odišla do kúpeľne, aby sa osviežila. Perfektný štart perfektného dňa.

Vinyline oči sa otvorili pri zvuku zatvárajúcich sa kúpeľňových dverí. *Prečo sú moje pery také sladké?* Silnejúce slnečné lúče, prichádzajúce cez okno na prednej časti budovy, ju prinútili zažmurkať. Inštinktívne sa poobzerala, hľadájąc Octáviu. Pri zistení, že jej milenka chýba, zastonala a hlavu znova trepla dole. Prebúdzanie sa vedľa Octávie, bolo jediným dôvodom, prečo vôbec rána tolerovala. Avšak odoberte to a jediné čo vám ostalo boli boľavé oči a mŕtve svaly.

Zvuk padajúcej vody začínal byť pomaly, ale isto zreteľný. Vinyl otočila svoj spomalený pohľad za zdrojom. Predstava Octávie v sprche ju rýchlo zobudila. Ihneď pocítila povedomé, slabé záchvevy cestujúce dole jej chrbticou. Sprvu sa tam chcela vtrhnúť a prerušiť svoju milenku, keď v tom ucítila vôňu palacínok prechádzajúcu ponad kuchyňu. Žalúdok sa jej začal sťažovať a okamžite prevzal kontrolu nad jej telom. Pustila sa teda do vyšetrovania.

Tanier plný palacínok bol pre ňu ako dar z nebies. Bez váhania sa do nich pustila, berúc si do úst toľko, koľko sa jej tam len zmestilo. V univerzitnej kuchyni sa im nikdy nepodarilo ukuchtiť nič úžasného, hlavne preto, že polovica spotrebičov tam bola pokazená. Preto bola osviežujúca zmena, namiesto kráčania studenou ulicou do miestnej kaviarne, viac než vítaná. Celestia, úplne zabudla na chuť dobrých domácich palacínok.

Potom čo sa zotavila z chuti vyvolávajúcej orgazmus, utrela si ústa a preklusala izbou. Pred chvíľou začula slabnúci prúd vody. Zopár chumáčov pary vyliezlo spopod dverí a následne sa zavírali ako ich Octávia na druhej strane vyrušila. Vinyl dvakrát zaklopala a otvorila dvere.

„Och! Ehm, obsadené!“ práve si hrivu balila do uteráka, prichádzajúceho preto nevidela. Vinyl sa uškrnula a vstúpila dovnútra. Bokom tresla do dverí, aby nahromadené teplo nemalo kam ujsť.

„Bon Bon?“ violončelistkine pery sa stiahli, keďže sa jej nedostávalo žiadnej odozvy. Nestrácajú ani sekundu, Vinyl sa naklonila a pobožkala ju. Pre srandu ostala pritisnutá trocha dlhšie. Keď sa oddelili, Octávia sa viditeľne snažila neusmievať. „Modli sa, aby si to bola ty, Vinyl.“

„Milé od teba, že na mňa budeš myslieť aj pri bozkávaní sa so zvláštnymi kobylami.“ Vinyl šťuchla svoju priateľku do nosa.

Octávii sa konečne podarilo poriadne umiestniť uterák, odhaľujúc tak svoje veľké, nezbedne žmurkajúce fialové oči. „Čo spraviš. Zdá sa, že ma práve také priťahujú.“ pristúpila bližšie k Vinyl a na tú najkratšiu sekundu si otrela pery o tie jej. Následne vybehla z kúpeľne von, ponechávajúc Djku s našpúlenými perami, samotnú v miestnosti. Po chvíli si Vinyl rozpačito odkašlala, cítiac sa tak trocha hlúpo a nasledovala svoju milenku.

„Je to nádherný apartmán, všakže?“ zavolala na ňu Octávia, vyzerajúca na ulicu pod nimi cez veľké okno.

„Yeah. To sa musí uznať, troška im aj závidím.“ priznala Vinyl a pridala sa k pozorovaniu.

„Aj tak mám stále radšej naše miestočko.“ Octávia ťukla bokom do toho Vinylinho, vyvolávajúc tak na jej tvári hrejivý úsmev.

„Súhlas.“ po momente Vinyl dodala: „Myslím, že by sme mali vyraziť späť. Už prahnem po sexovaní.“

„Jemná ako vždy.“ Octávia si znášanelivo vzdychla, z hlavy si zhodila uterák a uložila ho na blízku kopu bielizne. „Asi by sme mali ísť. Nechceme predsa pretiahnuť našu návštevu, či?“

Spoločne si na seba natiahli svoje zimné oblečenie. Vinyl si ani len nepamätala na to, že by si vyzúvala topánky. Keď boli hotové, odcupotali dole schodmi. Obchod bol tichý, deň sa ešte poriadne nezačal. Z podzemia však vychádzali zvuky ťažko pracujúceho poníka. Lýra stála vo výklade a pomocou mágie niektoré z ukážok uvádzala do pohybu. Keď si párik všimla, vítajúco na ne kývla. „Vyrážate?“

„Áno, nechceme sa vám motať medzi kopytami, keď začnú prichádzať zákazníci. Mimochodom, je to tu nádherné.“ povedala Octávia, zatiaľ čo jej oči stále hodovali na pestrofarebných nápisoch a dekoráciách.

„Vďaka. Najlepšie bude, keď nebudete Bon Bon vyrušovať. Potrebuje sa sústrediť pri výrobe

produktov, ale dám jej vedieť, že ste odišli.“

Keď prešli okolo Lýry, Vinyl sa zastavila a vystrela k nej kopýtko. Po krátkom zaváhaní, Lýra doň ťukla tým svojim. Nebolo potrebné povedať nič viac, a tak rýchlo opustili obchod. Vzduch vonku bol prekvapujúco teplejší než očakávali. A to aj napriek tomu, že sneh neustále pokrýval zem. Zopár odvážnych poníkov sa potulovalo ulicami. Medzi nimi hlavne nešťastné duše, ktoré museli dochádzať takto skoro. Párik vyrazil smerom, vedúcim k univerzite, užívajúc si ochranu svojich topánok pred bielym, všetko pokrývajúcim, práškom. Vychádzajúce slnko sa začalo oslepujúco odrážať od bielych striech, vďaka čomu ulice svietili spôsobom, ktorý Vinyl nikdy predtým nevidela.

„Mala som si zobrať okuliare.“ zamrmlala, žmúriac na ostrú žiaru.

„Vždy som uvažovala, aké by to bolo, nechať si roztaviť sietnicu. Dnes je asi môj šťastný deň.“ dodala Octávia, zdvíhajúc kopýtko, aby si zatienila oči.

„Budeme slepé spolu. Môžeme si okolo krkov obmotať lano a viesť jedna druhú.“ zachichotala sa Vinyl.

„Slepá vedúca slepú? S mojím šťastím spadneme do nejakej jamy a už sa z nej nedostaneme.“

„Aspoňže spoločnosť bude dobrá.“

V čase, keď sa vrátili do školského areálu, slnko už vystúpilo do štvrtiny oblohy. Mesto sa skutočne prebudilo. Našťastie, uhol, pod ktorým prichádzali k Univerzite bol v rovnakom smere ako oslepujúce lúče. Sladká to bola úľava. Sledovali študentov opúšťajúcich fakultu. Ako žmúria a tienia si oči. Pred vchodom do školského areálu stáli dvaja žrebci, jeden na každej strane. Oči im naplňali slzy, keďže si ich stoicky odmietali zakryť. Ako Vinyl viedla cestu okolo nich, premýšľala nad tým, či sa teraz vôbec dokážu na niečo sústrediť. No pri pohľade na ich krvavé, tvrdohlavé oči, to tak nevyzeralo.

Ako vošli na hlavný dvor, nedokázala si pomôcť, len ich obdivovať. „Tie bezpečnostné stráže tam vzadu sú teda poriadne odhodlané, heh?“

„Odhodlané? To je jeden spôsob ako ich opísať. Hlúpe, to je druhý.“ Octávia zatriasla hlavou.

„Seriózne, prečo si jednoducho nezoženú nejaké slnečné okuliare?“

Trávnatý dvor momentálne nevyzeral veľmi tráv nato. Aj on bol, spolu so všetkými ostatným vonku, pokrytý snehom. Keď sa naň chystali vkročiť, smerom k študentskej dedine, Octáviu

zasiahla myšlienka.

„Och, Vinyl...“ spýtala sa sladko.

„Áááno?“ odpovedala Djka opatrne.

„Predtým ako pôjdeme k nám, mohli by sme sa zastaviť v Psychovej kancelárii?“

Vinyl klesli ramená a nahodila svoj najlepši šteňací pohľad. „A-ale... čo moja túžba...?“

„Na to ešte bude kopa času. Prosím? Mám predsa narodeniny.“ hneď ako posledné slovo opustilo jej ústa, vedela, že vyhrala.

Vinyl ožila, zobrala jej kopýtko do toho svojho a nahodila čo najpresvedčivejší Canterlotský výraz. „Ale samozrejme! Pri takto významnej udalosti dostane moja Lady čo si len zmyslí!“

Sťažka schovávajúc chichot, spoločne sa vybrali k budove, v ktorej mal Psych svoju kanceláriu. Octávia pocítila bodajúci smútok, keď Vinyline kopýtko pustilo to jej. Vedela, že Djka sa len uisťuje, že vo vnútri nevzbudia príliš veľkú pozornosť, napriek tomu jej však nesedelo, že po všetkých tých ľahkovážne strávených mesiacoch museli byť aj naďalej opatrné.

Hneď ako vstúpili do budovy, recepcná na ne uprela svoj pohľad. Zdalo sa, že úplne zabudla na žrebca pýtajúceho sa na cestu do archívu. „Och, Octávia! Tu ste. S hlavou zdvihnutou!“ pokúsila sa vyzerat' úprimne, no jej oči prezrádzali opak.

„Ďakujem vám?“ Octávia si vymenila pohľad so svojou priateľkou, ešte predtým ako začali prichádzať ku schodom. Zvláštne správanie pracovníkov v tejto budove rozoberali už predtým, ale len okrajovo. V hlave si spravila pomyselnú poznámku, že to v budúcnosti musia rozobrať detailnejšie.

Zo Psychovej kancelárie sa ozývali hlasy, to ich však neodradilo. Nebolo to po prvýkrát čo by ho prerušili pri niečom dôvernom. Vlastne, technicky by to bol druhýkrát. O to však nešlo. Psychológov hlas tentoraz sprevádzal dospelý, ženský. Ako sa pomaly približovali ku dverám, hlasy boli zreteľnejšie... a Octáviine srdce pohrozilo výbuchom.

„Viem, že za tebou prišla, Psych. Ani len sa mi nesnaž o tom klamať.“ povedala jej matka. Hlas mala klzký ako masťná voda.

Octáviine kopytá boli razom prirastené k zemi. Natiahla sa za okolo nej prechádzajúcim modrým chvostom. Ústočkami ho chytila a bielu kobyľu pritiahla späť k sebe. Vinyl nechápala, až kým si nevšimla výraz na priateľkinej tvári.

„Si si istá?“ spýtala sa. Octávia len prikývla. „Musíme sa odtiaľto dostať, ihneď.“ Octávia znova prikývla, tentoraz dost' skrehnuto.

Nie teraz. Prosím, len nie teraz.

Ozval sa Psychov hlas. „Recepčná, všakže?“

„Vskutku. Jednoduché, no účinné.“ znova mu odpovedal jedovatý jazyk.

„To bol vždy tvoj štýl. Žiadne afektované slová, žiadne strácanie času, len aby ti tvoja korisť neušla. Vždy si prekukla všetky pokusy, snažiace sa vyhnúť tebe a tvojim plánom.“

Octávia si s úľakom uvedomila, že skôr ako Vinyl potiahla späť, mohlo ju byť na pár okamžikov vidno. Diery medzi dverami a zárubňou boli dostatočne veľké na to, aby sa cez ne dali rozoznať farby. Psych by ich určite spoznal. Bolo možné, že počas tej milisekundy, na ktorú bola Vinyl viditeľná, si psychológ uvedomil kto to bol a kto s dotýčným asi bol? A následne sa aj rozhodol ich nenápadne varovať? Kto dokázal premýšľať tak rýchlo?

Počkať. Zažmurkala. Práve som to spravila ja!

Bez toho, aby ďalšiu sekundu márnili myšlienkami, dovolila Vinyl, aby ju tiahla späť chodbou. Obe sa snažili nevydávať žiadne zvuky. Vo chvíli ako sa dostali späť ku schodom, dvere do kancelárie sa otvorili a spoza nich vyšlo kopyto modré ako obloha.

„Nezastavia ma ani len všetky lichôtky vo svete, Psych. Zistím čo si s ňou rozoberal, aj keby som kvôli tomu mala získať spis.“

Skôr ako stihla spraviť ďalší krok, tútor jej rýchlo odpovedal. „Myslíš snád' tento tu?“ poznámka prinútila hrôzu naháňajúcu kobylu zastaviť sa. To dodalo dvojici dost' času na to, aby skrčene zliezla dole na schody, do relatívneho bezpečia. Ako sa tam tak krčili, a snažili sa upokojiť, predtým ako cez vestibul ujdú von, začuli matkin iritovaný hlas.

„Je to len kus papiera, na ktorom je napísané „ha, ha“. Prestaň márnit' môj čas.“

Ako kráčali ku dverám, stačili začuť psychológov chichot. Recepčná, s nemiznúcim úsmevom na tvári, sledovala ich odchod.

V tej sekunde ako znova vyšli do zimy, Octávia sa cítila akoby sa zobudila, potom čo ju poliali studenou vodou. Vinyl ju bleskovo začala viesť cez dvor, smerom k ich domovu. Čelistka ju však ihneď zastavila. „Ešte nemôžeme ísť späť na koľaj. Nepočula si? Tá recepčná povie mojej matke, že sme späť v škole!“

Vinyl sa zastavila a uhryzla sa do pery a následne sa okolo seba opatrne poobzerala. „Čo teda spravíme?“

„Ja... potrebujem čas na rozmyslenie. Musíme ísť niekam, kde budeme v bezpečí.“

Vinyl rázne prikývla. „Bon Bon. Pochopí to.“

Octáviine rokmi trénované mravy na ňu kričali, že vrátiť sa späť by bolo nanajvýš neslušné, podobné myšlienky však odstrčila bokom. Toto nebolo o mravoch, ale o priateľoch, a ak sa o priateľoch niečo naučila, tak je to to, že si vždy snažia pomáhať.

Nepříjemný pocit v žalúdku jej naznačoval, že bude potrebovať všetku pomocou, ktorej sa jej len dostane.

Psych sa zadíval z okna kancelárie, obočie mal zvrátené starosťami. Vinyl spolu s Octáviou sa zjavili v ten najhorší možný moment. Ak by mal pár extra minút navyše, možno by sa mu aj podarilo odvieť tú zatratenú kobyľu od jej hlúpeho lovu. Všetko sa však zvrátilo a ona bola teraz odhodlanejšia ako kedykoľvek predtým. Nakoniec sa však naschvál „preriekol“ a prezradil jej, že k spisom má prístup aj recepčná. To mu zabezpečilo pár minút úľavy.

„Psych?“ spýtal sa žrebec stojaci vo dverách.

„Ach, Lush. Tu si. Pod' ďalej.“ Psych ukázal oknu chrbát, aby sa mohol pozrieť na svojho host'a.

„Mám pre teba ten spis. Octávia, áno?“ Lush položil hromadu papierov na stôl.

„Áno, to je on. Výborná práca! Prezrad' mi, ako recepčná reagovala, keď si si ho od nej pýtal?“

„Bola veľmi roztržitá. V momente ako dovnútra vošli dve študentky si ma úplne prestala všímať.“

„Och, to máme šťastie. Získal si mi vzácných pár minút, Lush. Som ti vďačný.“

Žrebec očervenel a poškrabal sa na zátylku. „N-nič to nebolo, Psych. Hocičo, hocikedy, naozaj.“ s trápnyim chichotom vyšiel von z kancelárie.

Zaujímalo by ma, či jeho žena vie, že je homosexuál. Psych nad tým začal uvažovať no rýchlo sa sfackal. Sústred' sa!

„Prosím dnes, prosím dnes.“ mrmlal si ako otváral spis. Úplne navrchu sa ako maják vynímalo Octáviin dátum narodenia. Psych sa zaškeril. Úľava zaplavila jeho hrud' akoby to bola horúca čokoláda odháňajúca chlad.

Práve, ako na zavolanie, prah dverí prekročilo temnomodré monštrum s bleskami v očiach. „Žiadne ďalšie vtipy, Psych. Povedala mi, že len ty máš kľúč k študentským spisom, a že po jeden z nich práve niekto šiel. Vidím, že jeden z tvojich bláznivých priateľov získal spis rovno pod mojím nosom. Daj mi ho.“ v hlase nebola ani len známka žiadosti.

„Nuž,“ Psych sa ležérne poškrabal na brade, vediac, že ju to rozzúri, „vlastne si nemyslím, že môžem.“

„Čo prosím?“ táto kobyľa rozhodne nebola zvyknutá nezískať to čo chcela.

„Vzhľadom na to, že Octávia je po minulej polnoci legálne dospelá, nemáš právo na prístup do jej osobných spisov.“ povedal, držiac si konverzačný tón. Nebolo treba žiadnych provokácií, jeho slová boli tak dôrazné ako bolo treba.

„Ako jej matka-“

„-máš právo požiadať Octáviu o povolenie, ale to nie je možné, keďže tu nie je.“

Kobyľa stihla pery, toto nešlo podľa jej očakávaní. „Ak existuje podozrenie, že má dieťa nejaké psychické problémy, rodičia majú dovolené sa spolu so psychológom do spisu pozrieť. Octávia viditeľne nemá v hlave všetko v poriadku.“

Psych si odfrkol. „Podľa mňa je v poriadku. Vieš, som jej psychológ.“

„Rozhodne si zaujatý a neschopný podať racionálny názor.“ útočila zo všetkých strán, neochotná stiahnuť sa.

„Mýliš si dôvernosť klienta so zaujatosťou. Veľmi rád by som vám pomohol, ale čo sa tohto prípadu týka, mám zviazané kopytá. Prepáčte, madam. Taký je zákon.“

Konečne, kobyľa stíchla. Iba naňho hľadela tými nenávisťnými očami, čo ho viac než trochu znervózňovalo. „Toto budeš ľutovať, Psych. Dúfam, že tu pracuješ nerád.“

S tými slovami mu ukázala chrbát a vybúrila sa na chodbu, kde mu zmizla z dohľadu. Teraz, keď nebezpečenstvo konečne pominulo, Psych sa zvalil do kresla a zhlboka vydýchol všetok vzduch, o ktorom ani len nevedel, že ho zadržiava. Úškrn náhle rozrezal jeho pery. Aj keď mu bolo jasné, že oľutuje každé jedno slovo, ktoré teraz povedal, nedokázal si pomôcť, len sa

potichu chichotať a pohodlne sa oprieť.

„Och bohyňa! To bolo lepšie ako sex!“

Kapitola dvadsiata prvá

Octávia bola pohltená obavami. Nervózne sa prechádzala po Bon Boninej obývačke a v koberci zanechávala odtlačky. Majiteľka obchodu jej a Vinyl láskavo dovolila ostať tak dlho ako len budú potrebovať. Povedala, že ju stačil presvedčiť pohľad na Octáviinu tvár. Obava v Bon Boniných očiach jej vyhnala slzy. Vďaka tomu, že jej matka bola nablízku, si spomenula na mnoho vecí, ktoré sa horko ťažko snažila pochovať, vrátane pocitu izolácie. Pripomienka, že má lojálnych priateľov bolo presne to čo potrebovala.

Vinyl postávala v jej blízkosti a s boľavými očami ju pozorovala. Bolo nepríjemné vidieť, že ani Djka nevie ako jej pomôcť. V minútach potom čo urýchlene opustili školu, Vinyl vyskúšala všetko čo ju len napadlo, dúfajúc že niečo zaberie.

„Ujdeme z mesta.“ navrhla odhodlane.

„Vieš, že nemôžeme.“ odpovedala jej Octávia.

„Zmeníme si typ štúdia na externé a budeme študovať na diaľku.“

„Tvoj počítač je stále v našej izbe.“

„Nafingujeme našu smrť?“

„To nič nevyrieši.“

Ako hodiny plynuli, nakoniec skončili spoločne schúlené na jednom z gaučov. V hlavách sa im zjavovali obrazy vytvorené úzkosťou a zúfalstvom. Vinyl priam videla ako je Octávia odtiahnutá jej matkou preč na nejaké vzdialené sídlo, kde je znova uvrhnutá do samoty a izolácie. Predstava jej sladkej, kreatívnej a zábavnej milenky znova pod zámkom, bolo dosť na to, aby sa Vinyl začala triasť bezmocným hnevom. Aké monštrum by sa k svojmu vlastnému dieťaťu správalo takto?

Octávia zase videla chladného, neosobného psychológa, ktorý jej vraví, že Vinyl vlastne nemilovala, perfektne formulovaným, monotónnym hlasom, zatiaľ čo jej matka súhlasne prikyvuje. Videla Vinyl osamotenú v uličke za barom, ako vytáča jej číslo, no nedostáva sa jej

žiadnej odpovede. Noc pomaly starne a snehu pribúda. Videla svojich priateľov ako uvažujú nad tým kam zmizla, ako im mesiac, možno dva chýba a následne na ňu pomaly, ale isto zabúdajú. Ani len nedokázala nazbierať dostatok sily na to, aby si nad tou predstavou poplakala.

Zo všetkého najviac však videla svoju minulosť a prítomnosť, obe idúce od nej idúce dvoma rôznymi smermi. Jej minulosť bola kontrolovaná a monitorovaná ako keby bola súčasťou experimentu na vytvorenie perfektnej dcéry. Znalej mravov, ľahko manipulovateľnej, úplne závislej a múdrej, no nie zas tak, aby bola schopná premýšľať sama za seba... naozaj sa jej matka pokúšala o toto? Lúbila ju vôbec alebo voči nej niečo cítila?

Prečo som sa vôbec narodila, ak mi nie je dovolené žiť?

Celkom zvláštne, tá myšlienka sa v nej vznietila ako prvá iskrička ohňa. Prečo jej nebolo dovolené žiť? Rozhodne to nebolo kvôli jej bezpečnosti. Vyskúšala to! Žila sama o sebe šesť mesiacov bez toho, aby sa jej niečo stalo! Okúsila život a priateľstvo aj bez hrôzostrašných následkov. Ale časť života, ktorá jej chutila najsladšie, bola nezávislosť. Všetky tieto veci vyskúšala z vlastnej vôle a podľa vlastného uváženia. Plameň v jej vnútri silnel a rástol spolu s jej uvedomením si.

Teraz keď okúsila aké to je naozaj žiť... sa nemohla vrátiť späť. Jej život pred univerzitou bol ako topenie sa a každý mesiac, ktorý strávila s Vinyl bol ako dúšok vzduchu, prenikajúci jej do pľúc a pomáhajúci jej zreteľne uvažovať. Jej vnútorní oheň teraz zúril, nedal sa kontrolovať a to sa mu páčilo. Octávia vedela, čo musí spraviť. Bola to jediná cesta.

„Vinyl.“ povedala nahlas „Pozhováram sa s mojou matkou. Sama.“

Jej milenka, tak sladká, podporujúca a láskavá sa na ňu pozrela s očami otvorenými dokorán. „Čože?! To je zatiaľ ten najhorší nápad!“

Od dverí, za ktorými sa nachádzalo schodisko vedúce smerom nadol sa ozval tretí, ustráchaný hlas. „Aký nápad?“ spýtala sa Bon Bon.

Octávia naznačila Vinyl, aby neodpovedala, no až príliš neskoro. „Octávia chce ísť za svojou matkou! Po všetkých tých problémoch, ktorými sme si museli prejsť prešli, len aby sme sa jej schovali!“

Bon Bon sa úzkostlivo zahryzla do pery. „Ozaj si nemyslím, že je to dobrý nápad.“

„Vidiš?“ Vinyl mávla na smotanovú kobyľku, aby ilustrovala jej argument.

„Myslím si, že by to mala spraviť.“ povedala Lýra potichu, ako vchádzala do miestnosti. Obe kobyly voňali po cukre a sladkostiach. Octávia prikývla a prejavila tak svoju vďačnosť. „Tvoja matka je zdrojom všetkých tvojich problémov. Čím skôr sa s ňou vysporiadaš, tým skôr sa vy dve vrátite späť do normálu.“

„Odtiahne ťa odo mňa preč!“ povedala Vinyl zúfalo.

Octávia však zatriasla hlavou. „Len ak jej to dovolím. A to rozhodne nemám v pláne.“

„Pôjdem s tebou. B-budem s ňou bojovať!“

„To nič nevyrieši.“ Octávia sa natiahla a jemne sa dotkla Vinylinho líčka. „Milujem ťa, no musím sa s ňou porozprávať osamote. Pomohla si mi s oveľa viac vecami ako si si vedomá. Bez teba by som nikdy nebola schopná spraviť niečo takéto, preto ťa prosím, ver mi.“

Jej slová zneli tak precítene, až mala Vinyl pocit, že jej horia oči. „Milujem ťa kobyľka. Stále je to otrasný nápad, ale milujem ťa.“ povedala chrapľavo.

Lýra si odkašľala. „Možno by som vedela o niečom, čo by ti pomohlo pochopiť to, Vinyl.“

Bon Bonine uši sa razom vzpriamili, akoby chcela niečo namietnuť, ale Lýrin pohľad ju razom umlčal. „Pred pár mesiacmi, keď som začala na univerzite, bola som totálne hovado. Vedela si to lepšie ako ktokoľvek iný, teda možno až na Bon Bon. Na tom ale nezáleží. Vďaka svojmu otrasnému zmyslu pre humor som bola hnusná ku všetkým okolo mňa.“

Od každého poníka, ktorý sa so mnou snažil priateľiť som nakoniec ušla a najhoršie na tom bolo, že som vôbec nevedela prečo to robím. Našťastie pre mňa, Bon Bon sa nikdy nedokázala len tak vykašľať na zlých poníkov.“ krémová kobyľka to prehltla, no usmiala sa ako Lýra pokračovala. „Pomohla mi stať natoľko silnou, aby som videla aká som v skutočnosti bola a následne mi aj pomohla zmeniť sa. Neviem či je to vidno, ale nie som ten istý poník, ktorým som bola na začiatku roka. A... predpokladám, že Octávia tiež nie.“

Vinyl sa dívala na svoju lásku. V slovách jej niekdajšieho nepriateľa sa skrývala pravda. „Yeah... je, ale nie je.“

„Presne.“ prikývla Lýra. „Síce nepoznám celý príbeh medzi vami dvomi a úprimne, vyzerá to akoby ste sa v našich životoch len tak náhodne zjavili. No stavila by som sa, že si jej pomohla stať sa takou kobyľou, akou je dnes. Čo teraz musíš spraviť je veriť jej, že je dostatočne silná na to, aby to zvládla. Rovnako ako Bon verí mne, že sa zo mňa znova nestane sviniar.“

„Verím jej,“ začala Vinyl a rýchlo sa otočila na Octáviu „verím ti. Verím, že dokážeš svoju matku prekecať. Neverím však sama sebe.“ pristúpila bližšie. „Možno si si to už všimla, ale keď príde na teba, som veľmi ochranárska.“

„Naozaj?“ spýtala sa Octávia spoza úškrnu.

„Yeah. A možno som aj mala zopár predstáv o tom ako som tvojej matke vyprášila kožuch.“

„Ach. Takže chceš byť tou, ktorá sa s ňou stretne?“

„Ani nie. Radšej by som ju nestretla nikdy. Ja len... kurník, ani len netuším čo vlastne chcem.“ frustrovane dupla kopýtkom o zem. „Ja len nechcem, aby ti niekto ublížil. Viem, že je to v rozpore s tým, že ti verím, ale-“

Octávia ju utíšila rýchlim bozkom. „Chápem ťa, no aj tak to musím spraviť sama.“

„Len mi prezrad’,“ povedala Vinyl potichu, zarazená príjemným bozkom, „prečo je taká suka?“

Všetci na ňu náhle upreli zvedavé pohľady, zatiaľ čo Octávia si smutne vzdychla. „Asi by som sa s vami mala podeliť o to čo viem.“ začala sa prechádzať po izbe, zatiaľ čo sa hrabala v spomienkach. „Podarilo sa mi zozbierať zopár informácií od klebetiacich slúžok a pracovníkov-hej!“ vyhrkla, keď si Lýra a Bon Bon vymenili pohľady. „Ja som ich na to predsa nenajala!“

„Nič také sme ani nepovedali.“ zamrmlala Lýra a Bon Bon zároveň s ňou povedala: „Chápeme.“

„Takže.“ Octávia si zamyslene žula peru. „Vtedy som bola len malá kobyľka, ale pamätám si ako som započula rozhovor medzi dvoma pomocníkmi“

Octávia sa vkrádala po chodbe. Jemný koberec tlmil jej kroky. Nenávidela lekcie takto skoro ráno! Chcela ísť von pozorovať pegasých záhradníkov ako držia oblaky od sídla. Proste to nebolo fér. Došla k otvoreným dverám a nakukla dovnútra. Ak by ju nejaká slúžka nachytala pritom, ako sa schováva pred tútorom, okamžite by to šla žalovať jej matke. Nedalo sa veriť žiadnej z nich, to vedela z osobných skúseností.

V malej čajovni boli dvaja nečinní sa zhovárajúci žrebci. Boli to noví pomocníci, posledná dvojica bola poslaná preč kvôli zlej rade alebo niečomu podobnému. Octávia nehybne stála a počúvala.

„Rozhodne najdivnejšia ponuka práce akú som kedy dostal,” zachichotal sa jeden z nich, “ale keď ti zaklope na dvere, jednoducho ju nedokážeš odmietnuť.”

„Hovor mi o tom.” odpovedal mu druhý žrebec, ktorý znel omnoho vystresovanejšie ako jeho kolega. „Spravil som si výskum jej práce, vieš. Je chladná ako ľad. Zdá sa, že bývala rovnako naivná ako tá jej kobyľka. Chcela byť herečkou alebo nejakou umelkyňou, netuším, niečo snové. Niečo sa však stalo a náhle je z nej podnikateľka, ktorá sa priateli s vysoko postavenými poníkmi a so šíalenou odhodlanosťou sa reže konkurenciou.”

„Kurník. Čo sa stalo?”

„Netuším. No nech to bolo čokoľvek, poriadne to s ňou zatočilo.” trasúc sa si odpil zo svojho pohára.

Vinyl zapískala. „Zdá sa, že tu má niekto problémy.“

Lýra a Bon Bon ostali slušne ticho. Octávia im venovala znudený úsmev. „Nie je to však nič nové, nemyslím si, že nám to pomôže.“

„No... možno aj áno.“ povedala Vinyl, zamyslene si škrabúc bradu. „Je zvyknutá byť tou, ktorá dáva rozkazy, že? Teda, z toho čo som videla, usudzujem, že taká je celá jej osobnosť. A o svojej minulosti ti sama nepovedala, všakže nie?“ Octávia zatriasla hlavou. „Potom neočakáva, že budeš poznať drobné, bolestivé detaily. Možno by si jej mohla pripomenúť časy, keď nemala nad všetkým kontrolu. To by ju mohlo prinútiť zmeniť útok na obranu.“

Octávia otvorila ústa, aby namietla, no o chvíľku neskôr ich znova zatvorila. „To je... naozaj dobrý nápad, láska.“ vyzerala byť trochu prekvapená až sa Vinyl začervenala.

„Dávnejšie, keď sme sa ešte hádali, som od Psyha dostala dobrú radu ako sa ti dostať pod kožu. Povedal mi, že si vraj citlivá na svoju hrivu a že by som sa mala zamerať na ňu.“

„...A namiesto toho si mi poslala kompliment. Rozmýšľala som nad tým ako ťa to napadlo.“ Octávia náhle pocítila tak silnú náklonnosť voči Vinyl, až ju rozbolela hrud'. Odkasľala si. „Nuž, zdá sa, že jej predsa len nebudem čeliť neozbrojená.“ pár si vymenil pevný úsmev.

Bon Bon si nervózne oblizla pery. „Nechcem byť tou, ktorá všetkým kazí náladu, ale tvoja matka je stále tou, ktorá ti platí tvoju výučbu, stravu a všetko s tým spojené.“

„Och, odstrihne ma a nemyslím si, že sa tomu dá nejako predísť. Rozhodne nebudem môcť

ďalej bývať na akademickej pôde.“

Lýra s Bon Bon si tentoraz vymenili veľmi seriózne pohľady, kým si smotanová kobyľka konečne nevzdychla.

„Ponúkla by som ti bývanie tu u nás, ale máme len dve spálne...“ bolo vidieť, že ich hostiteľka sa kvôli tomu cítila trochu trápne.

„Chápem, netráp sa tým. Nechcem byť bremenom, vymyslím niečo iné.“

„Musíme nájsť nejaký spôsob ako naškrabať zlatky.“ zamrmlala Vinyl.

Po chvíli ticha sa Octávii narovnali uši. „Je jedna vec, ktorú by som mohla spraviť...“ povedala pomaly. Vinyl prestala s prehrabovaním mysle a nádejne sa jej zadívala do očí. „Mohla by som odložiť polrok.“

„Odložiť?“ spýtala sa Vinyl.

„Odložím semester a nastúpim budúci rok.“

„Akoby to pomohlo? Stále by z teba bol bezdomovec.“

Zdalo sa, že Bon Bon rozumie. „Och! Môžeš si nájsť prácu na plný úväzok a za šesť mesiacov našporiť dosť peňazí na to, aby si mohla za všetko zaplatiť!“

„Polročná pláca by to mala pokryť.“ povedala Lýra, pripájajúc jej súhlas spolu s prikývnutím.

„Áno, paráda,“ povedala Vinyl sucho, „a medzitým budeš žiť kde? Na ulici? A čo sa stane, keď sa dostaneš na univerzitu a už nebudeš pracovať? Ako za všetko zaplatíš potom?“

„Budem si musieť nájsť nejaký byt. Niekde lacno, len na pár ďalších mesiacov. Avšak aj potom budem musieť platiť za jedlo... a účty...“ Octávia cítila ako sa jej nádejný plán rúti a Vinyl to na nej mohla vidieť.

„Pomôžem ti,“ povedala rýchlo, „je to už doba čo som mala koncert. Povedala by som, že je na čase sa vrátiť späť do hry. Nepočítala som to, ale malo by to postačiť na jedlo a účty pre viac ako jedného poníka.“ a nakoniec dodala: „Predtým ako som skončila som sa stávala celkom populárnou. Ak by som sa dostala ešte vyššie, mala by som byť schopná platiť aj nájom.“

„To by si spravila? Len tak mi dať všetok svoj zárobok?“ Octávia bola šokovaná. Emocionálna podpora bola jedna vec, ale dať niekomu všetko čo zarobí bola úplne iná vec.

Vinyl vyzerala zmätene. „Nuž, áno. Prečo nie?“ skoro bola povalená na zem prudkým Octáviiným objatím.

„Si tak úžasná, keď robíš veci samozrejme.“ zašepkala a silno pobožkala Vinyl na líčko.

„To je od teba veľmi štedré.“ povedala Lýra ticho. „Také niečo sa nedá nerešpektovať.“

Bon Bon sa žiarivo usmiala na pár a objala Lýru. „Och, toto je tak sladké.“

Zatiaľ čo sa ich priateľky rozprávali, Vinyl si nedokázala pomôcť a nervózne zašepkala do Octáviinho uška. „Bude to na prd, bývať oddelene.“

„Viem. Ale bude to len na šesť mesiacov, aj tak budeme obe zaneprázdnené robotou... bude to ťažké, láska.“ Octávia cítila nesmiernu záťaž na srdci, no jej vnútorný plameň to aj tak neuhasil. „Nie je to perfektné, ale taký bude náš život teraz. Zvládneme to. Dáme to.“ Vinyl ju stisla silnejšie, aby prejavila svoj súhlas. Ako sa ich objatie uvoľňovalo, Octávia sa zadychčane zachichotala. „Asi by som sa mala naučiť, ako sa píše životopis.“

Bon Bon zatriasla hlavou, na tvári mala úsmev. „Nemyslím si, že nejaký budeš potrebovať. Ako by sa ti páčilo pracovať v malej, ale zato rýchlo sa rozrastajúcej cukrárni? Máme len pár zamestnancov a hodil by sa nám niekto, kto je schopný plánovať.“

Lýra sa usmiala. Na jej tvári to moc nesesedelo, napriek tomu to bol vd'ačný pohľad. „Prečo ma to nenapadlo?“ otočila sa na Bon Bon. „Pamätáš si dodávkovú službu, o ktorej som ti minule rozprávala?“

„Zhodli sme sa na tom, že to nie je možné, keďže nemáme dostatok zamestnancov.“ Bon Bon odpovedala nevinne, oči jej zažiarili.

„Ty by si bola perfektnou obchodnou partnerkou, je ti to jasné?“ Lýra teraz bola schopná od radosti skákať po strop, rovnako ako bola schopná jednoducho existovať. Bon Bon si jednoducho užívala chválu.

Octávia sa cítila ako v oblakoch. Práca na plný úväzok s jej priateľkami by vôbec nebola zlá. Zistila, že ich radosť je jemne nákazlivá, keď sa pozrela na Vinyl a zistila, že nie je jedinou infikovanou. Biela kobyľka sa hlboko zamýšľala, ale na jej tvári rástol úsmev. „Hej,“ povedala a na chvíľu stíchla, kým sa jej predstava nesformovala so všetkými detailmi, „takže vy chcete rozbehnúť kateringový biznis?“

„Prečo nie?“ povedala Bon Bon nadšene. „Poníci zbožňujú naše výrobky a už sme mali zopár žiadostí. Jediné, čo nás od toho držalo, bola skutočnosť, že sme nemali nikoho, kto by nám s tým pomohol.“

„Viete, na všetkých mojich koncertoch bolo doteraz používané domáce jedlo. Štandardný humus, ktorý od dostaneš od dodávateľov. Myslíš si, že by sme to mohli dáko... spojiť? Príď kvôli hudbe, zostaň kvôli jedlu?“

Octávia skoro zapišťala. „Spoločný obchodný podnik! Ak by som to vyjedнала, Vinyl by som videla aj počas pracovnej doby.“

„Myslím, že sme najali správneho poníka.“ Lýra zašepkala a Bon Bon prikývla. „Verím teda, že sme sa dohodli.“

Všetko bolo na mieste. Octáviina budúcnosť nebola naďalej ohrozená a napätie v miestnosti sa za posledných pár minút rýchlo vytratilo. Bola naplnená nesmiernou láskou pre svojich priateľov, ktorý jej pomohli prebiť zvyšný strach v jej vnútri. Jej matka už viac nemala nárok na jej život a bol čas ju o tom informovať.

„O detailoch sa môžeme porozprávať neskôr. Teraz, môžem si od niekoho z vás požičať mobil?“

Z Vinylinej tváre sa vytratil úsmev, ako si z hrivy vytiahla mobil a podala ho Octávii. „Ideš jej zavolať?“

„Áno. Požiadam o stretnutie v Bluovom bare, na neutrálnej pôde.“ s malými ťažkosťami, keďže bol prístroj navrhnutý pre jednorožcov, naťukala do mobilu číslo a zhlboka sa nadýchla. Ostatný sa nahromadili bližšie a naťahovali krky, aby počuli. Vinyl so znepokojeným výrazom na tvári pritlačila ucho na druhú stranu mobilu. Octávia si stála za tým, že takýto výraz nemá čo robiť na tvári tak radostného poníka. Rozhodla sa, že spraví maximum pre to, aby sa už nikdy viac na tej tvári nezjavil.

Mobil dvakrát zarinčal a následne niekto odpovedal. „Lapis Lazuli. Hovorte.“ tak znel suchý pozdrav.

„Ahoj mati.“ odpovedala Octávia isto. Vinyl zašomrala „Lapis“ s otáznym pohľadom.

Octávia zatriasla hlavou a zašomrala „potom“.

„Octávia. Kde si?“ jej tón bol perfektne neutrálny, nebolo možné z neho zistiť hocikaké emócie.

„Stretneme sa v Bluovom bare v meste. Dopočutia.“

„Nie, ty pôjdeš-“ Octávia ukončila hovor. Keď mobil vracala späť Vinyl, kopýtko sa jej ani len netriaslo. Jej priateľka sa na ňu dívala s... obdivom?

„Ani len netušíš aká si sexy, keď si odhodlaná.“ povedala Vinyl skoro bez dychu.

Lýra a Bon Bon, ktoré ucítili zmenu v nálade sa potichu ospravedlnili a zišli dole.

„Bola som dostatočne jasná? Možno mi nerozumela.“ Octávia prehodila kopýtka okolo Vinylinho krku.

„Rozumela ti, zlatko. Pravdepodobne sa teraz trasie vo svojich topánkach z dračej kože.“ Pár minút sa objímali a stískali, tak silno ako len dokázali. Octávia stiahla svoje kopýtka, no Vinyl jej ostala nablízku.

„Mala by som sa tam dostať skôr ako ona, Vinyl.“

Jednorožec pritisol tvár k Octáviinmu krku. „Si si istá, že nemáme čas?“ zašepkala.

S úškrnom, Octávia svoju milenku odsunula. „Ty možno.“

„Au.“ Vinyl sa tiež usmiala a odprevadila ju ku schodom. Chvíľku vyčkávali, predtým ako sa vášnivo pobožkali. Všetko čo bolo treba povedať už povedané bolo.

Octávia bez slova vliezla do boxu. Bar bol v tomto čase dňa celkom tichý a prázdny až na pár štamgastov a ju. Predtým ako si sadla, si objednala nejaké víno. Nebola si však istá či bude pre ňu alebo pre jej matku. Žrebec pri bare ani len nechcel vidieť občiansky. Dýchala zhlboka a snažila sa sústrediť, žiaľ bezvýsledne. Jej vnútorní oheň neisto blikal. Bola to dlhá doba čo Octávia videla svoju matku naposledy. Len veľmi ťažko sa dalo predpovedať, ako bude reagovať. Možno stuhne, možno začne nekontrolovateľne koktať alebo sa stane nejaká iná z vecí, ktorá zničí jej sebadôveru. Jediné čo mohla spraviť bolo pamätať si pre koho toto všetko robí a dúfať, že jej to dodá silu.

Dvere do baru sa otvorili a jej matka vstúpila dovnútra s temne modrou hrivou ostrou ako jej oči. Na krku sa jej hojdal strieborný náhrdelník, v ktorom bol vložený modrý drahokam. Octávia sa prinútila naďalej dýchať, aj potom čo sa jej oči stretli s tými večne posudzujúcimi. Mala problém udržať si na tvári neutrálny výraz, srdce jej búšilo rýchlejšie každou sekundou.

Lapis prešla k nej, hodnotiac naklonila hlavu a usadila sa. Octávia si nedokázala pomôcť, len nechať do svojho výrazu preniknúť malé prekvapenie. Predpokladala, že Lapis odmietne sadnúť

si a bude po nej vyžadovať, aby ju okamžite nasledovala. Z mierneho úškrnu na matkinej tvári však usúdila, že to zamýšľala. Chcela tak Octávia nepredpokladajúcu, žeby niečo také spravila, vyviesť z rovnováhy a dostať ju to obrannej pozície-

Stop.

„Žiadne hry, mati. Musíme sa porozprávať. Ako rodina.“ povedala Octávia mierne.

Lapisin výraz sa nezmenil. „Vyrástla si.“ odpovedala a Octávia vedela, že to nemyslí úprimne.

„Áno, vyrástla. Mati, ja-“

„Počula som príbehy.“ prerušila ju Lapis hladko. „Klebety predovšetkým. Vraj si sa dala dokopy s nejakou klubovou štetkou. Bola by som nesmierne rada, ak by sa za týmito rečami skrývali len klamstvá.“

Chuť okríknúť ju v Octávii prudko rástla, no bojovala s ňou a udržala ju na uzde. Matke by tak ukázalo len to, že vôbec nedospela. Namiesto toho sa milo usmiala. „V tom prípade je dobré, že sedíš, pretože-“

Lapis ju znova prerušila. „Tiež si sa dlhšie nevrátila do svojej izby. Jeden by sa zhrozil pri predstavách nad tým aké veci si mohla zamýšľať.“

Octávia si udržala príjemný tón. „Bez pochyb, len nechutné veci, ako napríklad špehovať vlastnú dcéru.“ Konečne reakcia! Ľavé obočie jej matky sa jemne myklo. Vôbec nepredpokladala, že by sa jej Octávia postavila. Vnútorne zavýskla radosťou.

„Myslím si, že strachovať sa o moju jedinú dcéru, na ktorú som minula toľko času a peňazí, je to isté ako brodiť sa žumpami, ktoré tvoja promiskuitná kamarátka navštevuje.“

„Ona nie je-“

„A ak si naozaj chcela, aby som voči nej zmenila svoj názor, mala si ma požiadať o stretnutie niekde, kde to má väčšie čaro, hm? Toto miesto práve nemaľuje pekný obraz o tom aký je tvoj momentálny štandard.“

Octávia ostala ticho. Musela niečo zmeniť. Ak by takto pokračovali ďalej, nikdy by nedostala šancu povedať svoju verziu príbehu a nič by sa nevyriešilo. A tak, potom čo bola láska jej života osočená hneď dvakrát po sebe, pokojne vyčkávala, kým sa jej matka vykecá. „Skončila si?“ a následne sa zachechtala.

Bol to len kratučký smiech, ale reakcia, ktorá sa prejavila v matkiných očiach bola

neoceniteľnou. Octávia sa usmievala aj počas rozprávania. „Úprimne mati, neustále ma prerušovať je veľmi neslušné. Strápnuješ ma.“

„Vskutku?“ naježila sa Lapis. „Potom by si mohla chápať moje rozhorčenie čo sa tvojho rozhodnutia týka. Byť ponižovaná vlastnou rodinou je nesmierne nepríjemné, nemám pravdu? Čo presne ti bežalo hlavou, keď si sa rozhodla poškodiť našu reputáciu?“

„Láska, predovšetkým. Asi si vieš predstaviť, že ma zasiahla nepripravenú, keďže som nikdy predtým žiadnu nedostala.“

Octávia pocítila ako medzi nimi zaprašťala elektrina. Teraz sa už nedalo vrátiť späť.

„Láska?“ Lapis vyprskla, už sa viac nehrala. „Strávila som najlepšie roky svojho života tvojou výchovou, dávajúc ti všetky výhody a všetky možnosti uspieť. Mala si byť perfektná, schopná ďalej niesť môj odkaz.“

Octávia bola chvíľu ticho. „Myslíš si, že to je láska?“ spýtala sa potichu. Pocítila ako sa chatrné puto, ktoré medzi ňou a matkou bolo, náhle roztrhlo ako struna na čele. „Takže som pre teba len projekt? Nástupca, ktorého treba vytrénovať, nie dcéra, ktorú treba milovať?“

„Dcéra, nástupca. Robiť rozdiely medzi dvoma tak nerozdielnymi vecami je tá najnižšia forma odpovede, Octávia. Vidiš ako si sa zmenila za tú dobu, čo si nebola so mnou? Už zabúdaš základnú disciplínu a vychovanie. Čím skôr ťa dostanem z tohto nezmyslu, tým lepšie. Odchádzame zajtra.“

Smutne krútiac hlavou, Octávia cítila, že všetok strach, ktorý pociťovala voči svojej matke, sa vytratil preč.

„Blúzniš. Ja tu ostávam, mati.“

Lapis sa usmiala. „A ako budeš platiť za svoju výučbu a ubytovanie?“

„Pomocou práce, do ktorej som bola pred polhodinou prijatá.“

To nebola práve odpoveď akú čakala. „A ty veríš, že popri práci budeš navyše schopná aj študovať?“ v jej úsmeve sa skrýval náznak obavy.

„Nie, to by bolo neuskutočniteľné. Odložím semester, aby som ušetrila peniaze a keď sa vrátim, prejdem na čiastočný úväzok.“

„Myslíš si, že si bola dôkladná, čo?“ povedala Lapis skrz zatreté zuby. Pohľad na to, aký efekt jej slová mali, nebol až tak uspokojujúci ako Octávia čakala. Voči matke už necítila nič iné len

smútok, že sa jej prihodilo niečo tak hrozné, vďaka čomu sa stala priam posadnutá výchovou dokonalého nástupcu. A aj pre ňu to bolo príliš neskoro, ak sa Octáviu nenaučila milovať za osemnásť rokov, tak už nikdy. Bolo to kruté, ale Octávia sa odmietala klamať. „Kde budeš bývať počas práce, hm?“ pokračovala Lapis.

„Moja priateľka mi pomôže s platbou apartmánu. Použije peniaze zarobené vďaka obchodnému partnerstvu s našimi ďalšími kamarátkami, ktorým budem robiť sprostredkovateľku.“ odpovedala Octávia jednoducho.

Lapis Lazuli, metla vo svete biznisu, vlastníčka železného srdca a bezpochyby tá najhoršia matka, ktorá kedy existovala, vyzerala absolútne stratene. Octávia rozmýšľala nad tým či jej matka niekedy predtým zažila prehru, až taký bol jej neveriacky výraz.

„Čo sa ti stalo, Lapis?“ spýtala sa Octávia jemne. Bolo načase ukázať, že dospela a že je schopná postaviť sa na vlastné. No nie vysmievaním sa z porážky svojho nepriateľa, ale prejavom súcitu. „Počula som o tvojej minulosti. Viem, že nie vždy si bola takáto, ovládajúca a manipulatívna. Čo sa zmenilo?“ natiahla sa cez stôl, aby sa dotkla jedného z matkiných kopýt, tá však nimi trhla vzad. Na tvári mala výraz akoby vôbec neprehrala.

Konečne, nech už to bolo kvôli posledným kúskom súcitu alebo niečomu úplne inému, Lapis sa otvorila. Možno to bolo spôsobené faktom, že strávila toľko času výchovou Octávie, až sa dcéra naučila dostávať do hlavy svojej matky. Jej vzdor a starostlivo vybudovaná drsná osobnosť slabli každou sekundou. „Nebola som dostatočne dobrá.“

„Pre koho?“

„Pre Trottinghamskú Muzikálnu Školu. Kedysi som hrávala na čelo presne ako ty. Nebol to môj talent, no aj napriek tomu som to milovala. Bola som priam posadnutá tým ako veľmi som sa chcela do tej školy dostať. Dokonca aj potom čo som stretla tvojho otca som tomu venovala viac pozornosti. Bola som však len samouk, a tak som nemala šancu voči ostatným žiadateľom. V podstate ma vysmiali z konkurznej miestnosti.“

Prekvapená tým, že konečne mala nejakú predstavu o minulosti svojej matky, Octávia chcela zistiť viac. „Existujú aj iné muzikálne školy. Brilantné školy.“

„Nerozumieš mi. Musel to byť Trottingham. V mojej dobe bola tou najlepšou školou v obore. Zidealizovala som si všetko čo s ňou súviselo. Predstavovala som si svoje prijatie a vzostup na

moje správne miesto. Keď ma odmietli, bola som zdrvená.“

„A to z teba spravilo...“

„To bol len začiatok. Bola som nahnevaná, na seba aj na školu. Po čase sa môj hnev zmenil v horkosť, ktorá prerástla do nemilosrdnej túžby získať späť čo malo byť mojím. Nikto z ostatných uchádzačov si nezaslúžil prejsť, chápeš. Mali talent, ale nemali vášeň. Nie ako ja. Zaslúžila som si to omnoho viac.“ Lapisin tón znel skoro zúfalo, ako keby žiadala Octáviu, aby sa na všetko dívala z jej uhla pohľadu. Vyžadovala jej uznanie, až to bolo trocha mätúce.

„Čo sa stalo potom?“ spýtala sa Octávia, aj keď už mala približnú predstavu.

„Tvoj otec ma opustil ešte predtým ako som vedela, že som tehotná. Povedal, že sa vráti späť ak by som sa dokázala posunúť ďalej od môjho zlyhania. Ubehlo veľa času.“ na chvíľu zastavila, dívajúc sa do stola. „Ja... predsavzala som si, že ťa vychovám sama a uistím sa, že nikdy nebudeš musieť čeliť rovnakým problémom ako ja.“

„Chcela si žiť cezo mňa? To bol dôvod pre všetku tú disciplínu a izoláciu? Čo potom s tým tvojím „dokonalým odkazom“?“

Lapis sa na tvári sformoval utrápený úsmev. „Dedič môjho odkazu znie o dosť lepšie ako „schránka, cez ktorú prežijem svoju minulosť“ nemyslíš?“

„Si neskutočná! Počúvaš vôbec čo rozprávaš?“ Octávia už viac nedokázala udržať svoj pokojný vzhl'ad. „Vedela som, že si otrasná matka, ale toto je jednoducho ohavné.“

„Na tom ako to pomenuješ vôbec nezáleží. Donútila si ma rozprávať o veciach, o ktorých som nehovorila desaťročia. Nech už sa ti to páči alebo nie, ideš v mojich stopách.“

Bolo až prekvapivé ako veľmi tá predstava Octáviu znechutila. „Toto je spoveď kvôli vine, Lapis, nie výsluch.“

„Vina? Vina, že som ti poskytla najlepšie možné vzdelanie? Vina, že som ti umožnila rozvíjať svoje hudobné schopnosti a doviest' ich k dokonalosti? Och, som si istá, že to pre teba muselo byť hrozné.“ Lapis sa temne zachichotala. „Si presne taká istá ako všetci tí ostatní uchádzači, vieš. Roztrháš všetko, tesne predtým ako môžem dosiahnuť svoj sen.“

„Vina, že si ma držala v izolácii od ostatných poníkov môjho veku. Vina, že si ma okradla o všetko súkromie, ktoré som mala, pomocou psychológa. Vina za samo ľútosti tak veľkú že ani moje problémy so sebadôverou, ktoré si mi spôsobila ty, sa s ňou nedajú porovnať. Vskutku, si

skazená až do špiku kostí. Hanbím sa, že som tvojou dcérou.“

Lapis sa prudko postavila. „Hanba? Čo ty, ktorá si ušla s nejakou štetkou, môžeš vedieť o hanbe?“

„Je tisíckrát lepšia ako ty. Je na univerzite s hudobným štipendiom, na ktoré si ty nebola prijatá. Na strednej pohorela na každom predmete okrem muziky a nakoniec zo školy odišla o rok skôr. Chceš vedieť prečo uspela tam, kde si ty zlyhala? Pretože sa neprestala snažiť. Nevzdala sa a neodišla domov. A rozhodne nemala dieťa a nestrávila osemnásť rokov premýšľaním nad vlastným zlyhaním, aby mohla žiť cez úspech niekoho iného!“ Octávia bola ku koncu trochu zadýchaná, ale aj naďalej si udržala svoj tón a premohla nutkanie kričať.

Teraz, keď si konečne povedali všetko čo chceli, sa na dlhý, napätý moment zadívali jedna na druhú. Octávia pre svoju matku už viac necítila ľútosť. Ak bola tak odhodlaná byť otrasným poníkom, že sa kvôli tomu vzdala väčšiny svojho života, nech by už Octávia povedala čokoľvek, nezmenilo by ju to. Lapis sa otočila k odchodu. „Máš všetko čo si chcela, pamätaj si, kto ti to dal.“ povedala trúfalo.

„Budem,“ odpovedala Octávia, „jej meno je Vinyl Scratch.“ staršia kobyľa stuhla a potom pokračovala v chôdzi.

V tichu, ktoré nasledovalo potom čo sa dvere baru zabuchli, si Octávia uvedomila, že zopár ďalších zákazníkov sa na ňu díva. Jeden po druhom zdvihli svoje krčahy. Barman k nej nervózne prišiel s pohárom vína, ktorý si objednala a položil ho pred ňu. „Bol by som prišiel skôr madam, ale zdali ste sa byť, ech, zaneprázdnená.“

Octávia zobrala pohár a zdvihla ho naproti divákovi a barmana, predtým ako si upila.

„Toto je najlepšie víno aké som kedy ochutnala.“ povedala mu úprimne.

Vinyl nebola ďaleko od toho, aby v obývačke vychodila dieru. Hlavou sa jej prehánali tisícky úzkostlivých myšlienok a každá z nich súťažila o jej pozornosť.“ Lýra a Bon Bon sa ju chvíľu pokúšali rozptýliť bezvýznamným táraním, no museli sa vrátiť späť do práce. Pery si žula tak silno až jej trocha krvácali. Sprvu to porovnávala s nervozitou pred skúškami, ale tie sa

nepokúsili odtrhnúť od nej jediného poníka, ktorého milovala viac ako ktoréhokoľvek iného.

Povedala jej, že to chce zvládnuť sama, ale čo ak to len bol tajný kód pre „schovaj sa v kriekoch s hasákom a vtrhni dovnútra, aby si ma v poslednej chvíli zachránila“? Bolo to absurdné, no zároveň to bolo presne to, čo by Octávia od Vinyl očakávala. Čo ak ju tým, že po prvýkrát robila čo jej bolo povedané, nechávala osudu napospas? Vinyl zavrčala a vyrazila ku schodom, no zastavila sa ešte predtým ako k nim došla. Bol to už niekoľkokrát čo sa pokúsila odísť, ale vždy keď sa jej to skoro podarilo, spomenula si na Octáviinu malú požiadavku: „Preto ťa prosím, ver mi.“

„Zabíjaš ma, zlatko.“ zašepkala Vinyl chrapľavo.

Mysľou zaletela k šťastnejším chvíľam, keď sa ešte potkávali na prvých fázach ich vzťahu a ich šťastie nebolo ničím ohrozované. Do minulosti plnej túlenia sa a rozprávania sa o všetkom možnom. Smutne, každá spomienka len posilnila vedomie, že Octávia tu teraz nie je.

Dvere ku schodom sa otvorili a Vinyl skoro spadla na zem v snahe rýchlo sa k nim otočiť.

Lýra pri pohľade na ňu zažmurkala. „Prepáč, že ti kazím nádej. Ako sa cítiš?“

„Ako myslíš?“ odvrkla Vinyl. Rozmotala kopýtka a znova sa postavila rovno.

„To že sa o ňu budeš strachovať nič nezmení, tak prečo to vôbec robiť?“ Lýra vklzla do otvorenej kuchyne a zobrala si pohár vody.

„Asi moc nerozumieš tomu aké je to byť zamilovaná.“

Chichotajúc sa, Lýra sa vrátila späť do obývačky. „Rozumiem tomu dosť dobre, ale báť sa je na mieste len vtedy, ak si nemôžeš byť istá výsledkom.“

Vinyl sa zaborila do gauča. „Takže do toho vidíš, hej?“

„No tak, Vinyl. Videla si snáď zmenu v Octáviinom správaní. Dokázala by sa pozrieť na valiacu sa lavínu a následne ju dostať do takých rozpakov, žeby ju vyhnala späť na horu.“

„Áno, keď chce, vie byť poriadne drsná.“ odpovedala Vinyl hrdo.

„Tak jej aj dovoľ byť drsnou. Myslím si, že post drsnáčky si vo vašom vzťahu zaujímala už dosť dlho.“ to, že sa Lýra usmieva, bolo Vinyl jasné, aj napriek tomu, že ju nevidela. Bola totiž príliš zaneprázdnená počítaním nitiek na vankúši.

„Vždy bola omnoho coolovejšia než ja, veď sa na nás pozri. Ja som tu tá, ktorá vyvádza doma, zatiaľ čo ona za nás bojuje. Nič patetickejšie už hádam ani nie je.“

„Nuž, ak sa vďaka tomu budeš cítiť lepšie,“ odpovedal jej pobavený, no trochu šokovaný hlas „obe môžeme ísť domov a spoločne vyvádzať.“

Vynilina hlava vyskočila nahor, jej zorničky rozťahnuté natoľko, aby dokázali vstrebať toľko Octávie, koľko len mohli. Všetky vlasy šedej kobyľky boli na svojom mieste, aj napriek tomu však vyzerala nesmierne vyčerpane. Djka vyskočila z gauču a v zlomku sekundy ju chytila. Bez štipky pôvabu sa potácali po mäkkom koberci. Lýra sa smiala celou cestou dole schodmi.

Octávia sa unavene pozrela na svoju lásku. „Toto mi je povedomé.“

Bez ďalších slov ju Vinyl pobožkala, a tak vyliala všetky svoje obavy a strach do jedného veľkého prejavu lásky. Neoddelili sa niekoľko minút. Všetok ten čas využili tak, že svojím nahromadeným napätím nakŕmili ich revúce plamene lásky. Keď bozk skončil, Vinyl sa dokázala spýtať len tú najjednoduchšiu otázku zo všetkých: „Sme v bezpečí?“

„Áno.“ odpovedala Octávia, stískajúc Vinyl ešte silnejšie. „Konečne.“

Epilóg

Šesť mesiacov neskôr...

Pozemky Západnej Manhattanskej Univerzity boli pri najmenšom radostné. Teraz, keď sa sneh konečne roztopil bolo vonku omnoho viac študentov užívajúcich si výhľad. Záverečné skúšky z predchádzajúceho semestra konečne skončili a mnohí si preto vonku užívali slobodu. Od prvákov až po poníkov s predĺženým štúdiom, všetci boli vďační za dočasný oddych v ich akademických životoch.

Bol to začiatok nového roku a všetci druháci sebavedomo kráčali naokolo, chichotali sa nad mapami a občas sa uráčili pomôcť prvákovi so smermi. Všetci druháci, až na dvoch.

Prvá z nich bola šedá kobyla s temnou, zafúľanou hrivou. Pod očami mala kruhy, ale úsmev na tvári prezrádzal, že rozhodne nebola zničená. Okolo krku mala ružového motýlika a okolo kopýtka mala VIP pásku s jasne bielymi a modrými pásikmi. Nedbalému pozorovateľovi by prišla ako priemerný po koncertový študent, hoci v každom jej kroku bolo toľko elegancie, koľko mali ostatní v celkom tele.

To však neznamenalo, že je namyslená, práve naopak. Bola vrelá a priateľská voči všetkým, ktorý ju náhodne pozdravili. Vtipkovala s pár ďalšími študentmi a dokonca si klepla kopýtko s každým kto nosil rovnakú koncertnú pásku. Pred rokom by bola väčšina z nich príliš vydesená k nej čo i len podísť.

Jej meno bolo Octávia a bola čelistkou študujúcou Pokročilú Muzikálnu Teóriu Klasickú, Obchodný Manažment a celkom zvláštne aj Rozšírenú Psychológiu.

Druhou bol biely jednorozec so zarovnanou, starostlivo vyčesanou neónovo modrou hrivou. Na hlave jej vysedával pár temne fialových sklíčok, ponechávajúc tak svoje šarlátové oči úplne viditeľné. Ošívala sa ako kráčala a každých pár sekúnd jej kopýtko vystrelilo dohora, aby sa prehrablo vlasoch, no bolo zdržané sebakontrolou. Aj napriek tomu bola schopná vôkol seba spôsobiť rozruch. Niektorí študenti si navzájom šepkali, zatiaľ čo ostatní začali nahlas fandiť.

Nie že by si to všetko nezaslúžila, práve naopak. Ona bola zodpovednou za väčšinu po skúšobných party a získala si srdce študentov vďaka tvrdej práci a experimentovaniu s muzikou. Rada si ťukla kopýtko s hocikým, kto jej prišiel poďakovať za to, že ich rozptýlila od hororov univerzity. Za posledných pár mesiacov si ju dokonca obľúbili aj samotní učitelia, ktorí boli vďačný za to, že pomáhala ich študentom uvoľniť stres, predtým ako šli do svojich tried. Pred rokom, väčšina považovala jej prítomnosť na univerzite len za náhodu.

Jej meno bolo Vinyl Scratch. Bola Djkou študujúcou Strednú Pokročilú Hudobnú Teóriu Modernú, Pokročilé Výtvarné Umenie a celkom zvláštne aj Rozšírenú Psychológiu.

Obe sa objali na trávnom dvore v strede univerzity. Keď sa oddelili, Octávia si nemohla pomôcť, len sa zasmiať nad hrivou jej milenky. Vinyl očervenela. „Myslela som, že sa ti bude páčiť! Toto je predsa tvoj triumfálny návrat. Je to veľký moment!“

„Och, Vinyl. Už by si mala vedieť, že mám radšej šialenstvo, ktorým tvoje vlasy sú.“ Octávia ju mierne pokarhala a štuchla ju do nosa.

„Teraz mi prezrad.“ zahundrala, pričom si za chvíľu násilne rozhrabala vlasy, až kým sa nevrátili do svojho prirodzeného štýlu. „Užila si si včerajšiu party?“

„Bolo to úžasné, cítim sa akoby som odišla len teraz.“

Prizerajúc sa Octáviinej, menej než pôvabnej hrive, Vinyl sa uškrnula. „Aj tak vyzeráš.“

„Och, ticho ty. Spala som len pár hodín a bola som príliš nadšená, aby som si sadla a učesala ich ako obvykle. Mimochodom,“ Octávia prefikane zdvihla obočie, „prepracovala si snád' nejakú z mojich skladieb do tej konečnej pesničky?“

Vinyl nevinne zahvízdala.

„Vedela som to! Ako to neustále robíš? Dav to miloval!“ Octávia na chvíľku tancovala na špičkách jej kopýt, ako ju chytilo jej vlastné nadšenie.

„Myslím si, že je to vďaka tomu, že pracujem s niečím, čo si vytvorila. Nepočúvam len pesničku samotnú, počúvam aj teba a všetko čo sa cez skladbu snažíš povedať a dokážem to preložiť mojim vlastným spôsobom.“ Vinyl výrazne očervenela, keď pokračovala. „Mala by si ma zastaviť ešte predtým, ako sa pokúsím rozprávať romanticky. Zniem ako úplná ťapa.“

Octávia ju rýchlo pobožkala. „Veľmi sladká ťapa.“

Kráčali spolu cez mäkkú trávu. „Bol to bláznivý rok, heh,“ povedala Vinyl.

„Vskutku. Nedokážem uveriť ako veľmi sa veci zmenili.“ Octávia zatriasla hlavou, usmievajúc sa nad spomienkami. Za posledných pár mesiacov sa jej priateľstvá len rozkvitali viac ako kedykoľvek predtým a cítila sa omnoho viac milovaná ako za posledných devätnásť rokov.

„A čoskoro sa zmenia ešte viac. Znova budeme bývať spolu! A dokonca dostávam šialené požiadavky na koncert, áno požiadavky! Som naozaj žiadaná, to je šialené! A Bon Bon s Lýrou rozprávajú o otvorení ďalších obchodov aj v iných mestách.“

„Och, viem. Predstav si obchody v Canterlote, Trottinghame alebo Ponyville! Nemyslím si, že niekedy v blízkej budúcnosti budem mať núdzu o prácu.“

„Yeah...“ povedala Vinyl pomaly.

Octávia sa zastavila a zamračila sa na ňu. „Čo sa deje?“

„Nič, zatiaľ. Ja len... práca s Bon a Lýrou, zatiaľ čo študujeme je super a obe ich zbožňujem,

necháp ma zle. No dúfala som... že raz príde deň, kedy budeme pracovať na našich veciach. Pamätáš si, začať s našou eufonickou revolúciou, o ktorej sme sa kedysi rozprávali.“

„Budeme.“ povedala Octávia, dotýkajúc sa Vinylinho líca. „Ale čo keby sme sa najprv zamerali na prežitie univerzity, okej?“

„Ujednané.“ po chvíľke Vinyl stíšila hlas. „Niečo nové od ty vieš koho?“

„Len smska z tohto rána. Tu, na.“ Octávia si vytiahla mobil z hrivy a podala ho Vinyl.

[Matka]

- Počula som, že ste sa znova zapísali. Ak by si plánovala zmeniť svoje životné rozhodnutie, moje číslo máš.

„Nuž, to musí znamenať, že voči tebe predsa len niečo cíti, pravda?“ povedala Vinyl, no Octávia nevyzerala moc nádejne.

„Skôr ma vidí len ako stratený majetok.“

„Alebo je len príliš hrdá na to, aby priznala, že jej naozaj chýbaš.“

Octávia jej venovala vd'ačný úsmev. „To je v poriadku, Vinyl. Nie som kvôli tomu smutná. Dala mi každú možnosť, v ktorú som mohla dúfať. Aj keď to nebolo jej zámerom, ona je dôvod prečo sme sa stretli. To však nemení to čo voči nej cítim. Možno... možno za pár rokov, ak sa jej konečne podarí pohnúť sa ďalej od svojej minulosti, budeme schopné začať znova. Dovtedy však...“

„Fajn, fajn. Len ma trápi, že si s rodičmi nie si tak blízka, zatiaľ čo moji boli v pohode, kým ma nevyhodili.“

„Áno, ohľadom tvojich rodičov...“ Octáviine oči zažiarili.

„Čo s nimi?“ spýtala sa Vinyl opatrne.

„Podľa mňa je najvyšší čas, aby som sa s nimi stretla, nemyslíš?“